

ONSDAGEN DEN 25 MARS 2009

ORDFÖRANDE: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.10.)

2. Resultaten från Europeiska rådets möte (19-20 mars 2009) (debatt)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Vi har noterat den inrikespolitiska situationen i Tjeckien. Jag skulle på alla eras vägnar vilja säga att detta inte får påverka det tjeckiska ordförandeskapet och att vi måste anstränga oss för att fortsätta arbeta. Vi ger vårt stöd till den tjeckiske premiärministern, Europeiska rådets ordförande, i hans arbete för att göra det tjeckiska ordförandeskapet framgångsrikt.

Jag tror att jag kan tala för er alla när jag säger att jag skulle vilja uppmuntra Europeiska rådets ordförande att genomföra processen för ratificering av Lissabonfördraget i sitt land och i andra länder där åtgärder fortfarande behövs. Vi har arbetat på det här fördraget för en reformering av Europeiska unionen i tio års tid sedan besluten fattades i Nice, och vi vill kunna ta de sista svåra stegen så att fördraget förhoppningsvis kan träda i kraft i början av 2010. Vi behöver Lissabonfördraget för ökad demokrati, större handlingsfrihet för Europeiska unionen och större öppenhet.

(Applåder)

Nästa punkt är uttalandena från rådet och kommissionen om resultaten från Europeiska rådets möte den 19–20 mars 2009.

Mírek Topolánek, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill hälsa er alla välkomna till behandlingen av den återkommande rapporten från Europeiska rådets ordförande efter rådets vårmöte. Till att börja med vill jag be om ursäkt för att jag inte kommer att kunna stanna fram till slutet av debatten i vanlig ordning. Vice premiärminister Vondra kommer att ersätta mig under den andra delen, efter inläggen från partirepresentanterna. Skälet till att jag måste återvända till Prag är, som Hans-Gert Pöttering redan har nämnt, det exempellösa försvårande av situationen från socialdemokraternas sida som vi har upplevt under hela ordförandeskapet, vilket jag har redovisat helt öppet. Om regeringen skulle falla hotar det definitivt inte ordförandeskapet, och det faktum att socialdemokraterna inte brydde sig om att Tjeckien innehade ordförandeskapet för Europeiska rådet och vägrade gå med på ens det mest grundläggande samarbete kommer att slå tillbaka främst mot socialdemokratin själv. Ordförandeskapet kommer förmodligen inte att bli lidande av detta, för jag är säker på att det jag sa i mitt öppningstal här i Europaparlamentet om hur vi skulle försöka att hålla diskussionen balanserad och nå fram till en kompromiss är något vi faktiskt har uppnått. Rådets vårmöte är ett bevis på den saken. I mitt land brukar man inte avbryta en talare, men det verkar som om det är annorlunda här.

Låt mig gå vidare – för att nu hålla mig till Europeiska rådets slutsatser – till frågan om varför jag egentligen är här i dag och varför vi vidtog vissa åtgärder på rådets möte. Men först vill jag säga något om det trepartsmöte med arbetsmarknadens parter som hölls före rådets möte. Mötet var ganska välbesökt. Förutom jag själv och Europeiska kommissionens ordförande José Manuel Barroso deltog också de kommande två premiärministrarna, alltså Fredrik Reinfeldt från Sverige och José Luis Rodríguez Zapatero från Spanien, och efter mötet kände jag mig mycket överraskad och hoppfull över samförståndet mellan arbetsmarknadens parter, inte bara i fråga om målen för ordförandeskapet utan allmänt när det gällde lösningar för att hantera den arbetslöshet som håller på att uppstå på grund av den globala ekonomiska krisen.

Om någon är intresserad kan jag berätta mer om trepartsmötet, men vi kom överens om tre grundprinciper som ska ge förutsättningar för mycket större flexibilitet på arbetsmarknaden och dessutom större rörlighet för arbetskraften, och dessutom kom vi överens om att vidta mycket kraftfullare åtgärder för att höja utbildningsnivån och kompetensen bland förvärvsarbetande på ett sådant sätt att det får betydelse för arbetsmarknaden, och så vidare. Europeiska rådets vårmöte var faktiskt det andra möte mellan stats- och regeringschefer som vi har anordnat, men det var det första formella mötet. Den fråga som stod i fokus var naturligtvis den om en lösning på den aktuella ekonomiska krisen. Jag avvisar bestämt alla påståenden om

att vi skulle vidta alltför få kraftfulla åtgärder. Jag ska bara nämna en siffra: 400 miljarder euro. Dessa 400 miljarder euro motsvarar 3,3 procent av Europeiska unionens BNP och innebär en åtgärd av aldrig tidigare skådad slag, och mot bakgrund också av de automatiska stabilisatorer som Europeiska unionen har, i motsats till exempelvis USA, anser jag att det exempel som i dag anfördes av José Manuel Barroso är mycket talande. En anställd som blir uppsagd från Saab i Sverige har en helt annan social trygghet än en arbetare som blir uppsagd från General Motors någonstans i Chicago, och regeringarna i dessa två exempel har helt olika förhållningssätt, eftersom de automatiska stabilisatorerna ger dessa 400 miljarder euro mångfalt större effekt och ger oss en obestridd fördel framför USA i detta avseende. Det grundläggande stödet för överenskommelsen från samtliga 27 medlemsstater bekräftar hållbarheten i Lissabonstrategin, eftersom detta är en av de fyra pelare som hela strategin vilar på.

Gordon Brown var här i går och fick tillfälle att tydligt förklara de 27 medlemsstaternas hållning, beslutsmandatet för G20-mötet och strategins tre övriga faktiska pelare. Vi var överens om att alla kortsiktiga åtgärder måste vara tillfälliga och att det är så vi ser på dem. Prioriteringarna på medellång och lång sikt och målen för Lissabonstrategin bekräftades, och de kortsiktiga målen måste följa samma linje. Jag kan öppet säga att medlemmarna i Europeiska rådet blev mer eller mindre förskräckta av att höra det som den amerikanske finansministern Timothy Geithner hade att säga om permanenta åtgärder. Amerika inte bara upprepar misstagen från 1930-talet i form av enorma stimulanspaket, protektionistiska tendenser och uppmaningar till protektionism, kampanjen "Köp amerikanskt" och så vidare. Kombinationen av att ta till dessa åtgärder och – än värre – att vilja göra dem permanenta, är att slå in på en väg som leder i fördärv. Vi borde ta en ordentlig titt i historieböckerna, som av allt att döma har samlat damm. Som jag ser det är den största framgång som uppnåtts genom diskussionerna på vårmötet det tydliga avvisandet av denna väg och detta kortsiktiga tillvägagångssätt. Jag tillbakavisar kategoriskt påståendena från Europeiska socialistpartiets ordförande Poul Nyrup Rasmussen om att Europeiska rådet inte har gjort mycket för att bekämpa krisen och att vi bara väntar på att USA ska komma och rädda oss. Det är inte bara så att den väg USA har valt är olämplig när man ser den i historiens ljus, utan också så – som jag sa tidigare – att den sociala tryggheten och tillgången till livets nödvändigheter för vanliga människor är totalt annorlunda i USA och ligger på en mycket lägre nivå. Den amerikanska vägen är farlig eftersom de kommer att behöva pengar för att finansiera sitt sociala stimulanspaket, och de kommer att få dem utan problem eftersom det alltid finns någon som är villig att köpa amerikanska obligationer. Men detta innebär en risk för likviditeten på marknaden, då man tar likviditet från den globala finansmarknaden så att försäljningen av andra obligationer, möjligen europeiska och definitivt polska, tjeckiska och kanske också andra, kommer att utsättas för en risk eftersom det inte kommer att finnas några pengar i systemet. Denna strategi skapar oro och kommer enligt vad jag tror att diskuteras på G20-mötet. G20-mötet blir bara en av flera möjligheter för oss att diskutera detta. Diskussionen kan komma att fortsätta senare vid de 27 medlemsstaternas informella möte med den amerikanska administrationen och Barack Obama i Prag. Jag tror absolut att vi kommer att hitta ett gemensamt tillvägagångssätt tillsammans med USA, för vi vill definitivt inte ha någon konfrontation mellan USA och EU. I dagens värld – och krisen har ännu en gång visat oss detta – är ingen ekonomi isolerad och allt hänger mycket nära samman med allt annat, vilket betyder att vi i kristider alla delar samma problem och bara kan lösa dem genom att agera tillsammans.

Den andra pelaren i överenskommelsen, i fråga om att hitta en lösning på den nuvarande krisen, är förberedelserna för G20-mötet. De dokument som utarbetats av Gordon Brown och hans administration är utmärkta och ni fick tillfälle att bekanta er med dem i går. Modellen med tre pelare innefattar en lösning för finanssektorn och finansiella stimulanspaket, som reglerar och – vill jag påstå – korrigerar felaktigheterna i systemet och blåser nytt liv i världshandeln, vilket innebär att arbeta för nya Dohadiskussioner inom ramen för WTO. Detta förhållningssätt stämmer helt och hållet överens med utformningen av den lösning som har lagts fram av Europeiska rådet och vunnit allmänt bifall. Jag skulle också vilja berömma överenskommelsen därför att vi slutligen kom fram till en konkret summa för utökandet av de tillgängliga resurserna för Internationella valutafonden, och vi angav beloppet 75 miljarder euro. De 27 medlemsstaterna har en gemensam ståndpunkt, ett enhetligt budskap och ett gemensamt mål inför G20-mötet. Detta ser jag som den största framgången, eftersom hela rådsmötet var ett test av europeisk enighet, europeisk solidaritet, europeiska värderingar och EU:s sammanhållna inre marknad. Om något av dessa skulle undermineras skulle vi komma ur denna kris i ett svagare skick än innan. Och omvänt tror jag att vi om vi respekterar dessa grundläggande värden kommer att komma ur den starkare än förut. Det finns inga skäl att vara pessimistisk inför G20-diskussionerna, som Poul Nyrup Rasmussen befarar. Jag tror att vi alla har förstått behovet av att agera solidariskt och att samarbeta, vilket Graham Watson från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa instämmer i.

Den nuvarande krisen är som vi alla vet en förtroendekris. Det tredje viktiga sättet att lösa krisen är därför att återupprätta förtroendet. Det räcker inte att bara pumpa in pengar i systemet. Det har vi prövat, men bankerna lånar fortfarande inte ut några pengar. Bankerna måste börja låna ut pengar, men det kommer de inte att göra om de inte känner något förtroende. Den likviditet som är tillgänglig för dem har inte löst problemet. Förtroende kan varken påbjudas eller köpas. I vårt arbete för att återupprätta förtroendet har vi därför gjort ytterligare ett försök att stärka det genom att fördubbla garantiutrymmet för länder utanför euroområdet till 50 miljarder euro om det skulle behöva utnyttjas. Vi har till och med lyckats komma överens om detta. Vi kom till och med överens om att det var nödvändigt att undvika ett generellt tillvägagångssätt och att i stället behandla varje bank i varje land som ett enskilt fall, och vi bedömde att det var farligt att tillämpa samma bedömning för alla just nu. Marknaderna är nervösa och agerar omedelbart, överdrivet och negativt på varje signal. Därför behöver vi bättre regleringar. Jag vill betona att ordet "bättre" kan vara detsamma som att införa regleringar där inga hittills har funnits. Det är där ni kommer in, ni som sitter i Europaparlamentet. Vi skulle vilja nå fram till en överenskommelse – och det finns tecken på att detta är möjligt – om en lagstiftning som i grunden skulle förverkliga vår vision och våra idéer om bättre reglering av kreditvärderingsinstitut, försäkringsbolagens betalningsförmåga, kapitalkrav för banker, gränsöverskridande betalningar, elektronisk valuta och så vidare. Det skulle glädja mig mycket om ni kunde godkänna dessa regleringar under ert sammanträde och om de kunde träda i kraft och börja tillämpas omedelbart. Jag välkomnar i likhet med alla andra varmt de Larosière-rapporten, som innehåller ett lysande analysavsnitt och ett mycket instruktivt tillämpningsavsnitt, och i detta avseende har Europeiska rådet nått fram till tydliga slutsatser. Den kanske viktigaste uppgiften för Europeiska rådets vårmöte var att bedöma vilka framsteg som hittills har gjorts i genomförandet av den förnyelseplan som formulerades av rådet i december. Det är precis mot detta som mest väsen och mest kritik riktas – enligt min mening oförtjänt. Planen sägs vara bristfällig, trög och oambitiös. Jag skulle vilja korrigera detta. Jag har redan nämnt åtgärden på 400 miljarder euro eller 3,3 procent av bruttonationalprodukten, ej inräknat kapitaltillskott till banker och garantier motsvarande mer än 10 procent av bruttonationalprodukten, vilket är allt Europeiska unionen har råd med just nu. Detta kommer ändå att ge mycket stark effekt på stabilitets- och tillväxtpakten, mycket stark effekt på den offentliga skuldsättningen och på hur saker och ting ställs till rätta "dagen efter" eller, för att tala mer rakt på sak, när krisen är över. Jag tror att till och med de fem miljarder euro som till slut godkändes, och som bara är en liten del av den enorma summan 400 miljarder euro, är resultatet av mycket hårda förhandlingar som påverkat många länder. Detta beror först och främst på att en summa pengar inte utgör en krismotverkande åtgärd om den inte minskas under åren 2009–2010. Det är också så att det inte finns något öppet system för att utvärdera projekt eller någon egentlig lista över dessa projekt, och att det finns vissa saker som saknas och andra som vi har för mycket av. Vi nådde slutligen fram till en överenskommelse efter mycket komplexa förhandlingar, och här spelade det tjeckiska ordförandeskapet tydligt en mycket stor roll genom att se till att man nådde fram till överenskommelsen om att godkänna summan fem miljarder euro och skicka pengarna till er i Europaparlamentet så att ni kunde besluta om dem.

Förnyelseplanen har givetvis en EU-aspekt och för detta finns ungefär 30 miljarder euro tillgängliga i dag. Det finns också en nationell aspekt, och i det avseendet skapar varje medlemsstat inom ramen för planen sitt eget finansiella stimulanspaket. Enligt mitt sätt att se på saken är den grundläggande fråga som Europeiska rådet kommit överens om stabilitets- och tillväxtpaktens giltighet. Om vi vill kunna komma ut ur den här krisen med en gemenskap som är intakt, oskadd och stärkt så måste vi hålla oss till våra egna regler. Jag anser att det skulle vara ett stort misstag att skapa nya paket utan att försäkra sig om att alla förfaranden på nationell nivå och EU-nivå inletts, så att vi vet vilken effekt de skulle ha och om det fanns ett behov av fler finansiella stimulansåtgärder och till och med detta ställde sig Europeiska rådet bakom. Om det är absolut nödvändigt kommer Europeiska rådet att vidta ytterligare åtgärder, men just nu vet vi inte om vi måste vidta dem eftersom ingen vet när krisen kommer att ta slut. Det skulle vara helt absurt att vidta ytterligare åtgärder utan att känna till effekterna av det som gjorts hittills, med det finansiella stimulanspaketet på 400 miljarder euro. Planen är ambitiös, varierad och omfattande och kommer att innebära olika lösningar på problemen med tillväxt och sysselsättning beroende på vilken situation som råder i olika länder, liksom naturligtvis problem som har att göra med den ekonomiska situationen.

Den andra stora frågan för Europeiska rådets möte var klimatet och energin. Vi gjorde betydande framsteg både när det gällde energitrygghet och klimatskydd. Energitrygghet är i sig en av de huvudsakliga prioriteringarna för vårt ordförandeskap, och behovet av energitrygghet visade sig tydligt i januari. Gaskrisen har inte fått någon lösning. En gaskris skulle kunna uppstå i morgon, i övermorgon, om en månad, nästa år, när som helst. Beviset för att det jag säger stämmer är att också krispaketet på fem miljarder euro huvudsakligen, om inte uteslutande, är fokuserat på kopplingarna mellan europeiska länder och innefattar ett stort urval mekanismer och projekt inriktade på att minska beroendet av en enda leveransväg. Vi har kommit överens om att en mekanism för att hantera ett sammanbrott i leveranserna måste vara färdig före

nästa vinter för att eventuella problem ska kunna hanteras. Det är mer än uppenbart att vi behöver en sådan. Det blev tydligt i januari, särskilt i Slovakien och Bulgarien men också i en rad andra länder.

Klimatdebatten: Diskussionerna och förberedelserna inför Köpenhamnskonferensen börjar redan nu. Både Danmark i egenskap av värdland och Sverige under sitt ordförandeskap kommer att hantera denna fråga, och det tjeckiska ordförandeskapet arbetar redan intensivt med den. Vi försöker komma fram till en gemensam standpunkt på europeisk nivå. Vi inleder nu förhandlingar med de största aktörerna, utan vars medverkan det inte är säkert att Köpenhamnskonferensen kan bli en framgång. Bland dessa finns USA samt naturligtvis Japan, Kina och Indien liksom andra stora länder och förenare. En av de frågor som diskuterades mest – och jag ska bara säga några korta ord om detta – var om vi nu ska fastställa inte bara mekanismerna utan också andelarna för de olika EU-länderna i det finansieringspaket som vi ställer till förfogande för att hjälpa utvecklingsländer – tredjeländer – att fullgöra sina åtaganden i fråga om klimatskydd. Vi fattade rätt beslut. I en situation där vi förhandlar med alla de stora aktörerna, som för närvarande gör mer i ord än i handling, skulle det vara mycket otaktiskt och ofördelaktigt om vi skapade hinder och begränsningar som de andra inte skulle respektera. Förhandlingspositionen blir mycket bättre om vi lämnar fältet fritt, och det var denna överenskommelse som gjordes av de länder som faktiskt lade fram det senaste förslaget, alltså Sverige, Danmark, Nederländerna, Storbritannien och Polen. När det gäller den polska hållningen respekterade vi naturligtvis intressena hos de länder som är ganska avvaktande inför denna mekanism liksom intressena hos de länder som spelar en ledande roll i frågor som gäller klimatförändringen. Alla länder, också de som ser detta som en absolut prioritet, var överens om att det ännu återstår för oss att hitta den faktiska mekanismen, den centrala frågan och dess formulering, i tillräckligt god tid före Köpenhamnskonferensen.

Det tredje området gäller yttre förbindelser. Europeiska rådet godkände formellt initiativet avseende det östliga partnerskapet som ett tillägg till vår utrikespolitik eller grannskapspolitik. Med tanke på att vi har isberg norrut och Atlanten i väster är det alltså i söder och öster som våra grannar bor, och det är där de länder finns som skulle kunna hota både vår ekonomi och vår sociala situation och säkerhet. Det östliga partnerskapet var ett av målen för det tjeckiska ordförandeskapet och jag är glad att det har godkänts, med ett bärkraftigt bidrag på 600 miljoner euro. Jag skulle vilja föregripa frågor om Vitrysslands deltagande. Vi överväger detta. Vitryssland har gjort vissa framsteg och upphävandet av förbudet att bevilja regimmedlemmar visum förlängs. Just nu håller vi dörren öppen för Vitryssland, men inget beslut har fattats. Om medlemsstaterna inte går med på detta och inget beslut fattas av samtliga 27 medlemsstater så kommer president Lukashenko helt enkelt inte att få någon inbjudan, även om både oppositionen och grannländerna rekommenderar oss att bjuda in honom. Det här är en fråga jag inte kan svara på just nu, och det är därför jag tar upp den i förväg.

Jag har informerat Europeiska rådet om det informella mötet med president Barack Obama den 5 april i samband med diskussioner om andra frågor, närmare bestämt de transatlantiska förbindelserna. De konkreta detaljerna är ännu inte klara, men ni kommer alla att få detaljerad information. Mötet kommer att handla om tre olika teman: diskussioner om G20-mötet, samarbete i energi- och klimatfrågor – där Europeiska unionen i likhet med USA vill fortsätta att vara en nyckelaktör – samt yttre förbindelser och det geostrategiska området mellan Medelhavet och Kaspiska havet, vilket betyder Afghanistan, Pakistan, situationen i Iran och naturligtvis Mellanöstern. Mötet med USA är viktigt men vi måste akta oss för att ha alltför höga förväntningar eftersom det inte kommer att ske någon Messias återkomst. USA har en mängd inrikesproblem som måste lösas, och det är precis därför det är bra att Barack Obama i Prag kommer att tala om sin grundsyn på det här året, och naturligtvis kommer att vilja ge ett budskap till Europeiska unionens medborgare om vilka huvudsakliga standpunkter och mål den nya amerikanska administrationen har.

Vid Europeiska rådets möte behandlades många andra frågor, och jag är beredd att svara på frågor om dem. Om jag har utelämnat något kommer jag att lägga till det i diskussionen efter partiordförandenas inlägg. Vi kommer förmodligen inte att mötas igen under dessa omständigheter eftersom ni är på väg härifrån för att inleda en valkampanj, men jag skulle vara mycket glad om ni kunde motstå frestelsen att inleda den här och nu. Jag hoppas att kampen om platserna i Europaparlamentet kommer att bli ärlig och saklig och att ni möts igen efter valet och fortsätter ert arbete.

Talmannen. – Tack, herr rådsordförande, för att ni målmedvetet fortsätter arbetet med ordförandeskapet trots den svåra situationen i ert land.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Europeiska rådets senaste möte var ett som gav konkreta resultat.

Jag vill ge en eloge till det tjeckiska ordförandeskapet, särskilt till premiärminister Topolánek som styrde diskussionerna med fast hand genom att fokusera på konkreta mål. Resultatet har vi framför oss: en rad beslut som är viktiga i sig, men som också säger mycket om EU:s beslutsamhet i dag. Det konkreta i våra beslut visar att vår enighet är reell och motsäger det slags pessimistiska förväntningar som ännu en gång har visat sig vara felaktiga. Jag ska koncentrera mig på ekonomiska frågor; premiärminister Topolánek har nämnt de flesta av dem, så jag behöver inte gå igenom alla.

För det första har rådet godkänt kommissionens förslag att avsätta fem miljarder euro till strategiska energiprojekt och bredbandsinvesteringar. Den överenskommelse som uppnåddes vid Europeiska rådets möte är en tydlig återspeglning av Europeiska unionens vilja att använda alla tillgängliga verktyg och göra sitt bästa för att förhindra att krisen blir en fara för våra långsiktiga mål, särskilt energitryggheten och kampen mot klimatförändringarna.

Det andra viktiga beslutet var att fördubbla det maximala stödbeloppet för medlemsstaternas betalningsbalans: 50 miljarder euro innebär ett mycket stort åtagande. Detta är ett bevis på att solidaritet inte är ett tomt ord i Europa, inte heller när tiderna är dåliga.

Det bästa sättet för Europas medborgare att motverka krisen och åter skapa förutsättningar för tillväxt är att vidta samordnade motåtgärder och ge varandra stöd.

Det tredje viktiga beslutet visar att gemenskapen starkt bidrar till ansträngningarna för att hantera krisen i hela världen. Det budgetstöd som ges till den europeiska ekonomin närmar sig nu fyra procent av EU:s bruttonationalprodukt, om vi också räknar med de automatiska stabilisatorerna. Dessutom gjorde vi vid Europeiska rådets möte ett tillägg i form av ett stöd till Internationella valutafonden på högst 75 miljarder euro. Gemenskapen spelar sin roll till fullo, både genom att kraftfullt bekämpa krisen och genom att skapa ett program för ambitiösa och framsynta regleringsreformer.

Europeiska unionen har visat prov på enighet och gott ledarskap på ett sätt som, om det får efterföljare, kommer att bana väg för mer omfattande lösningar på internationell nivå. Den debatt vi höll i går med den brittiske premiärministern Gordon Brown blev ett tydligt bevis på detta. Europeiska unionen närmar sig Londonmötet med en stark och sammanhållen dagordning som vilar på fyra pelare: ett betydande och samordnat budgetstöd, en ambitiös regleringsagenda, ett starkt avvisande av alla former av protektionism och ett fortsatt stöd för millennieutvecklingsmålen, särskilt för de mest missgynnade i världen.

Det är en dagordning för ledarskap, och jag tror att det ändå är viktigt att påpeka – eftersom det inte var tydligt från början – att ställningstagandet från medlemsstaterna som ska delta i Londonmötet och från kommissionen faktiskt är ett budskap från hela gemenskapen med 27 medlemsstater, som vill behålla sitt ledarskap genom att införa en ny strategi på internationell nivå. Detta är inte en teknokratisk dagordning. Utmaningen ligger i att i det ekonomiska systemet, särskilt det globala finanssystemet, återinföra den etik som krävs för att marknadsekonomin ska fungera. Människorna måste åter få ta plats i hjärtat av den globala ekonomin. Vi är positiva till öppna och konkurrensinriktade ekonomier, men det ska vara ekonomier där marknaden finns till för medborgarna. Detta är dessutom skälet till att jag stöder Angela Merkels ambitiösa förslag om att skapa en stadga för en hållbar ekonomi. Det visar att vi är för en social marknadsekonomi.

Men Europeiska rådet såg också bortom krisen. När det gäller yttre förbindelser välkomnar jag det stöd som de 27 medlemsstaterna gett kommissionens förslag om att utveckla det östliga partnerskapet, som vi kommer att få tillfälle att granska i närmare detalj vid mötet om det östliga partnerskapet den 7 maj. I arbetet med unionen för Medelhavsområdet har vi nu ett sammanhållet ramverk för den grannskapspolitik som utan tvekan är en av huvudprioriteringarna för gemenskapens yttre förbindelser.

(EN) Herr talman! Nu måste vi hålla farten uppe i arbetet med den ekonomiska återhämtningen; bidraget på fem miljarder euro är mycket brådskande. Denna investering är viktig i dessa svåra tider. Vi vet alla att kreditåstramningen har fått direkta effekter på strategiska projekt. Här finns utmaningar, och det gäller särskilt risken för stoppade leveranser av olja och gas. Detta har bromsat investeringarna i förnybara energikällor. Det har också stoppat forskningen om ren teknik. På detta måste EU ge ett tydligt svar.

Jag vet att parlamentet strävar efter att behandla dessa frågor snabbt och hoppas att ni genom er egen granskning av förslagen snabbt kan börja förhandla med rådet så att de kan göras till lagar i maj.

Samma sak gäller för paketet med befintliga och kommande åtgärder för det finansiella systemet. Om parlamentet och rådet kan fatta beslut om dessa åtgärder efter första behandlingen före valuppehållet skulle det ge ett tydligt budskap om att Europeiska unionen vet vad den ska göra för att återställa ordningen i det finansiella systemet.

Detta är av grundläggande betydelse för att återställa förtroendet, och det är därför kommissionen kommer att fortsätta att anta förslagen enligt vad som angavs i meddelandet av den 4 mars 2009 om hedgefonder och private equity, om chefslöner och om hur man ska följa upp idéerna i rapporten från den högnivågrupp jag har skapat under ledning av Jacques de Larosière. Denna rapport välkomnades varmt vid Europeiska rådets möte och ansågs enhälligt kunna användas som grund för fortsatt arbete. Jag är mycket glad över det resultatet.

Vi måste också fortsätta att fördjupa arbetet med samordning. Samordning är nyckeln – samordning och genomförande. De riktlinjer vi har skapat för nedskrivna tillgångar och för stöd till bilbranschen används redan för att göra medlemsstaternas åtgärder så effektiva som möjligt.

Nu när vi håller på att genomföra återuppbyggnadsplanen kommer kommissionen att intensifiera sitt arbete för att övervaka hur de nationella stimulansprogrammen genomförs. Vi har vissa instrument. Vi har också de instrument inom Lissabonstrategin som ännu gäller. Vi kommer också att noggrant granska de olika nationella åtgärder som vidtas för att hantera krisen och stimulera efterfrågan, för att se vad vi kan lära oss och hur vi kan hjälpa till.

Våra förberedelser inför sysselsättningsmötet bör präglas av samma anda. Jag har sagt det förut här i parlamentet: den här krisen skapar verkliga svårigheter, och ingenstans märks det tydligare än på arbetsmarknaden.

Arbetslösheten ökar och kommer förmodligen att fortsätta att göra så. Det ser jag som den viktigaste frågan, och jag tycker att den borde ses som den viktigaste frågan i Europa. Arbetstagare i hela Europa måste få veta att Europas ledare bryr sig. Det är därför det särskilda sysselsättningsmötet i början av maj är så viktigt: för att vi behöver bilda oss en uppfattning om effekten av återställningsåtgärderna hittills, för att vi behöver se vad som fungerar och vad som inte fungerar och för att vi behöver utbyta erfarenheter och besluta om vidare åtgärder.

Vi behöver se till att alla styrkor uppbådas på lokal, regional, nationell och europeisk nivå för att mildra krisens effekter och förbereda människor för framtidens arbetsuppgifter. Vi måste framför allt göra allt vi kan för att fullfölja medlemsstaternas arbete genom Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Som ni känner till har rådet beslutat att mötet ska ha ett trepartsformat. Om jag ska vara helt ärlig – som jag alltid är – gjorde detta beslut mig besviken. Jag skulle ha föredragit att samtliga 27 medlemsstater ägnat den tid som behövs åt att tillsammans diskutera fram vilken som är bästa vägen framåt när det gäller det som ändå är den absolut mest avgörande frågan för Europas medborgare i den här krisen: sysselsättningen.

Vi vet naturligtvis att de flesta instrument finns på den nationella nivån, men det bör inte bli en förevändning för de europeiska ledarna att inte föra diskussioner på europeisk nivå om hur de skulle kunna samordna sina åtgärder. När vi fattar beslut om finanssektorn eller antar en återuppbyggnadsplan vet vi dessutom att dessa åtgärder också har betydelse för sysselsättningen.

Men jag anser att sysselsättningen förtjänar de europeiska ledarnas uppmärksamhet i sig och oberoende av andra frågor. Hur det än är med den saken står kommissionen redo att föra fram ett mycket tydligt budskap den 7 maj 2009. Själv anser jag att detta möte, för vilket trepartsformatet har valts, bör hållas öppet så att alla premiärministrar som vill delta ska få möjlighet att göra det.

Jag vill berätta för er, liksom premiärminister Topolánek gjorde, att vi strax före Europeiska rådets möte hade en mycket viktig diskussion med arbetsmarknadens parter, tillsammans med Sveriges statsminister Fredrik Reinfeldt och Spaniens premiärminister José Luis Rodríguez Zapatero. Jag tror jag kan säga att vi såg en vilja hos arbetsmarknadsparterna att samarbeta med oss. Detta är ett viktigt budskap att skicka till alla européer, särskilt till alla Europas arbetstagare, att också vi på EU-nivå vill ha en social dialog.

Vi har bjudit in arbetsmarknadens parter till kommissionen. Vi har anordnat ett möte med kommissionens ledamöter, och jag är fast besluten att fortsätta att samarbeta med arbetsmarknadens parter, med Europaparlamentet, med EU-ländernas regeringar och naturligtvis med ordförandeskapet, men även med Regionkommittén och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén eftersom jag verkligen anser att vi inför problemet med arbetslösheten behöver mobilisera inte bara Europas regeringar och institutioner utan också arbetsmarknadens parter och våra respektive samhällen i deras helhet.

Jag vill absolut att vi ska ha tillgång till alla möjliga alternativ. Det är av detta skäl som kommissionen de kommande veckorna kommer att arbeta särskilt intensivt med alla våra samarbetspartner, och jag välkomnar

varmt ett fullständigt deltagande av parlamentsledamöterna och av parlamentet som institution. Ni har stor erfarenhet av arbete ute i verkligheten.

Sammanfattningsvis var detta ett rådsmöte där man fattade mycket viktiga beslut i ekonomiska och finansiella frågor – resultaten är mycket konkreta. Men det var absolut inte slutet på någon process. Vi måste hålla processen i gång. Vi måste vara öppna inför allt vi behöver göra för att hantera en kris som kommer att få än större konsekvenser, i synnerhet i socialt avseende. Det är viktigt att vi fortsätter att vara beslutsamma och att EU genom samordning och handling inte bara kommer att kunna möta utmaningen internt utan också lämna ett viktigt bidrag till den globala responsen på den mycket omfattande krisen.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Topolánek, herr Barroso, mina damer och herrar! Sedan krisens början har EU lett sina amerikanska partner i en ambitiös men nödvändig reformering av finansmarknaderna, och i fredags upprättade vi också en handlingsplan för G20-mötet den 2 april.

Under gårdagens debatt om G20 hävdade vissa ledamöter att detta inte var tillräckligt, medan andra menade att det var för mycket. Sanningen är att under den serie av kriser som vi just har upplevt har EU funnits där, samordnat sig och arbetat som ett lag.

Jag upprepar: i den krissituation som vi just nu upplever, liksom när det gäller de globala problemen – energi, klimatförändringar, utrikespolitik, säkerhet och försvar – är nationella lösningar inte längre lämpliga. När till och med den brittiske premiärministern, som vi hörde i går, höjer Europeiska unionen till skyarna och säger sig vara, jag citerar ”stolt över att vara engelsman och stolt över att vara europé”, då känner jag mig säker på min sak.

Det beslut som Europeiska rådet fattade i förra veckan, om att placera 50 miljarder euro i en fond som ska stödja medlemsstater utanför euroområdet under denna svåra tid, var ett positivt beslut eftersom det som påverkar en av oss påverkar oss alla. Det är det som europeisk integration innebär. Tillsammans med de 400 miljarder euro som avsatts för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa kommer dessa anslag hjälpa oss att återställa tillväxtförhållandena, skapa välbefinnande och i förlängningen även arbetstillfällen. Samma sak gäller för det paket på fem miljarder euro som vi har beslutat att satsa på för att stödja projekt gällande bland annat energi och åtgärder som rör Internet.

Jag uppmanar rådet att göra sitt yttersta för att se till att vi under denna valperiod kan nå en överenskommelse om de tre stora frågor som just nu är aktuella: kreditvärderingsinstitut, direktiv om kapitaltäckningskrav och Solvens II-direktivet. När det gäller den sista texten måste rådet lägga in en högre växel för att se till att den kan antas vid första behandlingen i april.

Vi behöver inga fler ekonomiska åtgärder av socialistiskt slag. Vad vi behöver är arbetstillfällen, och det här åtgärdspaketet kommer att ge möjlighet till det. Dessutom noterar jag med visst intresse att inte en enda av Europas ledare, vare sig vänster- eller högerorienterade, gav något stöd för socialistiska åtgärder i Bryssel i förra veckan. Det bekräftar också min känsla av att det inte alltid finns någon större konsekvens mellan det som ordföranden för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet säger för tillfället och det som socialdemokratiskt ledda regeringar gör, och ni, Martin Schulz, har fortfarande mycket kvar att göra för att få er politiske kamrat Peer Steinbrück att inta en mer social hållning.

Jag skulle också vilja nämna förberedelserna för konferensen i Köpenhamn i december och be ordförandelandet Tjeckien att komma med några utkast till förslag om internationella finansmekanismer före juni. När det gäller energi- och klimatförändringspaketet är det EU som har definierat utgångsläget, och vi får inte förlora vårt övertag. Klimatförändringarna kommer inte att vänta tills krisen är över. Därför är det vårt ansvar att få våra partner att följa oss i kampen mot klimatförändringarna och anta målet att reducera koldioxidutsläppen med 30 procent.

Barack Obama tycks ha bestämt sig för att ta emot den hjälpande hand som vi erbjöd honom genom att besluta att införa ett system för handel med utsläppsrätter i Förenta staterna. Avslutningsvis vill jag uttrycka min belåtenhet över att EU äntligen tar våra grannar i öst på allvar genom att ingå ett strategiskt partnerskap med Armenien, Azerbajdzjan, Vitryssland, Georgien, Moldavien och Ukraina. Detta partnerskap kommer att bli ett nyttigt tillägg till arbetet i Euronest-församlingen, som min grupp har tagit initiativet till och som kommer att inrättas genom ett enhälligt beslut av parlamentets samtliga grupper från och med nästa valperiod.

Å andra sidan är det hög tid för unionen för Medelhavsområdet, som inrättades förra sommaren, att sätta fart på sitt sekretariat i Barcelona och börja jobba med konkreta projekt. De 27 ställde i förra veckan kravet att det ska finnas en färdig handlingsplan i juni.

Martin Schulz för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Topolánek! Jag tycker det är fantastiskt att ni är här. Det hedrar er under era svåra omständigheter. Att ni är här i dag visar att ni är en kämpe, men ni har ännu inte förstått Europeiska unionens ordförandes befogenheter. Om ni kommer hit för att engagera er i tjeckisk inrikespolitik ska ni inte bli förvånad om vi diskuterar tjeckisk inrikespolitik. Som jag ser det är ni här som Europeiska rådets ordförande, och därför förstår jag inte er kommentar om obstruktion från socialdemokraternas sida.

(Applåder)

Hur som helst fälldes ni av två röster från Allmänna Demokratiska Partiet och två röster från De Gröna. Så hur är det med obstruktion från ert eget folks sida?

I går hörde vi ett tal av en ledande europeisk regeringschef som, i egenskap av värd för G20-mötet nästa vecka, sa raka motsatsen till det som ni sa här i egenskap av rådets ordförande. Det Gordon Brown sa i går var raka motsatsen till det ni sa här. Ni sa att den väg som USA väljer att ta historiskt sett är fel väg. Det var vad ni sa här för en stund sedan. Ni sa att Geithners väg är fel väg och att den leder till fördärv. Det är inte rätt nivå för ett samarbete mellan Europeiska unionen och USA. Ni representerar inte Europeiska unionens råd, ni representerar er själv. Det är ert stora misstag här.

(Applåder)

Nu förstår jag också varför vi i början fick höra att det är svårt att föra en dialog med den här mannen. Nej, herr ordförande, det här är ett sätt att leda in Europeiska unionen i en återvändsgränd.

Kommissionens ordförande sa något mycket viktigt i dag. Han sa att det vore ett stort misstag att förneka det sociala toppmötet, sysselsättningstoppmötet. I en tid när miljoner människor i Europa oroar sig för sina jobb, och när bankrutta banker och försäkringsbolag, även i USA, räddas med hjälp av miljarder och åter miljarder av offentliga medel, något som ni beskriver som vägen till fördärv, i en situation där människor vet att de till slut måste betala med sina skattepengar, vare sig det är i euro eller kronor – i denna situation säger Europeiska rådet till dessa människor man inte har något intresse för deras sysselsättningsproblem. Det finns ingen tid för det. Det är en mycket ödesdiger signal. Det är fel signal.

Därför säger jag, herr kommissionsordförande, att ert råd till rådets ordförande inte är tillräckligt. Vi vill inte ha någon trojka: vi vill ha en diskussion som är öppen för alla. Han bör sammankalla toppmötet på nytt, så att stats- och regeringscheferna kan ta på sig ansvaret att diskutera sysselsättningsituationen i Europa i början av maj.

(Applåder)

Herr Topolánek! Jag vill ge er tre rekommendationer ur vår synvinkel som ni kan ta till er och fundera på de närmaste dagarna: om ni tvingar Europeiska unionens regeringar att mobilisera 1,5 procent av sin bruttonationalprodukt under 2009 och 1 procent under 2010 som ett paket för att hantera den kortsiktiga ekonomiska situationen, och om hittills fyra länder uppfyller dessa krav, som jag har förstått det, så är detta inte tillräckligt, och det är ert jobb som rådets ordförande att se till att staterna fullgör sina frivilliga åtaganden.

För det andra, var vänlig och sammankalla det sociala toppmötet på nytt. Visa medborgarna att sysselsättningspolitiken och initiativ för att skydda jobben är en central fråga för EU:s ledning.

Och för det tredje, vill ni inom rådet vara så vänliga och se till att vi äntligen får klarhet i hur institutionella frågor ska hanteras efter valet. Personligen tycker jag mycket synd om er. Jag vet att ni förespråkar en ratificering av Lissabonfördraget, och jag vet också att er egen president strider mot er och gör sitt yttersta för att hindra att ert förslag godkänns av senaten. Vi är här för att hjälpa er. När vi får tillfälle talar vi med era senatsledamöter från ODS och försöker få dem att rösta för ratificeringsprocessen. Ni behöver inte vara orolig – vi står på er sida och ska göra allt vi kan.

Dock finns det en annan, helt separat fråga: ni måste någon gång tala om för oss vilken grund ni vill utgå från. Vill ni utgå från Nicefördraget, som är i kraft, eller från Lissabonfördraget, som inte är i kraft? Det går inte att säga att ni vill börja med Nice och sedan lägga till lite av Lissabon. Därför vill jag också utifrån vår synvinkel säga så här: gärna samråd efter EU-valet, men inte förrän Europaparlamentet har sammankallats. Jag ställer inte upp på något samråd efter den 7 juni förrän parlamentet har sammankallats formellt för sitt

första sammanträde. Vi måste fortfarande kunna kräva en viss institutionell respekt. Så ta till er de här tre punkterna, herr Topolánek, så kommer ni att återfå en viss prestige i våra ögon.

(Applåder)

Graham Watson för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman, mitt i allt det verkliga lidandet finns det en lättsam definition av recession. Det är när man går till bankomaten för att ta ut pengar och den visar ett meddelande som säger "Tillräckliga medel saknas" – och man vet inte om det syftar på ens egna medel eller bankens!

(Skratt)

Trots alla svartsynta varningar om splittring och stridigheter har Europeiska rådet åstadkommit ett positivt paket, och jag vill gratulera ordförandelandet Tjeckien till att ha lyckats med det.

Vi har ett löfte om mer pengar från IMF, ett löfte om större stöd för Europas hårdast drabbade ekonomier och en överenskommelse om att gå vidare med tillsyn av finanssystemet i Europa. Allt detta är välkommet. Jag blev särskild glad när jag såg att rådet har räddat skinnet på José Manuel Barroso genom att föra över fem miljarder sparade euro till återhämtningsplanen. Investeringar i transport, infrastruktur och bredband kommer att skapa arbetstillfällen nu och förbereda EU för framtiden. Samtidigt kommer de pengar som går till Nabucco-gasledningen att minska vårt bekymmersamma beroende av energi från Ryssland.

Vi behöver en klar och tydlig garanti från rådets ordförande för att medel från dessa fem miljarder euro verkligen kommer att gå till det projektet, men också för att investeringar i infrastruktur för gasförsörjning inte kommer att ersätta forskning om förnybara energikällor. Grön tillväxt är och förblir absolut nödvändig för våra medborgares säkerhet nu och i framtiden, precis som de principer som ingår i Lissabonstrategin: flexicurity, kunskapsbaserad ekonomi och en arbetsmarknadslagstiftning som passar sitt syfte – dessa faktorer utgör nyckeln till en konkurrenskraftig ekonomi och en framgångsrik inre marknad. Det är hedrande för rådet att det protektionistiska språkbruket från förr inte kastar någon skugga över dess beslut.

Men trots den synbarliga enigheten finns det fortfarande en gnatig ton i medlemsstaternas prioriteringar. Å ena sidan har vi dem som fokuserar på en kraftfull lagstiftning på internationell nivå, å andra sidan dem som lägger tonvikten vid ett starkt stimulanspaket. I själva verket är detta inget val. Naturligtvis behöver vi tillsynsstrukturer med verklig regleringsmakt, men vi behöver även konjunkturutjämnande åtgärder för att hantera recessionens verklighet. Både det långsiktiga och det kortsiktiga perspektivet måste hanteras.

Våra ledare måste vara klara över det vid G20-mötet. Om vi inte kan komma överens om vårt gemensamma mål har vi ingen chans att utnyttja vårt gemensamma inflytande. Amerika kommer att ha sin egen agenda med sig till G20. Vi måste ha vår redo och tillsammans förhandla fram en överenskommelse som gynnar alla.

Herr rådsordförande! I rådet förra veckan förde ni knappt någon diskussion om vilken rättslig grund nästa kommission ska bildas utifrån, men det är inte längre bara Irland som troligen inte kommer att ratificera Lissabonfördraget. Därför uppmanar jag er att sammankalla ledarna för rådet, kommissionen och parlamentet innan parlamentet avslutar sitt sammanträde i maj för att komma överens om hur parlamentet och kommissionen ska sättas ihop på ett rättssäkert sätt.

I den berömda melodin i Smetanas *Má Vlast* kommer ett ögonblick när cello och fagott tillsammans höjer sig i crescendo från de dystra djupen och når en ton som verkar omöjligt hög. Det ögonblicket har passerat för er regering. För EU har det ännu inte inträffat. Se till att inhemska svårigheter inte suger musten ur er.

(Applåder)

Adam Bielan för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, jag vill börja med att gratulera premiärminister Mirek Topolánek till ett utmärkt väl förberett EU-toppmöte och till vad som hittills har varit ett mycket bra ordförandeskap. För flera månader sedan frågade sig många politiker om ett litet land i Central- och Östeuropa verkligen skulle klara av att leda Europeiska unionen. Mirek Topolánek och hela hans kabinett har visat att det är möjligt. Jag gratulerar er än en gång, och med tanke på er svåra situation med inhemska problem uttrycker jag min förhoppning om att ni ska lyckas lösa dessa problem och att ni också ska förbereda nästa toppmöte om tre månader.

Men eftersom vi befinner oss bland vänner måste vi tala öppet. Jag skulle vilja tala om några frågor kring toppmötet som jag ser kritiskt på, även om min kritik inte är riktad mot Mirek Topolánek personligen.

Jag börjar med stödet till det östliga partnerskapet. För detta ändamål har 600 miljoner euro ställts till förfogande under fem år, men vi vet att endast 350 miljoner av dessa är nya pengar. Sammanlagt blir det alltså knappt 20 miljoner per år för varje land som deltar i projektet. Räcker det verkligen för att EU ska kunna bygga upp ett inflytande i regionen? På tal om våra partner i öst så skulle jag också vilja fråga vilka beslut som har fattats i frågan om visum för dem? För mig ser det ut som om absolut ingenting har beslutats. Faktum är att man har beslutat att vägra samarbeta över huvud taget på det här området. Vi måste fråga oss om vi vill avskräcka våra grannar i öst eller om vi vill uppmuntra dem att samarbeta med oss? Det ser ut som om vissa medlemsstater försöker hålla sig väl med Ryssland genom att urholka idén om det östliga partnerskapet.

Av samma anledning ser vi att det förekommer obstruktion när vi talar om att bygga Nabucco-gasledningen. De 200 miljoner euro som avsatts för projektet, vars byggkostnader har beräknats till åtta miljarder euro, får bara våra partner att le medlidsamt. Vi ska komma ihåg att det med tanke på vår egen energitrygghet är vi som bör ha störst intresse av att bygga en kanal för transport av bränsle från den kaspiska regionen till Europa och att se till att den kanalen inte är beroende av vad Kreml vill.

Vi toppmötet avsattes också fem miljarder euro till krispaketet. En del av dessa pengar ska gå till stora energiprojekt, däribland 330 miljoner till mitt land Polen. Tyvärr införde man ett villkor som är mycket svårt att uppfylla, nämligen att pengarna ska användas före slutet av nästa år. Den avsatta summan har förvandlats till virtuella pengar, eftersom den polska regeringen har en förmåga att snabbt suga upp EU-medel, vilket innebär att pengarna riskerar att inte användas i tid och därför dras tillbaka. Jag föreslår därför en utökning av den tid som dessa medel ska finnas tillgängliga.

När jag ändå talar om toppmötet skulle jag också vilja sammanfatta det informella kristoppmöte som tidigare hölls i Bryssel på Mirek Topoláneks initiativ. Deltagarna vid det mötet var enhälligt emot ekonomisk protektionism. Trots det fick vi för några dagar sedan bevis på att de beslut som fattades vid det mötet betydde ytterst lite, när den franska motorkoncernen Renault meddelade att man tänker flytta produktionen från Slovenien tillbaka till Frankrike. Tyvärr visar detta att EU:s grundläggande solidaritetsprincip i dessa kristider får ge vika för ekonomisk egoism. Jag vädjar till Mirek Topolánek att sätta stopp för detta.

Claude Turmes för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman, jag tror att endast historien kommer att kunna avgöra om förra veckans toppmöte var ett möte att minnas. I dag efterlyser jag en väckarklocka. Vi befinner oss i en systemkris, och den systemkrisen kan lätt utvecklas till en samhällskris.

På 1930-talet vann Roosevelt den politiska kampen mot fascisterna, medan Europa förlorade den. Hur kom det sig då att Roosevelt vann? Han vann därför att även de amerikanska medborgare som hade förlorat stora delar av sin inkomst under 1930-talets ekonomiska kris hade förtroende för honom. Vilka var då de fyra förtroendeingivande element som gjorde att Roosevelt vann?

Det första var återreglering. Roosevelt gick till häftig attack mot oligopolen, USA:s storföretag, och återreglerade ekonomin. Detta är exakt vad vi måste göra vid G20 i London. Visserligen var Gordon Brown mästare i avreglering, men det visar bara att saker och ting kan förändras.

För det andra gällde det att stärka det sociala skyddsnätet. Roosevelts program gick ut på att dels omfördela rikedomar, beskatta de rika och ge till de fattiga, dels införa ett enormt program för ungdomar i USA. Vad erbjuder vi ungdomar på EU-nivå för att de inte ska ge sina röster åt fascisterna i Europaparlamentsvalen? För det tredje – och det här har Martin tagit upp tidigare – var ert största misstag vid toppmötet att nedgradera det sociala toppmötet i maj. Det enda sättet att hålla ihop samhället är att ha fungerande kanaler, och därför behöver vi en uppgradering och en breddning av mötet i maj. Ni bör även bjuda in alla utomparlamentariska organisationer som jobbar med miljö, utveckling och sociala frågor och som tillsammans med samhället och medborgarna förbereder de förändringar som vi behöver i samhället.

Roosevelts fjärde åtgärd var de ekonomiska investeringarna. Det var den delen han huvudsakligen misslyckades med, eftersom det inte var förrän under andra världskriget som ekonomins hjul började snurra igen i USA. Vi vill inte ha något krig. Det krig vi måste vinna i dag är kriget mot planeten. Vårt krig handlar om miljöinvesteringar – det är där vi måste vinna kriget. Därför finns det två saker att göra.

Det ena är att vi behöver gröna euroobligationer. Av de fem miljarder euro som har avsatts måste vi placera en så stor del som möjligt i Europeiska investeringsbanken, så att vi får en hävstång för förnybar energi och effektivitet. För det andra måste vi få med Europas städer i leken. De europeiska medborgarna bor inte i Nordsjön eller i de områden där man dumpar koldioxid – det går inte att vinna några röster där. Vi måste

vinna de europeiska städerna och deras medborgare genom ett program för smarta städer. Det är att vinna ekonomin och att vinna medborgarnas hjärtan för Europa.

Vladimír Remek, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! På det hela taget är det uppenbart att vi måste hitta ett sätt att lösa den kris som för närvarande påverkar EU och andra delar av världen. Det säger sig självt att våra insatser måste innefatta att skapa förtroende och främja finansiell stabilitet, vilket Europeiska rådet också har påpekat. Problemet är vem som kan återupprätta förtroendet och hur det ska ske. Om vi överlåter detta åt dem som bidrog till den rådande krisen genom sin omåttliga girighet och om vi inte försöker stödja dem som skapar värde, men saknar möjlighet att påverka såväl företagens som hela ekonomiers åtgärder, då är utsikterna dystra. De av rådets diskussionsfrågor som gäller behovet av att ta itu med krisens sociala konsekvenser anser jag därför är oerhört viktiga. Den kraftigt stigande arbetslösheten är ett problem, och åtgärder för att stimulera sysselsättningen och förhindra förlust av arbetstillfällen är ytterst viktiga för arbetstagarna. Om det bara är de största företagen och deras ledare som får stöd så kan vi inte känna entusiasm inför planen. Jag välkomnar ansträngningarna att fokusera på att öka energitryggheten och koppla samman näten i Europa, liksom den generella betoningen av infrastrukturutveckling inom detta område. Oavsett hur det ser ut i övrigt är det här ett sätt att stödja sysselsättning och arbetstillfällen och garantera förmåner i framtiden. Vi kommer säkerligen att ställas inför andra svårigheter och den rådande krisen är en möjlighet för oss att förbereda oss även för dem. Jag anser att det förnyade stödet för den oersättliga kärnenergin är bra, även om det finns diametralt olika åsikter om det här energislaget till och med inom min politiska grupp.

Jag vill upprepa mitt engagemang för det östliga partnerskapet. Rent allmänt är jag givetvis för bredast tänkbara internationella samarbete, men här kan vi se en tydlig avsikt – explicit uttalad dessutom – att föra de tidigare Sovjetrepublikerna närmare EU och distansera dem från Ryssland. Vi upprättar alltså en inflytandesfär och agerar därmed på ett sätt som vi är snara att kritisera hos andra.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Herr talman! Förra veckan uppgav EUobserver att Jacques Delors såg pessimistiskt på euroområdet framtid. En av eurons förespråkare uttryckte alltså sin oro för EU och euron inför det toppmöte som hölls nyligen. Delors sa bland annat att han var bekymrad över bristen på vilja att städa upp i finanssektorn och införa nya regleringsbestämmelser. Jag har aldrig tidigare haft anledning att hålla med Jacques Delors, men i det här fallet måste jag säga att hans oro tyvärr är befogad. Toppmötets slutsatser är mycket vaga på den här punkten. Under hela krisen har jag upprepade gånger frågat kommissionen om den vill reglera och kontrollera finanssektorn. Det har den ingen önskan att göra, utan fortsätter att hänvisa till den inre marknadens rätt att styra utvecklingen.

Jacques Delors sa också något annat som nästan gav en euroskeptiker som mig en känsla av déjà vu med tanke på de argument som jag tidigare framfört. Han sa att EU:s ekonomier är alldeles för olika för euron. Bingo, Jacques Delors! Det är precis vad de är. Den gemensamma valutan är en del av problemet, inte en del av lösningen. EU behöver en stark gemensam reglering av finanssektorn, men stor flexibilitet när det gäller vilken ekonomisk politik som bäst kan lösa krisen i de enskilda länderna.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Jag välkomnar att rådet i förra veckan sköt upp en översyn av den realistiska Lissabonstrategin. Jag välkomnar också att man har skjutit upp ett beslut om finansiering av klimatåtgärder. Här vill jag berömma uttalandet av kommissionens ordförande José Manuel Barroso, som sa att EU inte bör göra några åtaganden om klimatfrågor om inte andra länder, däribland USA och Kina, också gör det. Jag vill påpeka att dessa fullständigt logiska slutsatser nåddes av de 27 medlemsstaternas ledare och kommissionen i ett läge när EU står inför kraftigt stigande arbetslöshet och ekonomisk tillbakagång, samtidigt som Lissabonfördraget inte har godkänts. Allt detta visar tydligt att Lissabonfördraget är helt onödigt för att anta grundläggande beslut som uppenbart gynnar medlemsstaternas medborgare. Fördraget är totalt överflödigt, vilket bevisas av de logiska åtgärder som Europeiska rådet för närvarande vidtar på grundval av den nuvarande fördragsramen och under tjeckisk ledning.

I går förlorade regeringen under ledning av den tjeckiske premiärministern och EU:s rådsordförande Mirek Topolánek en förtroendeomröstning. Till alla er som haft arrogansen att här i parlamentet kritisera det tjeckiska parlamentets agerande och kalla det oansvarigt vill jag säga att det var ett demokratiskt beslut fattat av en självständig medlemsstats demokratiskt valda parlament. Det är inte den tjeckiska regeringen som innehar EU-ordförandeskapet utan Tjeckien, vars medborgare jag har äran att företräda här. Jag vet att mitt land har tillräckligt starka administrativa och demokratiska system för att till fullo kunna fullgöra sina skyldigheter gentemot EU.

Efter Topolánekregeringens fall har president Václav Klaus det starkaste politiska mandatet i Tjeckien. Som ni har kunnat bekräfta här i parlamentet är han en statsman med stark demokratisk övertygelse. Han betraktar inte den europeiska integrationen som en enkelriktad väg som styrs av en politisk-byråkratisk elit, utan som en komplex process som kan lyckas endast om den utgår från folkets vilja. För några veckor sedan sa president Klaus tydligt till oss att han inte såg något annat alternativ än EU-medlemskap för Tjeckien. Dessutom anser en majoritet av de tjeckiska medborgarna att landets EU-medlemskap är positivt. Alla farhågor om Tjeckiens oansvarighet är därför helt överflödiga.

Sammanfattningsvis har jag ett påpekande till ordföranden för sudettyskarnas förbund (Sudetendeutschen Landsmannschaft), Bernd Posselt, som offentligt har beklagat ministrarna Alexandr Vondras och Karel Schwarzenbergs avgångar och som har uppmanat Tjeckien att tillsätta en stark EU-vänlig regering. Tjeckien inte är ett av Böhmens och Mährens protektorat utan en självständig stat där ministrar utses av Tjeckiens president och där regeringens befogenheter utgår från ett parlament som väljs av tjeckiska medborgare.

Talmannen. – Fru Bobošíková! Demokrati innebär också att alla demokrater får uttala sig om förfaranden i alla länder i EU och på andra platser. Det är också demokrati.

Mirek Topolánek, rådets ordförande. – (CS) Allvarligt talat tror jag att vi redan har drabbats av en släng av prematur valretorik. Låt oss försöka se allvarligt på dessa frågor och nå enighet mellan de 27 länderna, som alla har sin egen historia och som alla drabbas på olika sätt av den rådande finanskrisen eller erfar olika realekonomiska effekter. Om vi inte kan enas om en gemensam strategi så kommer det inte att spela någon roll vem som först drabbades av detta problem, eftersom vi alla kommer att få betala priset genom en dominoeffekt. Det är den första aspekten.

Jag kritiserade inte den amerikanska strategin för sakens egen skull, utan snarare för att jag ville peka på den fördel som EU har. Denna fördel består i ett omfattande socialt system, som gör att vi inte behöver satsa enorma summor på att ge social stabilitet åt människor som hamnat i svårigheter. Systemet fungerar helt enkelt. Vår enskilt största uppgift är att hålla systemet i gång och garantera EU-medborgarna samma sociala standarder som de hade före krisen. Det anser jag definitivt inte är någon liten uppgift och det kommer att kosta. Vi har beslutat om ett antal mycket konkreta åtgärder, och beloppen 5, 50 och 75 miljarder euro tycker jag visar på Europeiska rådets tydliga engagemang för att hantera den rådande situationen på ett konkret sätt, inte bara genom allmänna åtgärder inom den eller den ramen, utan genom mycket konkreta insatser.

Det är stor skillnad mellan att stå i ett gathörn och yttra vackra ord och att omsätta dessa ord i praktisk handling. Vårt gemensamma mål nu är att genomföra alla de åtgärder vi har talat om, att omsätta dem i praktiken och att be om återkoppling. Ingen vet exakt vilka effekterna av dessa olika åtgärder kan bli och jag kan helt allvarligt säga att inte ens makroekonomerna har den blekaste aning. Vad vi säkert vet är däremot att någon kommer att få betala för räddningsinsatsen och för kalaset. Det skulle vara ytterst oansvarigt om vi inte tog hänsyn till efterverkningarna, även om vi inte vet hur länge situationen kommer att vara, och om vi inte tog hänsyn till vem som kommer att få betala för allt och vilken effekt det kommer att få för euroområdet och stabilitets- och tillväxtpakten liksom vilken möjlighet det kommer att innebära för länder som mitt hemland att ansluta sig till och anta euron. Jag kommer inte att bemöta uttalandena av partiordföranden Martin Schulz. Det gjorde Silvio Berlusconi före det förra valet och jag har ingen lust att upprepa hans misstag. Vissa angrepp anser jag att man inte behöver bemöta. Icke desto mindre är det omöjligt att sedeltryckerier är de enda som kommer att tjäna på den här krisen. Det skulle inte vara bra.

Toppmötet om sysselsättning. Givetvis föreslog vi att hela Europeiska rådet skulle samlas. José Manuel Barroso och jag var eniga om det eftersom vi, precis som ni, anser att det är nödvändigt att involvera arbetsmarknadens parter i en diskussion på högre nivå än trepartsmötet och att diskutera problem med dessa parter som hänger samman med sysselsättningen, genomförandet av olika nationella paket, följden för sysselsättningen och de åtgärder som vi vidtar härnäst för att skydda EU:s medborgare från krisens konsekvenser. Det var inte vi som beslutade att toppmötet skulle bli ett trojkamöte. Jag har förståelse för de farhågor som många stats- och regeringschefer har uttryckt. Jag var själv för att hela rådet skulle samlas. Å andra sidan får vi inte glömma att det bara handlade om ett informellt toppmöte, vars slutsatser inte är bindande. Ur den synvinkeln kan det lilla formatet vara en fördel, eftersom det innebär att det informella toppmötets rekommendationer kan läggas fram vid rådets ordinarie möte i juni, där de kanske kan få ett klart godkännande. Jag tycker inte att detta är ett så allvarligt misstag och det finns ingen anledning att göra ett politiskt problem av det hela. Det viktiga är att vi hade modet att sammankalla detta toppmöte, att vi bjöd in arbetsmarknadens parter, att vi kommer att förbereda mötet tillsammans med dem på lång sikt – före

toppmötet om sysselsättning kommer tre rundabordskonferenser att hållas i Stockholm, Madrid och Prag – och att vi försöker enas om slutsatser som kommer att vara värdefulla inför rådets möte i juni.

Lissabonfördraget. Jag ska tillåta mig ett skämt i dag. Om man har frågor om Lissabonfördragets framtid så tror jag inte att det är regeringskansliet och premiärminister Mirek Topolánek man ska ringa längre, utan parlamentet och Jiří Paroubek. Jag måste säga att ansvaret för att komma vidare i den här situationen faktiskt ligger hos dem som skapade situationen. Givetvis gör jag allt för att se till att jag kan fullgöra mitt åtagande, så att jag inte behöver radera min underskrift från stenen framför Saint Geronimo-klostret i Lissabon.

Kommissionen. Vid toppmötet i december fattade rådet ett tydligt beslut, och vi är medvetna om att situationen är komplicerad. Jag måste säga att vår strävan är att nå politisk enighet vid Europeiska rådets möte i juni. Vi kommer självklart att samråda med er – diskussioner med Europaparlamentet är mycket viktiga. Om det finns ett tillräckligt starkt intresse från Europaparlamentets sida här överväger vi till och med att skjuta upp rådets möte i juni en vecka för att utöka vår diskussionsperiod från 10 till 17 dagar. Jag anser att 17 dagar räcker för vår diskussion. Dessa samråd är viktiga, men innan vi fattar ett formellt beslut kommer det givetvis att bli nödvändigt att slå fast om vi ska gå vidare med Nicefördraget eller Lissabonfördraget som grundval. Då kan vi överväga vilken form överenskommelsen ska ha, om antalet länder blir detsamma, om alla länder kommer att ha en kommissionsledamot osv. Vi måste ta hänsyn till resultatet av Europaparlamentsvalet och jag kan bara säga att vi kommer att gå vidare i enlighet med det godkända standardförfarandet. Vi befinner oss nämligen i ett slags rättsligt vakuum och i en situation som måste hanteras politiskt och praktiskt.

Andra frågor som diskuterades handlade om reglering kontra stimulansåtgärder. Jag sa redan i mitt inledningsanförande att jag anser att EU har valt en helt korrekt strategi genom att inte välja någotdera utan bara säga att vi har räddat banksektorn och att allt som återstår nu är att städa upp där. Kommissionen har utformat en plan för att bedöma enskilda osäkra tillgångar (konsekvensbedömningar) och ta itu med problemet. Jag anser att det enda sättet att stärka förtroendet för banksektorn, men också banksektorns förtroende, är att städa upp dessa banker. Tjeckien och Sverige vet hur detta ska gå till, medan den amerikanske finansministern har lagt fram en egen plan för USA. Jag anser att detta är det enda alternativet för att hantera situationen. Jag har redan nämnt stimulanspaketen. Den andra pelaren i detta system är reglering, vilket i viss mån ligger på vårt bord. Detta nämns också delvis i de Larosière-rapporten, som är ett utmärkt dokument. Det kommer att innefatta reglering av hedgefonder och aktiefonder och kommer naturligtvis att skapa ordning i offshoresektorn. Ni är säkert medvetna om de stora framsteg som sker på detta område, och vi förbereder oss inför en potentiell ny kris här. Vi står inte under daglig tidspress när det gäller att få fram den nya förordningen. Vi står under tidspress när det gäller att begränsa eventuella framtida problem.

En annan discussionsfråga var IMF:s roll. Vi enades om att IMF bör stå för dessa framtida lösningar, men problemet är inte att vi skulle få ett litet antal institutioner med begränsad befogenhet. Problemet är huruvida de största aktörerna på den globala finansmarknaden kommer att respektera dessa institutioner, med tanke på att de inte gjort det tidigare. Detta är hur som helst en grundläggande diskussion och en fråga som också måste diskuteras av G20: acceptansen för en starkare roll för IMF, Världsbanken och OECD i systemet med internationella, globala finansinstitut samt respekten för dessa institut och deras bedömningar.

Jag anser att det vore bra att säga något om det östliga partnerskapet. I går träffade jag president Viktor Jusjtjenko igen, och jag välkomnar denna överenskommelse liksom undertecknandet av avtalet mellan Europeiska kommissionen och Ukraina. Det är ett viktigt steg mot att stabilisera läget. Jag var nyligen i Azerbajdzjan där jag samtalade med president Ilham Alijev. EU måste förbli ett slags fyr för dessa länder. Det handlar inte om att resa nya barriärer utan om att EU har ett uppdrag som går ut på att utvidga området med säkerhet, området med frihet, området med välfärd och området med solidaritet. Det finns inga gränser här, men det är inte detsamma som att vi säger att dessa länder kommer att bli medlemmar i EU i morgon, i övermorgon eller över huvud taget. Om ljuset i fyren släcks kommer vi inte att kunna påverka utvecklingen i de här länderna. Vi måste involvera dem i diskussionen, ge dem möjlighet att resa utan restriktioner, samarbeta ekonomiskt med dem, ordna utbyten mellan utbildningsinstitutioner och skolor samt bidra med goda styrelseformer. Jag anser att detta är vår plikt och här visar det östliga partnerskapet tydligt att vi går i rätt riktning. Som svar till Adam Bielan vill jag säga att det var en stor framgång att 600 miljoner euro godkändes över huvud taget. Vi var inte överens om den saken och det var inget enhälligt beslut. Snarare var det den mest omfattande kompromiss som de 27 medlemsstaterna kunde enas om.

Sammanfattningsvis vill jag säga något om sociala konsekvenser. Här måste jag återkomma till trepartsmötet och berömma den roll som arbetsmarknadens båda parter spelade. Vi talade inte om hur mycket pengar vi ska ge till människor. Vi talade om hur vi ska förbereda människor för den här situationen och för en potentiellt liknande situation i framtiden, genom att höja kompetensen, förbättra utbildningen och stödja små och

medelstora företag, som genererar merparten av arbetstillfällena. För närvarande sjunker givetvis arbetskraftskostnaden eftersom vi vill hålla människor i kvar sysselsättning så länge som möjligt. Det kostar nämligen mångdubbelt mer att återföra människor till arbetslivet än att hålla dem kvar i sysselsättning.

Arbetskraftens rörlighet. Jag ser verkligen fram emot de olika nationella parlamentens diskussioner – inte minst i mitt eget land – om hur vi vill ändra arbetslagstiftningen för att göra arbetskraften mer flexibel och rörlig. Det är här hindret för en lösning finns. Det är nödvändigt att säkra en snabb tillväxt av arbetstillfällen och en snabb lösning på den svåra situation som människor har hamnat i utan egen förskyllan.

Sammanfattningsvis vill jag säga några ord om toppmötet mellan EU och USA. Jag uppskattar verkligen att den amerikanska administrationen under Barack Obamas ledning kommer till Prag efter G20-mötet i London och toppmötet i Strasbourg-Kehl. Det har ett enormt symbolvärde för oss och vi bjuder också in Europaparlamentets talman, eftersom jag tycker mig märka ett visst missnöje med att den amerikanske presidenten inte ska besöka Europaparlamentet. Det kommer att bli mycket lite tid för diskussion, men jag anser att vi behöver få veta vad USA vill och vad vi vill, och att vi behöver nå en överenskommelse. Vi vill definitivt inte resa några nya hinder – det är trots allt det viktigaste målet för den europeisk-atlantiska civilisationen som helhet.

Slutligen vill jag ta upp Jana Bobošíková's synpunkter. Den tjeckiska administrationen har hanterat situationen mycket bra hittills. Jag håller helt enkelt inte med om att vi skulle kunna göra något slags organisatoriskt tabbe och att vi kanske kommer att misslyckas med att sköta ett av de mest krävande ordförandeskapen de senaste åren, där vi ideligen har drabbats av olika problem som hade varit svåra att förutse för vem som helst. Vår flexibilitet, vår kreativitet och vår kapacitet att reagera, agera och finna kompromisser har väl ändå inte förtjänat så hård kritik. Den aktuella situationen, där Tjeckien förlorade en misstroendeomröstning, har inträffat även i Danmark och Italien. I Frankrike hade man ett regeringsskifte, även om det var följden av ett val. Jag ser inte så negativt på situationen och jag kan försäkra er att det tjeckiska ordförandeskapet inte kommer att drabbas av detta på något sätt och att alla vi som har ansvaret för att hantera EU:s dagordning utan tvivel kommer att ägna oss åt just detta.

Talmannen. – Tack, herr rådsordförande. Vi ger er våra lyckönskningar och hoppas att ni ska kunna fullgöra era förpliktelser som ordförande för Europeiska unionens råd till fullo och att ni kommer att göra allt för att nå enighet om Lissabonfördraget också i ert land. Med dessa välgångsönskningar tackar vi för att ni närvarat här under förmiddagen.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill uttala mitt stöd för det tjeckiska ordförandeskapets imponerande sätt att hantera några av de avgörande problem som EU står inför. Från den ekonomiska och finansiella krisen till energitrygghet och klimatförändring – ordförandeskapet har orubbligt och klart angett sina mål och har gett EU ett tydligt ledarskap i dessa svåra tider.

Framför allt har premiärminister Mirek Topolánek visat prov på tydligt ledarskap, särskilt i sina varningar för farorna med protektionism. När vissa ägnat sig åt att resa skadliga handelshinder har det tjeckiska ordförandeskapet tagit tydlig och konsekvent ställning för öppen handel och det oerhört centrala behovet av att upprätthålla den inre marknaden. Tidigare den här månaden sa Mirek Topolánek att protektionism alltid är skadligt och att det är ologiskt i fråga om EU. Vi måste dra lärdom av krisen och säga nej till isolering, nej till protektionism och ja till samarbete.

Han hade helt rätt när han påminde oss alla om den grundprincip som EU vilar på. Denna ärlighet står i skarp kontrast till det försåtliga och egennyttiga anförandet av den brittiske premiärministern här i kammaren i går. Gordon Browns tal var rikt på överdrifter, men han underlät helt att nämna det viktiga faktum att Storbritannien under hans ledarskap kommer att ha den längsta och djupaste lågkonjunkturen av alla industriländer. Han negligerade den roll han själv har spelat för att inrätta och tillämpa ett i grunden felaktigt finansiellt regelverk. Han låtsades inte om den enorma skuldbörda han har lagt på det brittiska folket.

EU behöver ingen predikan från den brittiska regeringen om vad som måste göras för att komma ur krisen. Nu måste EU och det internationella samfundet agera snabbt för att återupprätta förtroendet för våra finansiella system och se till att vi får ett ordentligt fungerande banksystem som privatpersoner, herr Schulz, och företag kan lita på, och där bankerna kan få i gång sin utlåning igen så att förtroendet kan återställas. Vi måste hålla fast vid principerna om frihandel och den inre marknaden. Jag har fullt förtroende för att ordförandeskapet kommer att fortsätta att arbeta hårt för att nå dessa viktiga mål.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – (EN) Herr talman! Bara en vecka före Europeiska rådets möte uppmanade vi här i Europaparlamentet rådet att enas om tydliga riktlinjer och konkreta åtgärder för att skydda

sysselsättningen och skapa nya arbetstillfällen. I dag är rådet ett tystnadens och illusionernas råd. Jag beklagar, men jag har inte sett till några konkreta åtgärder. Ja, 5 miljarder euro, men vad är det? Det motsvarar 0,04 procent av EU:s BNP. Investeringar i bredband är väl bra, men försök inte slå i mig att det har någon verklig effekt när det gäller att stoppa det fria fallet för sysselsättningen som är ett faktum just nu.

Ni har inte förstått att krisen är en mycket djup och allvarlig recession. Företagen, arbetstagarna och vi har ett krav: Gör mer! IMF har föreslagit att ni ska investera 2 procent av BNP i år och nästa år. Herr Barroso! Ni sa att vi presterar bra: vi investerar 3,3 procent. Det sa ni för två veckor sedan, men nu har siffran stigit till 4 procent. Jag frågar mig hur det kan komma sig. Ja, det är en enkel uträkning. Arbetslösheten stiger och när utgifterna för arbetslöshetsunderstöd stiger blir det fler finansiella stimulansåtgärder. När antalet arbetslösa uppgår till 25 miljoner i EU antar jag att ni kommer att stå här stolt och säga att stimulansåtgärderna nu uppgår till 5 procent av BNP. Snälla ni, vi kan inte göra på det här sättet. Ni kan inte göra på det här sättet. Vad vi behöver är verkliga investeringar.

Herr Barroso! Paul Krugman har sagt att EU inte ens genomför hälften av de verkliga stimulansåtgärder som amerikanerna gör. Jag vädjar till er: snälla ni, varje gång arbetslösheten stiger, säg inte till människor att ni gör mer eftersom medlemsstaterna betalar mer i arbetslöshetsunderstöd. Det ni måste tala om för människor är att ni vill genomföra en ny återhämtningsplan. Jag tackar er för det ni sa i dag när ni gav uttryck för er önskan att rådets möte om sysselsättning den 7 maj ska bli ett verkligt sysselsättningsråd. Vi står på er sida och kommer att stödja era insatser för att åstadkomma det.

Vi borde se på president Nicolas Sarkozy och komma ihåg att det inte fanns någon gräns för hur många extra toppmöten Frankrikes president höll under sitt ordförandeskap. Nu föreslår man att toppmötet den 7 maj bara ska bli ett trojkamöte.

Denna sysselsättningskris kommer inte att försvinna bara för att vi vägrar hålla fler möten. Den finns kvar. Därför vädjar jag till er: vi har en återhämtningsplan här – och den är väldokumenterad. Jag vet att kommissionens ordförande vet detta och jag är säker på att att vi, när vi sätter oss ned tillsammans, kan göra mer än vad vi har gjort hittills. Det är EU:s ekonomiska, monetära och sociala insatser som står på spel här.

Så återigen, herr kommissionsledamot, låt oss hålla ett allvarligt, brett och välplanerat toppmöte om sysselsättningen den 7 maj. Om ni klarar det står vi bakom er.

(Applåder)

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! EU har visat sig vara en lyckträff i den finansiella och ekonomiska krisen. Det tjeckiska ordförandeskapet har också gjort ett gott arbete hittills.

Den globala finansiella och ekonomiska krisens omfattning och grundorsaker visar att den globala markroekonomiska förvaltningen av finansmarknaderna och det gällande regelverket måste revideras – i de enskilda länderna, i EU och i hela världen. Tillsynslagstiftningen måste ändras och de förebyggande åtgärderna för krishantering förbättras. Lagstiftningen för finanssektorn bör ha en dämpande effekt, inte leda till att konjunkturcykeln förvärras. Men mer lagstiftning är inte nödvändigtvis detsamma som bättre lagstiftning. Det vi behöver är rätt lagstiftning.

Den dramatiska krisen på de internationella finansmarknaderna och de omvälvningar den har lett till är en central fråga för den liberala ekonomiska ordningen. Felaktiga beslut fattade av regeringar i den ekonomiska och finansiella politiken, bristfällig finansiell myndighetstillsyn och det mycket tydliga sammanbrott som drabbat många banker är skäl som motiverar krav på ett reformerat finansiellt system, inte ett nytt ekonomiskt system. Europeiska centralbankens oberoende och dess syn på monetär stabilitet är riktiga och har visat sig värdefulla.

Vi har också sett bevis för hur viktig den gemensamma marknaden är för EU:s välfärd och stabilitet. Den inre marknaden har en central roll för att förkorta och dämpa konjunkturedgången i EU. Medlemsstaterna måste vidta snabba, riktade och tillfälliga åtgärder till stöd för realekonomin. Vi vet ju att EU kan skapa välfärd om unionen fortsätter att utveckla den inre marknaden och avstår från att dela ut stöd.

EU måste därför fortsätta att arbeta konsekvent för att fullborda den inre marknaden och tillhandahålla ett fungerande konkurrensregelverk. Emellertid står det också klart att vi ännu inte har bestått provet. EU måste hålla fast vid sina principer. Det får inte ske ett återfall i omodernt tänkande, protektionism, splittringspolitik eller stödrace. Det tjeckiska ordförandeskapet står för detta och jag hoppas att vi kan räkna med det också i fortsättningen.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Jag vill tacka det tjeckiska ordförandeskapet för att rådet under dess ledning har tagit ett viktigt steg mot att bli medvetet om de verkliga problemen, men också deras lösning. Jag vill belysa några områden där vi måste fortsätta att arbeta. För det första har vi skapande och bevarande av arbetstillfällen, där tyngdpunkten inte ligger så mycket på socialt stöd utan främst på investeringar i infrastruktur och återhämtning för företagen, så att arbetstillfällen kan skapas. För det andra har bankerna fått generösa finansiella bidrag för att återställa finanssystemets stabilitet, men de har ingen brådska att vidta åtgärder på utlåningssidan. Här behövs både EU-riktlinjer och proaktiva åtgärder från ländernas regeringar för att uppmärksamma bankerna på deras skyldigheter i det här läget och se till att de återupptar såväl företags- som privatutlåningen. För det tredje är faktiskt strukturfonderna den enda källan till företagsfinansiering som gör det möjligt att återuppta affärsverksamhet. Å ena sidan måste vi både göra strukturfonderna mer tillgängliga och utvidga deras verksamhetsområde, å andra sidan måste vi minska de byråkratiska hindren och utöka tidsperioden för att få tillgång till medel. Tack för att ni lyssnade.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Den brittiske premiärministern Gordon Brown vill att vi ska tro att han nu plötsligt är stolt över EU:s enighet och att EU-länderna är starkare och tryggare tillsammans. Nu säger han att bankregelverket måste stramas åt, att vi måste ta itu med skatteparadisen och att IMF måste reformeras.

Gordon Brown saknar all trovärdighet nu. Hans egna prestationer när det gäller att sköta den brittiska ekonomin har varit slarviga och katastrofala. Han är en faktor bakom den rådande ekonomiska krisen, inte någon världsfrälsare. Han var positiv till den milda reglering som är den direkta orsaken till banksektorns problem.

Konjunkturedgångens effekter är givetvis kännbara i hela världen. Övergångsregeringen i Skottland gör allt vad dess begränsade befogenheter medger för att dämpa de värsta konsekvenserna, lindra företagens börda genom skattelättnader, påskynda investeringarna i infrastrukturprojekt och prioritera program för utbildning och kompetensutveckling för att hjälpa människor att finna arbete.

Skottland har gott om energiresurser och en enorm potential att utveckla förnybara energikällor som havsvindkraft, vågkraft och tidvattenkraft. EU-stöd till utveckling av ren framställning och distribution av energi är inte bara gynnsamt för den skotska ekonomin. Det gynnar också andra delar av EU, bidrar till energitryggheten och dämpar klimatförändringen. Jag hoppas verkligen att det inte ska dröja länge förrän Skottland kan spela en ännu mer aktiv och konstruktiv roll i världen som en ordinarie, oberoende medlemsstat i Europeiska unionen.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Det förvånar mig att rådets ordförande, som förlorade en förtroendeomröstning i sitt parlament i förrgår, talar så kritiskt om tidigare politik som misslyckats. Han säger att den väg som USA valt har misskrediterats historiskt sett. Han menar uppenbarligen att man inte bör förlita sig på sociala stimulansåtgärder i kristider och han har uttalat offentligt att man inte bör tvinga AIG-cheferna att betala tillbaka sina bonusar. Han har dock också offentligt sagt att ansvaret för finanskrisen, för den ekonomiska krisen, kan begränsas till USA:s tidigare agerande och att han inte behöver vara självkritisk och ställa sig frågan om huruvida EU:s egen strategi, som präglas av kommersialisering, konkurrenstryck och ohämmad globalisering, kan ha bidragit.

Jag menar att detta framgår tydligt av de relevanta delarna av toppmötets slutsatser. Där står att i den nuvarande krisen förblir den förnyade Lissabonstrategin, däribland de gällande integrerade riktlinjerna, en effektiv ram för att främja hållbar tillväxt och sysselsättning. I referensdokumenten konstateras emellertid också mycket tydligt att det givetvis måste finnas en överensstämmelse med strategin för hållbara offentliga finanser och, i anslutning till detta, fortsatta pensionsreformer. Det förvånar mig. Man har därför räknat ut att fortsatta pensionsreformer hänger samman med fortsatt privatisering av pensionssystemet, med en större andel ålderspension som täcks av kapital.

Återigen förstärker detta två avgörande orsaker till den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen, nämligen tilltron till finansmarknaderna, trots att krisen utlöstes av turbulens på finansmarknaderna, och ytterligare skärpning av i synnerhet den sociala uppdelningen. Men det var ju just den enorma tillströmningen av likvida medel som gav upphov till denna sociala uppdelning – en uppdelning efter inkomstfördelning. Det är här korrigeringarna bör göras. Därför förstår jag inte varför kommissionen och rådet inte antog motsvarande korrigeringar vid sina diskussioner under toppmötet.

Om man talar om Lissabonstrategin måste man också nämna kommissionens vitbok om politiken på området finansiella tjänster (2005–2010), enligt vilken EU:s marknad för finansiella tjänster ska integreras med den globala marknaden för finansiella tjänster. Där talas också om de motsvarande artiklarna i Nicefördraget

och Lissabonfördraget, som å ena sidan förbjuder alla former av begränsningar av den fria rörligheten för kapital och å andra sidan pressar finansinstituten att införa fri rörlighet för finansiella tjänster. Det står i skarp motsägelse till alla slags åtgärder för att bekämpa krisens orsaker.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman! Med Lissabonstrategin ser vi till att EU kan fortsätta att konkurrera ekonomiskt med resten av världen. Det är givetvis endast möjligt om alla verkligen deltar och om vi kan säkra goda levnadsförhållanden, även i utvecklingsländerna.

Överenskommelsen vid EU:s toppmöte förra veckan är inte tillräckligt stark för att få till stånd en ny ekonomi inriktad på hållbarhet. Den ekonomiska krisen, klimatkrisen och energikrisen kräver en ny strategi, som i sin tur kräver nödvändiga investeringar. EU måste ta ledningen på detta område. Vi hade väntat oss en överenskommelse om hur klimatavtalen från Bali och Poznań ska finansieras. Det är oroande att man inte nådde någon sådan överenskommelse vid EU-toppmötet efter de långdragna förhandlingarna mellan miljö- och finansministrarna. Var finns EU:s ledarskap när det gäller konkret finansiering? Om man sopar finansieringen av utvecklingsländernas klimatplaner under mattan så urholkar man klimatavtalen på ett allvarligt sätt. Det är inte det ledarskap som behövs inför Köpenhamn.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Den storslagna europeiska visionen har dessvärre gjort Bryssel blindt och dövt för ett antal oönskade utvecklingstendenser i EU. I takt med att krisen sprider sig betalar nu medborgarna priset för detta – för nyliberala felbeslut som fattats under tidigare år och för bristfälliga förberedelser för utvidgningen österut, där medborgarna nu tycks ha fastat i skuldfällan. Turkiets anslutning, som uppenbarligen redan är klappad och klar, kommer inte heller att ge den nödvändiga energitryggheten. Tvärtom kommer den bara att leda till politisk instabilitet, islamism och ett mångmiljardunderskott i våra finanser.

Vid det kommande G20-mötet om finansiella frågor måste EU släppa den tjänarroll som man hittills har intagit i förhållande till USA:s politik. EU måste också införa strikta regler och stränga kontroller. Det var Washingtons mångåriga vägran att delta i någon form av reglering av finansiella högriskpapper som lade grunden för den nuvarande finanskrisen.

Nedskärningar måste göras under krisen. Det finns tillräckligt stor marginal för besparingar, till exempel i EU-byråernas okontrollerade tillväxt. Att öka krisfonden kan bara vara ett första steg. Vi behöver långt fler planer om ett land skulle bli bankrutt och vi behöver lösningar på de enorma sociala problem som kommer att dyka upp som ett brev på posten.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera det tjeckiska ordförandeskapet. Trots omfattande inrikespolitiska problem har ordförandeskapet lyckats föra EU:s agenda framåt under den värsta ekonomiska och finansiella krisen på flera decennier. Jag vill inte bara gratulera det tjeckiska ordförandeskapet utan också uppmana det att slutföra sitt mandat på ett lika bra och målinriktat sätt som tidigare.

När jag lyssnar till den socialdemokratiska gruppens ordförande tror jag att jag befinner mig på en annan planet. Han lovordar Gordon Brown, som innan han blev premiärminister var finansminister och därmed ansvarig för finanspolitiken och ramvillkoren för EU och Storbritannien. Det har påpekats flera gånger här att vi bara kan införa nödvändiga regleringsåtgärder om det sker en attitydförändring hos Storbritannien. Hur kan en person som har motarbetat detta under ett decennium utropas till vår frälsare i dag? Det kan jag inte förstå.

Den tjeckiske premiärministerns kritik av den amerikanska politiken att öka penningmängden är motiverad ur alla synvinklar. Man kan inte lösa problemen med exakt samma medel som orsakade krisen, nämligen en överdriven ökning av penningmängden och alltför många som lever på kredit. Att leva på kredit – det är detta som är problemet.

Den första prioriteringen är därför att ta kontroll över finansmarknadskrisen, ändra den bristfälliga globala jämvikten, gemensamt ta itu med de uppgifter vi har framför oss när det gäller klimatskydd och fattigdomsbekämpning och införa en ny världsmoral med en social marknadsekonomi som grund. Om vi klarar av att göra detta under den här krisen kommer det tjeckiska ordförandeskapet till fullo att ha levt upp till alla våra förhoppningar, oavsett vad som händer med Lissabonfördraget och det inrikespolitiska läget i Tjeckien.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Rådsordföranden Mirek Topolánek inledde sitt anförande i Europaparlamentet i dag med ett angrepp på socialdemokratin. Jag skulle vilja säga att det är typiskt och

kännetecknande för den här regeringen. Is tället för att söka enighet, samarbete och kompromisser i frågor som rör ledningen av EU har premiärminister Topolánek sökt – och fortsätter att söka – oenighet och konflikt. De här egenskaperna och denna oförmåga att samarbeta är den verkliga orsaken till den här regeringens sammanbrott. Jag vill påminna om att det inte var oppositionen som avsatte regeringen, utan det var parlamentsledamöter från regeringspartiet och från dess koalitionspartner, De Gröna, som låg bakom detta.

Jag vill dock inte fokusera på den tjeckiska inrikespolitiken. Jag vill bara påminna Tjeckien om det ansvar man har gentemot EU och gentemot EU:s medborgare under ordförandeskapet. Vi har många uppgifter framför oss. Den ekonomiska och finansiella krisen har förstås redan nämnts. Ett toppmöte mellan EU och USA kommer att hållas i Prag. Vi har en utmärkt möjlighet att tillsammans med våra partner i USA samarbeta om alla frågor i dagens globaliserade värld, från ekonomin och miljön till en lösning på konflikterna i Mellanöstern, Afghanistan och så vidare.

Slutligen vill jag än en gång kommentera Lissabonfördraget. De tjeckiska socialdemokraterna har alltid stött konstitutionen för Europa och ratificeringen av Lissabonfördraget. Så var fallet i det tjeckiska parlamentet och så kommer att vara fallet i den tjeckiska senaten när det är dags för omröstning. Jag är övertygad om att Allmänna Demokratiska Partiet, oavsett vilken situation det befinner sig i, kommer att fortsätta att vara lika konstruktivt och proeuropeiskt och att man kommer att stödja detta dokument.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Varje gång vi diskuterar ännu ett toppmöte med stats- eller regeringscheferna som har som mål att lösa ekonomiska problem konstaterar vi att de resultat som uppnåtts är bra, men att vi tyvärr ligger efter händelseutvecklingen och att genomförandemekanismerna för de här besluten är oklara.

Vad kan vi göra för att undvika de här problemen?

För det första måste länderna utvärdera vilken effekt integrationen får för deras ekonomiska politik på inrikesplanet. I dag fattas beslut ofta utifrån historisk erfarenhet, hur vi tidigare agerat i krissituationer. Tyvärr lever vi ett integrerat EU med en gemensam marknad och oftast får alla dessa beslut inte den effekt de en gång hade.

För det andra måste något slags tillfälligt institutionellt ramverk skapas för genomförandemekanismen. Ska vi vänta till dess att Lissabonavtalet ratificerats? Människors liv väntar inte, vi måste fatta beslut i dag. Det är tydligt att det måste finnas en större samordning mellan länderna i euroområdet och länderna utanför euroområdet. Hur kan vi åstadkomma detta? Jag anser att en mekanism för ett närmare samarbete kan baseras på den så kallade växelkursmekanismen eller, på engelska, ERM II. Det skulle föra de två EU, det nya och det gamla, närmare varandra och man kan uppnå konsensus.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Herr talman! Vid EU-toppmötet nyligen togs många frågor upp. En av dem var frågan om det östliga partnerskapet och alternativa sträckningar för gasförsörjningen. Man beslutade att för närvarande anslå mindre summor för de här målen, men det är tveklöst ett steg i rätt riktning. Europa står inför en mycket djup ekonomisk kris och måste hitta effektiva vägar ut ur den. Vi får dock inte avvika från vår vägledande princip om solidaritet. Vi bör vara särskilt medvetna om de nya medlemsstaternas problem.

Även om frågor som rör klimatförändringen diskuterades på toppmötet märks det att den kris som drabbat oss i praktiken har marginaliserat detta oerhört kostsamma pseudovetenskapliga projekt. Ekonomiska medel som avsatts för detta ändamål bör föras över till en effektiv, enad kamp mot krisens effekter. Den inrikespolitiska situationen i Tjeckien bör inte på något sätt förhindra detta.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag var glad att se Alexandr Vondra här i parlamentet i morse och jag är glad över signalen från ordförandeskapet att man kommer att fortsätta sitt arbete. Jag anser att vi gör Europa en tjänst i denna tid av kris om vi inte alla tar oss samman och hjälper det tjeckiska ordförandeskapet att fungera. Enligt vad jag hört från Tjeckien kommer regeringen att sitta kvar vid rodret, eftersom den majoritet som gick samman i går inte är tillräcklig för att stödja en ny regering. Jag anser att detta slags stabilitet – här syftar jag på solidaritet med det tjeckiska ordförandeskapet – är nödvändig under en kris. Jag uppmanar också flera västeuropeiska länder, t.ex. Frankrike, att dämpa sin skadeglädje gentemot östländerna, eftersom det var med folkomröstningen i Frankrike som den europeiska krisen började.

Jag skulle vilja se ett modigare ledarskap när det gäller klimatfrågan och att den blir en del av det som prioriteras nu. Vi måste våga prova något nytt om vi ska lyckas ta oss igenom krisen. Min vän hade rätt: vi lever på kredit. Vi lever dock på kredit även när det gäller miljön och klimatet. Vi har slösat med resurser. Vi hanterar

inte ekonomin på ett hållbart sätt. FN, Ban Ki-moon, Världsbanken – alla talar om att det som händer i dag i Kina, det som händer i Sydkorea, där mer än hälften av det nationella ekonomiska programmet på kort sikt öronmärks för klimatskydd och hållbar utveckling, är rätt och att det är där framtiden finns. Tyvärr visar Europeiska rådet för närvarande inte prov på särskilt mycket mod. Tyvärr tror jag inte att man kan skylla enbart på Tjeckien.

Talmannen. – Tack, fru Harms. Ni har rätt. Vi är alla syndare – vissa mer än andra.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Mitt i denna ekonomiska kris – en kris som skapats och orsakats av en misslyckad politik på medlemsstats- och EU-nivå – måste bevarandet av jobben och skapandet av nya jobb vara en absolut prioritet. Vi måste hejda den utveckling där jobben försvinner i snabb takt. Detta kommer att kräva proaktiva satsningar av regeringarna i medlemsstaterna.

En fundamentalistisk tro på den fria marknaden får inte vara ett hinder för att behandla löntagarna rättvist. Den bristfälliga regleringen av finansmarknaderna har alltid lett till stöld och korruption. Den alltför kraftiga avregleringen och privatiseringen av offentliga tjänster kommer också att sluta i tårar.

Kan man tro på det återkommande talet om att vi måste lära oss en läxa av den ekonomiska krisen? Det är frågan. Om man kan det behövs nu definitivt en grundläggande förändring av EU:s politik och av EU-fördragen, vilket borde vara föremål för överläggningar i rådet. Lissabonfördraget är förlegat. Det är ett fördrag för en misslyckad politik. Vi behöver ett nytt fördrag för en ny tid.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Herr talman! Ordförandeskapets slutsatser från det senaste rådsmötet är underhållande läsning. De liknar ett segertal för en armé på marsch. Här finns det sentimentala inslag som är vanligt i sådana tal, inte minst när de upprepade gånger intygar att EU när krisen är slut kommer att bygga en starkare ekonomi för framtiden, och när de på nytt lyfter fram Lissabonstrategin, trots att den helt sparat ur.

Det är ganska uppenbart att eurokrater, eurofiler och ultraeuropéer av alla de slag har förlorat greppet om verkligheten när stänger in sig i sina elfenbenstorn. Alla är väl medvetna om att euroområdet var det första område som gick in i en recession, eftersom man hade den lägsta tillväxttakten i världen under åtta år. Det var också det område som hade de största problemen med konkurrenskraft och sysselsättning. Framför allt är det euroområdet som – på grund av den allmänna trenden att ta ifrån de olika länderna deras naturliga försvar – är sämst rustat för att reagera.

I praktiken är den enda fördelen med krisen att den kommer att få de befolkningar som låtit sig invaggas i trygghet av ekonomiska prognoser och antinationell propaganda att vakna. Endast medlemsstaterna kommer att ha de legitima instrument som krävs för att vidta långtgående åtgärder, och de måste frigöra sig från EU:s och eurons bojor om de ska kunna lyckas med dessa åtgärder. Åtminstone för de franska medborgarna blir det allt tydligare att det inte kommer att finnas någon trygghet utan Frankrike, inget Frankrike utan fransk politik och ingen fransk politik utan nationell och folklig suveränitet.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det tycks som att tesen om att bankerna ska vara centrala för ekonomin och att globaliseringsprocessen också ska vara en grundläggande del av vår ekonomiska framtid fortfarande står i centrum för den här debatten.

Den tesen är helt felaktig. Vi bör återgå till vårt samhälles traditionella ekonomiska vision om social rättvisa och verklig produktion. Eftersom vi alla åter, går och lägger oss på kvällen och bär kläder bör vi koncentrera våra aktiviteter och insatser på att stärka jordbruket, på att bygga hus och på tillverknings- och hantverksindustrierna.

Utan denna nya vision kommer vi att falla tillbaka i eviga kriser där bankernas ockerverksamhet kommer att fortsätta att styra människor och orättvisa kommer att vara ett centralt inslag i vår tillvaro.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag vet inte vem jag talar till eftersom det tjeckiska ordförandeskapet inte ens försökt vara närvarande. Jag gratulerar till toppmötets resultat. De ökade resurserna till IMF, fördubblingen av krisfonden, det östliga partnerskapet, stödet till strategisk infrastruktur och stödet till Nabucco uppfyller samtliga det tjeckiska ordförandeskapets "tre E:n". Det är synd att förberedelserna inför Köpenhamn släpar efter och att det tjeckiska ordförandeskapet inte har använt sig av vårt arbete med energi- och klimatpaketet.

Vi diskuterar dock inte något av detta i dag. Ert ordförandeskap, i likhet med er regering, representerar en dubbelmoralens politik. I Europa poserar ni som sympatiska européer och stora integrationsförespråkare,

men på hemmaplan talar ni om hur ni ska köra över alla och ni talar om Lissabonfördraget som om det inte vore annat än en pappersbit. Ni har misslyckats med att integrera er egen regering. Att välja Václav Klaus till president hör också till dubbelmoralens politik. Miljoners tjecker och moraver har som mål att befästa våra band till Västeuropa, vilket kommer att hjälpa oss att ta oss igenom den värsta krisen. Det här målet kan inte uppnås om inte Lissabonfördraget ratificeras. Fördraget är nu allvarligt hotat och det är delvis också ert ansvar. Om ni fortsätter att regera i någon form bör ni också tydligt ta ställning för ratificering. Det finns sociala och politiska eliter i Tjeckien som vill ha en ratificering och är beredda att ge sitt stöd till alla som går vidare med den. Mitt eget parti, Europeiska demokratiska partiet, kommer att göra allt vi kan för att få till stånd en ratificering.

Den andra viktiga fråga som försumrats är euron. Ni kan delta i G20-mötet och representera EU på mötet. Det är viktigt att EU försvarar de åtgärder man vidtagit inför USA och inte bara bedriver en politik med alltför omfattande stimulanspaket som kan leda till hyperinflation. Det är viktigt att ha en europeisk värdepapperskommission och att behålla stabilitetspakten. Detta gäller dock även oss på hemmaplan och det är ert parti som under många år har sett till att vi står utanför euroområdet.

De föreslagna åtgärderna är utmärkta. I dag är de dock bara förslag. Som Angela Merkel sagt är det genomförandet som är det viktiga. Det som krävs är den politiska vilja och enighet som gör det möjligt att omsätta detta i verkligheten. Ni talade om en förtroendekris. Det är det vi har här. Slutför Lissabonfördraget, ändra inställning till euron och underlätta för ett snabbt utnyttjande av struktureresurser. I annat fall kommer ni att få svårt att representera de 60 till 70 procent av tjeckerna och moraverna som inte vill möta Europa på ojämlika villkor, utan som vill leva i Europa på ett normalt sätt.

Jan Andersson (PSE). - Herr talman! Det är en fråga som upptar en stor del av EU:s medborgare idag. Det är den ökade arbetslösheten och de ökade klyftor som den medför. De måste ha blivit oerhört besvikna på resultaten av det senaste toppmötet. Vid detta toppmöte fastställdes ingen som helst strategi för att möta den ökande arbetslösheten. Man säger att man redan gjort det som behöver göras. Dessutom säger man att det toppmöte som skulle ha ägt rum i början av maj inte längre är ett toppmöte. Nu är det ett trojkamöte. Det är en tydlig signal till medborgarna att EU:s ledare inte sätter sysselsättningen och kampen mot arbetslösheten först.

Europaparlamentet är heller inte involverat över huvud taget – en månad före Europaparlamentsvalet! José Manuel Barroso har kallat till överläggningar idag, men i rådets slutsatser är Europaparlamentet inte ens omnämnt.

Jag vill säga något kort om automatiska stabilisatorer. GM, USA och Sverige har nämnts här i debatten. Det är sant att vi i Sverige har bättre socialförsäkringssystem, men ersättningsnivåerna har sjunkit från 80 procent. En bilarbetare som blir arbetslös får idag ut en ersättning som ligger någonstans mellan 50 och 60 procent av lönen. Så fantastiskt bra är det alltså inte längre.

Till sist några ord om rörlighet: rörlighet är viktigt i EU, liksom kampen mot protektionism. Men kommissionen och rådet måste ta sitt ansvar och se till att lika lön för lika arbete gäller i hela EU. Då kan vi också jobba för ökad rörlighet och mot protektionism.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Herr talman! Mycket har sagts om hur mycket pengar vi faktiskt måste avsätta för att bekämpa den ekonomiska krisen. Vi skulle kunna diskutera det i många timmar. Jag tror att det också är nödvändigt att ta hänsyn till framtida generationer och inte lämna över problem till dem som de måste lösa. Förutom detta är dock frågan om vad vi lägger de här pengarna på kanske ännu viktigare. Det oroar mig när jag ser den reflexartade reaktionen att än en gång överösa de gamla industrierna och den gamla tekniken med pengar, i ett försök att hålla vacklande industrier under armarna.

Det är också slående att avsnitten om den ekonomiska krisen och om energi och hållbarhet i rådets slutsatser behandlas som två separata frågor, trots att tiden faktiskt är mogen för att slå samman de här två frågorna. Jag vill inte vara lika pessimistisk som Claude Turmes var tidigare, men nu är det verkligen dags att investera i ny teknik och i kunskap. Det är oacceptabelt att flera miljarder pumpas in i bilindustrin, medan man måste hitta besparingar inom utbildningen. Vi har verkligen fått allt om bakfoten där.

En annan punkt är lösningarna för länderna i Östeuropa och länder som inte ingår i euroområdet. De här länderna blir i viss mån svikna när man nämner en summa på 50 miljarder euro. Jag undrar om rådet och kommissionen också överväger alternativet med ett snabbare inträde i euroområdet för de länder som ännu inte är medlemmar, med tanke på att det ligger i hela EU:s intresse att de här länderna är stabila och starka.

Slutligen är jag mycket oroad över bruket av nationalistisk jargong och alla de nationella ledarnas tendens att först se till en lösning som gynnar deras eget land. Vi måste alla ta extremhögerens uppgång på allvar och se till att vi tar itu med den före valet.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Jag vill uttrycka mitt stöd och gratulera den grupp av europeiska ledare som träffades i förra veckan.

När det gäller Irland är det nu mycket tydligt att slutsatsen är att vi vill ha stöd från EU i Irland. Vår ekonomi var stark men har försvagats, i likhet med ekonomierna runt om i världen för närvarande. Det är tydligt att vi kommer att ta oss ur den här krisen genom att samarbeta, och den största utmaning som Europa står inför just nu är att samarbeta och att stärka den ekonomiska enhet vi har, så att vi kan stödja varandra – i stället för att försvaga EU, som en del föreslår. Det är uppenbart att de grundläggande regler som finns i Lissabonfördraget nu behövs mer än någonsin. Som ett gammalt irländskt talesätt lyder: "Utan enighet finns ingen styrka."

Jean-Luc Dehaene (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Vid varje EU-toppmöte kan vi verkligen beklaga oss över att den europeiska dimensionen inte får tillräckligt genomslag i beslutsprocessen. Jag hade också förväntat mig en tydligare europeisk dimension när man angriper krisen. I dag är det dock viktigare att genomföra det vi har fattat beslut om, i stället för att tjata om ytterligare planer samtidigt som vi glömmer att genomföra det vi fattat beslut om. Därför anser jag att vi i parlamentet, tillsammans med rådet och kommissionen, nu måste prioritera att faktiskt genomföra det vi fattat beslut om. I det avseendet ställer jag mig helt och hållet bakom kommissionen.

Vi måste också visa att vi verkligen är enade kring den globala hållningen till krisen, och jag hoppas att så kommer att vara fallet både i Köpenhamn och vid G20 – att EU kommer att kunna förmedla ett enhetligt budskap. För att kunna göra det måste vi dock se till att vi inte äventyrar det vi åstadkommit internt, att den inre marknaden verkligen förblir en inre marknad utan inre protektionism och att vi stärker den gemensamma valutan. Vi måste dra lärdom av våra erfarenheter och öka finansieringen till Europeiska centralbanken och även avsätta medel för att kunna agera med en europeisk dimension. Vi måste också se till att utvidgningen verkligen genomförs och att vi också visar solidaritet med nya medlemsstater i dessa svåra tider. Det är det EU är till för. Solidaritet med mindre utvecklade länder måste också vara en del av EU:s globala hållning.

Jag vill avsluta med några korta ord om Lissabonfördraget. Vi i parlamentet måste tydligt visa var vi står. Vi måste veta exakt vad som kommer att hända direkt efter valet till Europaparlamentet. Det förutsätter dock att parlamentet verkligen intar en enad hållning och av det skälet kan jag inte riktigt förstå presidietts ställningstagande att vi inte behöver debattera betänkandena om olika ståndpunkter i parlamentet. Jag vill att vi omprövar detta ställningstagande så att vi kan förhandla med rådet utifrån en hållning som antagits av parlamentet.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Herr talman! Det bästa sättet att förbättra energiförsörjningen i Europa är att öka energieffektiviteten och användandet av förnybara energikällor. Alla medlemsstater måste investera i de här områdena och det måste de göra snarast, annars kommer vi inte att uppfylla målen i vårt eget klimatpaket.

Den här typen av investeringar är dessutom särskilt lämpliga att göra i svåra tider. Genom att investera i energieffektivitet och förnybar energi skapar vi, som redan har sagts här mer än en gång, nya, hållbara jobb. Dessutom lägger vi också grunden för en ekonomi med mindre koldioxidutsläpp.

Nu behöver vi konkret handling. Tyvärr lyckades inte toppmötet övertyga alla om det. Sammantaget bör alla lösningar på den ekonomiska krisen ha som mål att förhindra att den globala uppvärmningen når en kritisk punkt. Det måste också bli resultatet av mötet med G20-länderna. När EU agerar samfällt kommer också USA att anta samma mål.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! För snart 20 år sedan föll Berlinmuren. I dagens svåra ekonomiska läge har man åter kunnat skönja uppbyggnaden av en ny mur i Europa, denna gång en ekonomisk sådan. Detta får inte ske!

Även om extra medel har anslagits för att bistå länder i svårigheter känns engagemanget blandat bland EU:s ledare. Det är oroväckande att Renault flyttar sin produktion från Slovenien till Frankrike. Vi får inte tillåta protektionismens spöke att åter härja fritt. Priset om vi ännu en gång misslyckas att hålla ihop Europa är alldeles för högt. Historien kommer att straffa dem som sviker sitt ansvar. Därför var det skönt att höra Gordon Browns tydliga budskap i går: "We will not walk away!" Detta måste också gälla president Nicolas Sarkozy.

Det finns all anledning att välkomna De Larosière-gruppens förslag. Det är ett balanserat förslag som innebär EU undviker överreglering, men att övervakningen av finansmarknaderna förstärks väsentligt. ECB får en allt viktigare roll. Även de nationella tillsynsmyndigheterna ges bättre möjlighet att samordna sig och utbyta information. Också i kristider måste politiken vara rimlig. Att föreslå regleringar som mer stjälper än hjälper kan inte vara vårt svar i svåra tider.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Rådets uttalande om det östliga partnerskapet är mycket välkommet. Som föredragande för den östliga dimensionen i den europeiska grannskapspolitiken stöder jag närmare förbindelser med de sex länderna i öst. Att 600 miljoner euro avsätts för det östliga partnerskapet är utmärkt, och jag välkomnar det föreslagna stödet inom det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet som syftar till att säkra energiförsörjningen inom EU genom bättre förvaringsfaciliteter för olja och gas och genom att bygga nya ledningar.

Rådet stöder också med rätta den nya idén om den parlamentariska församlingen Euronest, som kommer att bidra till att lösa konflikter kan lösas, t.ex. tvisterna i Nagorno-Karabach och Transnistrien. Det östliga partnerskapet får dock inte användas för att dämpa ambitionerna att bli medlemmar i EU hos länder som utan tvekan har rätt att ansöka om sådan status, nämligen Ukraina och Moldavien.

Rådet har också med rätta beslutat att fördubbla stödpaketet till länder i Östeuropa utanför euroområdet som har ekonomiska problem – från 25 miljarder euro till 50 miljarder euro. De här åtgärderna kommer att bidra till att stabilisera länder som Ungern och Lettland. Vi får dock inte heller glömma Ukraina, som drabbats av mycket svår ekonomisk turbulens. En bankkollaps i Ukraina skulle kunna få katastrofala smittsamma konsekvenser för länder i andra delar av Östeuropa och även i Italien och Österrike, länder vars banker är mest exponerade mot marknaden i Ukraina.

Slutligen godtar jag helt och hållet Turkiets och Rysslands rätt att vara observatörer i Euronest, men inget av länderna bör utnyttja den här positionen för sina egna, utrikespolitiska syften. Medlemmarna i Euronest är suveräna stater med rätt att fatta beslut om sina egna euroatlantiska ambitioner. Antydning från Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov om att det östliga partnerskapet är ett medel för EU att utvidga sin inflytandesfär utomlands är absurd. Ett sådant språk hör hemma i kalla krigets *Machtpolitik*, inte i modern diplomati. Om det är någon som vill utöka sin inflytandesfär är det Ryssland, vilket underströks av kriget mot Georgien förra sommaren och Kremels återkommande politiska destabilisering av länder som Ukraina och de baltiska länderna.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag ber att få gratulera till att ni lyckades uttala mitt svåra namn rätt!

De konservativa här och i medlemsstaterna är som bråkiga barn. Efter att ha stampat med fötterna i åratals och krävt avreglering av bankerna och "skuggbanksystemet" är de nu beredda att godta en sträng reglering – men bara om vi låtsas att det var deras idé hela tiden. De är barnsliga nog att forfarande kräva avreglering av arbetslivet och flexibilitet – vilket innebär inget skydd, ingen trygghet och nedskärningar av den sociala servicen. Det, mina vänner, är ett recept för att underblåsa en okontrollerbar skogsbrand.

Rådsordförande Topolánek valde Sverige som en jämförelse med Amerika. Varför inte Tjeckien? Varför inte Irland? Enkelt: den irländska regeringen håller på att nedmontera sjukvården, utbildningssystemet, barnomsorgen och yrkesutbildningen. Det fördjupar känslan av otrygghet på Irland och skapar ökad arbetslöshet – när man borde se till att behålla människor i arbete – och man gör inget för att hjälpa småföretag att överleva. Jag anser att det krävs ett regeringsskifte i Irland och en attitydförändring i Europeiska rådet. Låt oss ha ett toppmöte om sysselsättningen för alla medlemsstater den 7 maj.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Ödets ironi har sett till att den här delen av debatten hålls utan rådsordföranden, som skulle ha varit med oss i dag. Mirek Topolánek är inte på plats. I går däremot hade vi en debatt om strategin och framtiden för Europa inför G20 med en annan ordförande, som i stället var tvungen att be om och få en inbjudan – det är oklart på vilka grunder, förutom det uppenbara som är den roll som hans land spelar.

Varför inleder jag med de här kanske obehagliga anmärkningarna? Det beror på att den ekonomiska och finansiella kris som EU står inför också är en institutionell kris, vilket tydligt visas av det faktum att rådsordföranden måste gå halvvägs in i debatten på grund av inrikespolitiska problem. Samma sak gäller den ekonomiska krisen – den har bara bemötts på det nationella planet och det har inte funnits något gensvar från EU, inget europeiskt gensvar, inte ens när det gäller budgeten. Det är ju bra att avsätta 400 miljarder euro, men vi vet att de här pengarna nästan helt och hållet hämtas från de nationella budgetarna.

Ordförande Barroso! Jag anser inte att ni har gjort tillräckligt under de senaste åren för att göra regeringar och nationalstater medvetna om att det finns ett annat EU, som gör mer än att bara samordna stater, att EU i sig har en politisk funktion.

Eftersom ordförande Topolánek har talat om att utvidga det östliga partnerskapet till att omfatta Vitryssland ska jag avsluta med att nämna namnet Yana Paliakova, som drevs till självmord av de vitryska myndigheterna, för att betona att de här partnerskapen bör handla mer om lagstiftning, demokrati och frihet och inte bara om att göra affärer med den värsta typen av diktaturer.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) De slutsatser som rådet drar står i proportion till den kris som medlemsstaterna genomgår.

Vi måste välkomna överenskommelsen om energiprojekt och bredband som ett oerhört positivt resultat. Bland de här projekten ingår Nabucco-gasledningen och sammankopplingar mellan olika medlemsstater, t.ex. Rumänien, Ungern och Bulgarien, vilket kan bidra till att undvika en kris liknande den i januari 2009.

Att använda energikällorna från regionen kring Kaspiska havet och utnyttja Svarta havets strategiska läge är ett grundläggande villkor för att garantera EU:s energiförsörjning. Den politik som utvecklats som en del av det östliga partnerskapet måste absolut inkludera största möjliga utnyttjande av de här områdena till EU:s fördel.

Jag var överraskad över att Ekofinrådets rekommendationer inte tog hänsyn till de åtgärder som den nya rumänska regeringen presenterat i sitt regeringsprogram och som man börjat genomföra genom att anta budgeten för 2009.

Decentralisering med målet att stärka det lokala självbestämmandet och kanalisering av resurser till investeringar i prioriterade områden, som infrastruktur eller energi, för att behålla och skapa arbetstillfällen är två av de åtgärder som redan initierats av den rumänska regeringen. Utgiftsminskningen genom budgetanslag och lanseringen av reformen av utbildningssystemet som en prioritet är andra åtgärder som kan läggas till detta.

Genomförandet av de förslag som ingår i rådets ekonomiska återhämtningsprogram, framför allt när det gäller att föra fram resurstilldelningen som en del av de europeiska programmen, och godkännandet av statligt stöd, framför allt i bilindustrin, skulle ge verkligt stöd för att begränsa krisens effekter till ett minimum – inte bara i Rumänien, utan också i många andra medlemsstater inom EU.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Den kris vi har är inte en kris i systemet, utan en kris som beror på systemet – det är också en ekonomisk systemkris och en demokratikris. Det är inte bara de finansiella krediterna som minskat, utan också de sociala. På gatorna i våra europeiska städer kan vi redan se tecknen som varnar oss för misstroende och oro på det sociala planet, vilket kan leda till politiskt och socialt kaos.

Därför är ett socialt toppmöte inom EU, som leder till en europeisk sysselsättningspakt, ett måste. Ett socialt toppmöte bör bland annat komma fram till att de företag som säger upp anställda inte ska genomföra aktieutdelningar, att transnationella företag måste förhandla med både nationella och europeiska fackföreningar samt att det inte får förekomma ekonomisk lönsamhet utan social solidaritet.

Denna globala kris förvärras av en kris för den europeiska integrationen. Det finns medlemsstater som har moderbolagsekonomier och medlemsstater med dotterbolagsekonomier. De förstnämnda är medlemmar i euroområdet, de sistnämnda är det inte. Program för att underlätta stabiliseringen och integrationen av de sistnämnda är avgörande för de förstnämndas överlevnad. EU kan inte överleva om man inför nya skiljelinjer.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Vi kan diskutera toppmötet ur ett perspektiv med två olika tidslinjer. Den längre tidslinjen omfattar strategiska åtgärder, där jag inkluderar frågan om våra partner i öst, inklusive Vitryssland. Jag menar att detta är berättigat och kommer att vara bra för EU, för våra grannar i öst och även för de framtida relationerna med Ryssland. Ekonomiskt stöd är viktigt och även om det kan mötas av kritik mitt under en kris är jag övertygad om att det är värt att investera i öst. Om öststrategin blir framgångsrik kommer EU att visa att man är en seriös aktör på den globala politiska scenen. Jag tänker inte på EU som organisation, utan i stället på att effekterna av ett gemensamt agerande talar till fördel för att den fortsatta europeiska integrationen genomförs.

Den andra dimensionen är begränsad till nuet och därmed till krisen, där ett av symtomen är förlust av arbetstillfällen och medborgarnas ekonomiska hjälplöshet. Det finns ingen universallösning på detta, men den övergripande strategin för regeringarna och för EU bör omfatta små och medelstora företags behov.

Detta först och främst därför att anställda under krisen enbart förlorar sina jobb medan företagare i svårigheter förlorar sina jobb, sina anställda och hela verksamheten. Ägare till småföretag är mest flexibla och kommer förmodligen att klara sig bäst i den nuvarande svåra situationen, och eftersom de utgör merparten av den ekonomiska styrkan i Europa kan de påverka hela ekonomin.

Om ekonomisk kollaps förvandlas till psykologiskt sammanbrott, då kommer vi att befinna oss mitt i en verklig kris. Så länge som motivationen och viljan att göra något finns hos människor finns det alltid en chans att situationen börjar förbättras, och på det här området är åtgärder från EU en mycket viktig del, något som vi ansvarar för. Jag önskar oss all framgång i den här frågan.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Toppmötets gensvar är inte tillräckligt ambitiöst. Var finns det tydliga engagemanget för att avskaffa skatteparadis och finansiella offshore-centrum? Var finns beslutet att ha moraliska synpunkter på bankchefernas löner? Ordförande Barroso! Det är rätt att säga att de rika ska betala för krisen, eftersom det var de som skapade den.

När det gäller toppmötet om sysselsättningen får det inte bli ett minitoppmöte, eftersom sysselsättningen inte är något miniproblem. Det är ett stort problem som påverkar individer och familjer. Det här är inte rätt sätt att återfå människors förtroende.

Slutligen hörde jag någon säga att de inte behöver socialdemokratiska förslag. Det är ett arrogant uttalande. Om försvararna av den nyliberala doktrinen hade lyssnat på socialdemokraternas varningar skulle vi inte befinna oss mitt i krisen nu. Ska de aldrig lära sig? Om de inte har förstått allvaret och djupet i den här krisen och om de inte har förstått vad som orsakade den, då fruktar jag det värsta. Jag fruktar att krisen kommer att fortsätta under många år, vilket inte är vad vi vill.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag anser att det uppmuntrande resultat som rådet uppnått är att 27 medlemsstater nu kan åka till G20 med en gemensam ståndpunkt. Det är en stor framgång och vi måste gratulera premiärminister Topolánek till hans konstruktiva roll som rådsordförande. Jag kan dela hans uppfattning att rådets framgång var EU:s vägran att ta den enklare vägen med massiva räddningsaktioner och förstatligande.

Den olyckliga tjeckiska regeringskrisen innebär nu att kommissionen och ordförande Barroso har ett än större ansvar för att styra EU ut ur krisen och se till att sammanhållning och stabilitet råder. Samtidigt måste kommissionen erbjuda mer flexibla mekanismer för att snabbt utnyttja ytterligare pengar som rådet fattat beslut om. Genomförandeförfaranden kan vara alltför klumpiga och tidskrävande. Det är särskilt viktigt att ge goda förutsättningar för småföretag och för innovation. Nu är det verkligen dags att investera mer i forskning, utbildning och yrkesutbildning.

I en ekonomisk depression finns det dock inte tid för moralisk depression. Som vanligt erbjuder en kris möjlighet till reformer. Finanskrisen har sitt ursprung i en värdekris och återhämtningen måste därför börja med att våra gemensamma värden stärks, med ett ökat engagemang för solidaritet. Och viktigast av allt är att krisen inte får vara en ursäkt för protektionism. Tvärtom måste vi agera tillsammans med medvetenhet om att krisen kommer att göra Europa starkare om vi stöder varandra och förbinder oss till reformer i Lissabonstrategins anda.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Herr talman! Europeiska kommissionen och rådet har lyckats bevara EU:s enighet, trots krafter som verkat i motsatt riktning. Det här toppmötet var relativt framgångsrikt: det skyddade den gemensamma marknaden, tog ställning mot den hotande protektionismen och – sist men inte minst – erbjöd ny hjälp till medlemsstaterna i Central- och Östeuropa, som kämpar med allt större svårigheter.

Jag vill först tacka ordförande José Manuel Barroso, eftersom det ekonomiska stödet till regionen har fördubblats i och med höjningen till 50 miljarder euro. Den ungerske premiärministern föreslog för ett år sedan att övervakningssystem för finansmarknader och banker skulle skapas, och på det här toppmötet har ett principbeslut äntligen fattats.

Än en gång tog toppmötet upp frågan om att moderbankerna har ett ansvar för sina dotterbolag, vilket min kollega Adrian Severin också har betonat, och ett mycket viktigt steg framåt har också tagits när det gäller energiförsörjningen.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Först vill jag tacka premiärminister Mirek Topolánek. Vi förstår mycket väl vad det innebär att vara EU-ordförande och vad det innebär att vara det mitt under den globala finanskrisen och den ekonomiska recessionen. Därför önskar jag verkligen att Tjeckien lyckas möta de nya utmaningarna och leda EU fram till halvårsskiftet.

Europeiska rådet i Bryssel: i dag upprepar många av oss siffror och återger överenskommelser som uppnåtts i Europeiska rådet som ett mantra. 5 miljarder euro till strategiska energiprojekt och bredband. 50 miljarder euro till medlemsstater utanför euroområdet för betalningar och för att uppnå en betalningsbalans. 75 miljarder euro till Internationella valutafonden. 600 miljoner euro för det östliga partnerskapet. Av de 5 miljarder euro som nämnts skulle 175 miljoner euro gå till den energibro som förbinder Sverige med de baltiska länderna, som fram till nu har varit en ö som varit avskild från EU:s energimarknad. Är detta mycket eller alltför lite? Är glaset halvfyllt eller halvtomt? Under normala omständigheter skulle jag bedöma de resultat och överenskommelser som Europeiska rådet uppnått som tillfredsställande. Självfallet hoppades vi på mer, vi hoppades att man skulle komma överens om en bättre finansieringsplan för den europeiska ekonomiska återhämtningen. Men med tanke på alla manifestationer, alla uttryck för nationalism och protektionism, anser jag att den överenskommelse som uppnåtts tveklöst är ett bra uttryck för solidaritet, och jag skulle vilja att detta var en startpunkt, en bra början för det fortsatta arbetet.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Herr talman, herr Barroso! Endast ett enat EU som prioriterar tillväxt och sysselsättning i världen kommer att kunna leda internationella åtgärder för ekonomisk återhämtning, stärka krisförebyggandet och krishanteringen, förbättra regleringen av de finansiella systemen och stödja de mest sårbara länderna i denna första globala kris.

G20 representerar en majoritet av befolkningen (två av tre personer) och 90 procent av världens ekonomiska verksamhet. G20:s ansvar är att ge ett samlat, effektivt och hållbart tredelat svar för att stimulera efterfrågan och realekonomin med framtida investeringar, återupprätta utlåningen och främja en stabil internationell finansiell reglering och tillsyn som ger öppenhet, stabilitet och lämpliga incitament, som eliminerar systemrisker och som garanterar att vi inte går tillbaka till ruta ett.

Vi behöver en ny ekonomisk ordning och ett globalt styrsystem för 2000-talet som kan åtgärda de orsaker och obalanser som ligger till grund för krisen och främja en hållbar utveckling genom en öppen ekonomi som bygger på solidaritet.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Jag välkomnar rådets beslut när det gäller det ställningstagande som ska presenteras på G20-mötet. Jag är glad att våra politiska ledare har insett att åtgärder för att ta itu med den globala krisen och kampen mot klimatförändringen har en nära koppling.

Grunden i utvecklingsplanen "Green New Deal", som lagts fram av premiärminister Gordon Brown och president Barack Obama, är att koppla ekonomiska stimulans till miljöinvesteringar med stöd för ökad energieffektivitet och miljövänlig teknik.

Jag delar dock inte rådets syn att framstegen i genomförandet av det europeiska ekonomiska stimulansprogram som antogs i december förra året är tillfredsställande. Även om det kommer att dröja innan dess positiva effekter på ekonomin märks råder det ingen tvekan om att det storskaliga budgetpaketet, som motsvarar 3,3 procent av EU:s BNP – dvs. mer än 400 miljarder euro – kommer att generera nya investeringar och skapa arbetstillfällen.

Programmet bidrog dock bara i liten utsträckning till att omvandla EU till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Trots att vi talar med skärpa om att förbättra energieffektiviteten och energibesparingarna ägnas ändå mer uppmärksamhet och större medel åt energileverantörerna, åt att diversifiera försörjningslederna och åt att främja EU:s energiintressen i förhållande till tredjeländer.

Vi måste utan tvekan utveckla energiinfrastrukturen, men inte på bekostnad av minskad förbrukning. EU har fortsatt för avsikt att spela en ledande roll i det globala klimatavtalet. För att kunna göra det måste vi snabbt komma överens om utvecklingen av en global koldioxidmarknad, om ekonomisk kompensation för utvecklingsländer, om tekniskt stöd och om att bygga kapacitet och äntligen förtydliga principerna om ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna.

Dariusz Rosati (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill först och främst tacka det tjeckiska ordförandeskapet för det lyckade toppmötet. Som jag ser det lyckades toppmötet fatta ett antal viktiga beslut, men jag tycker ändå att det behövs mer, och att vi måste öka tempot.

När vi nu ska resa till G20-mötet i London om en vecka, tycker jag att vi fortfarande är alltför integrerade för att handla på egen hand, och alltför splittrade för att handla gemensamt. Jag anser att vi bör fokusera på tre huvudområden.

För det första, naturligtvis, arbetsmarknaden. Miljoner européer är rädda för att bli av med sina jobb, och jag förstår faktiskt inte hur Frankrikes president resonerar när han motsätter sig toppmötet. Ett toppmöte enligt konstens alla regler – det är precis vad vi behöver just nu.

För det andra är det bra att vi åtminstone delvis har lyckats avstyra de protektionistiska tendenserna. Men de finns ju fortfarande kvar. Här tror jag att solidaritet är nyckelbegreppet.

För det tredje är huvudsaken att vi återupprättar förtroendet för marknaden. Jag hör inte ens till dem som hävdar att det råder kapitalbrist på marknaden – jag tycker att tillgången på kapital är tillräckligt god. Problemet är hur vi ska omvandla dessa pengar till reell efterfrågan. För att lyckas med det behöver vi återupprätta hushållens och företagens förtroende.

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Herr talman, ordförande Barroso, mina damer och herrar! En av de viktigaste frågorna på den internationella dagordningen just nu är hur vi ska kombinera stöd-, stimulans- och lagstiftningsåtgärder. De motsättningar som finns visar hur olikartade krishanteringsstrategier de ekonomiska stormakterna har följt. Vi kan bara hoppas att man hittar någon form av lösning vid G20-mötet.

Det är ju faktiskt ingen hemlighet att Washington kräver att länderna gemensamt ska utfästa sig att vidta ännu fler nationella åtgärder för att stimulera efterfrågan och blåsa liv i ekonomin. Hos kommissionen i Bryssel överväger synsättet att alla åtgärder som gör nytta och behövs redan har vidtagits, och att det nu är dags att invänta resultatet av medlemsstaternas åtgärder för att bekämpa recessionen.

Det är heller ingen hemlighet att vi européer anser att vi nu behöver inrikta oss på att återställa finansmarknadernas trovärdighet, stabilitet och pålitlighet genom att skärpa lagstiftningen och införa effektivare tillsyn av bank- och kreditsektorn. I Washington dominerar uppfattningen att det behövs en återhållsam ansats som bygger på en ingående reformering av lagstiftningen och övervakningsmekanismerna.

Uppriktigt sagt tycker jag inte att det är särskilt konstruktivt att ställa de här två lösningarna mot varandra. Vi bör i stället hitta ett sätt att förena dem. Det är framför allt i det här avseendet som den europeiska visionen måste få genomslag. Det är den europeiska metod som kommissionen står som garant för – ja, vars profet den kanske rentav är. Ordförande Barroso! Jag tvivlar inte på er förmåga att omsätta våra förhoppningar i handling och föra oss upp ur avgrunden.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Det är ett gott tecken att rådet vid sitt möte enades om flera viktiga frågor, exempelvis om energi, bredbandsprojekt och beslutet att utöka stödmekanismen till de östeuropeiska länderna.

Som jag ser det ger premiärministerns uttalande när han kom hem till Estland igen en antydan om vad Europeiska rådet lyckades respektive misslyckades med – det vill säga att Europa håller på att hitta tillbaka till sina grundläggande värderingar. Med det menade han att Europa börjar tappa intresset för ytterligare stimulanspaket, och att det finns indikationer på en återgång till en mer konservativ budgetpolitik. Han företräder ett ultraliberal parti, så det synsättet är inte särskilt överraskande. Men det pekar på ett mer allmänt problem: regeringschefer som har en viss ideologisk bakgrund är inte beredda att vidta modiga åtgärder som kräver ett visionärt tänkande, eller åtgärder som strider mot deras ideologiska principer.

Några dagar före Europeiska rådets möte meddelade nobelpristagaren Paul Krugman att Europeiska unionens stimulanspaket kan vara otillräckligt. I år kan vi behöva 500 miljarder snarare än 400 miljarder, och sammanlagt kanske 3 000 miljarder. Vi behöver handla gemensamt och proaktivt, och inte förlita oss på den osynliga handen.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Herr talman, herr kommissionsordförande! Låt mig först säga att det oroar mig att ett trojkamöte – om än aldrig så öppet – har ersatt sysselsättningstoppmötet i maj. Detta beslut är en återgång till 1996, när sysselsättningen ansågs vara en politisk fråga som enbart angick medlemsstaterna.

För det andra: vad penningpolitiken beträffar vill jag och hela min partigrupp att centralbanken ska vara fullständigt oberoende. Men att banken är oberoende betyder inte att den inte får kritiseras.

Låt mig här passa på att säga att jag gärna skulle se att Europeiska centralbanken agerade mer kraftfullt för att sänka räntorna, eftersom de betyder så mycket för EU:s export, och att banken införde generösare återbetalningsfrister för sina lån. Federal Reserve beviljar lån med tre års löptid, medan centralbankens lån endast löper på sex månader.

Vad penningpolitiken angår vill jag tillägga följande: jag hoppas att räddningspaketen för finansmarknadens aktörer, och de eventuella planerna på att köpa upp tillgångar som helt eller delvis förlorat sitt värde, inte leder till att banker som tar emot stöd får en konkurrensfördel jämfört med banker som har handlat förståndigt och därför inte behöver något stöd.

Finanspolitiska stimulansåtgärder är en fråga som vi har debatterat ingående nu på förmiddagen. Räcker de? Gör vi för lite? Gör Förenta staterna mer än vi? Oavsett vad vi kommer fram till i denna debatt är en sak säker: Vi bevittnar de mest omfattande finanspolitiska stimulansåtgärder som vår generation varit med om sedan 1929.

Vi måste därmed samordna våra åtgärder på ömse sidor av Atlanten. Samarbetet behöver särskilt förstärkas på två områden. Vi måste sända ut en antiprotektionistisk signal till hela världen genom att avsluta Doharundan. För det andra behöver vi gemensamt utreda vilka obalanser det finns i världen. Det är de som har orsakat den här krisen.

Beträffande stabilitetspakten kan jag konstatera att kommissionens ståndpunkt här och var är motsägelsefull. Dagens skulder blir morgondagens skatter. Kommissionen borde se till att medlemsstaternas åtgärder följer Lissabonstrategin, så att de inte riskerar att bli statsfinansiellt ohållbara. Den bör därför ytterst uppmärksam övervaka hur länder som dragit på sig alltför höga underskott planerar att återgå till normalnivåerna. Det gäller även mitt eget hemland – jag är ju spanjor.

Herr talman! Tack för att ni varit så frikostig med tiden, det har inte undgått mig på något sätt.

Talmannen. – Min bäste ledamot! Vi bekämpar inflationen såväl på valutaområdet som på talartidsområdet.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! Slutsatserna från Europeiska rådet omfattar 22 sidor, men bara en enda korthuggen formulering berör problemet med biltillverkarnas framtid och om EU ska ha någon industripolitik. Räcker det som svar till 12 miljoner förväntansfulla arbetstagare i sektorn, eller för att bemöta oron hos 6 procent av Europeiska unionens arbetstagare? Står det i proportion till vad som står på spel? Det finns inget förslag till europeisk plan, ingen utstakad kurs för bilindustrins framtid och ingen vilja att samordna medlemsstaternas politik.

Den 19 november 2008 höll jag ett anförande här i kammaren, för den franska socialdemokratiska delegationens räkning, i syfte att ställa alla de berörda parterna i EU mot väggen. Jag uttryckte min önskan om en ny uppgörelse om personbilssektorn, liksom om att medlemsstaterna och unionen skulle vidta samordnade åtgärder i form av en solidarisk, strukturerad, snabb och verksam industripolitik på kort, medellång och lång sikt.

Efter en gemensam resolution från flera partigrupper fyra månader senare koncentrerar vi oss nu än en gång på bilindustrins framtid. Vad hindrar er från att reagera, från att handla, från att ta itu med utmaningen innan det är för sent? Det här är inte retoriskt menat, herr Topolánek – jag uppmanar er att handla.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Herr talman! Man har svårt att dölja sin besvikelse efter det här toppmötet.

Om en dos självbelåtenhet och illusionism vore tillräckligt för att få ekonomin att återhämta sig hade vi kunnat kalla mötet framgångsrikt. Jag inser ju att ekonomi till stor del handlar om psykologi, och att vi behöver göra vårt bästa för att bygga upp förtroendet igen. Men krisen fördjupas, samtliga medlemsstater slungas allt längre ned i recessionen och arbetslösheten stiger dramatiskt. I det läget är det ändå rätt förbluffande att höra rådet förklara sin tilltro till utsikterna för EU:s ekonomi på medellång och lång sikt, och sin beslutsamhet att göra allt som krävs för att återställa sysselsättningen och tillväxten.

Men vad är det man är beslutsam att göra? Alla förslag på sysselsättningsområdet har rensats bort från rådets dagordning. Det har man skjutit upp till i maj. Rådets möte nu har utmynnat i att man har förvandlat sysselsättningsmötet i maj till enbart ett möte för trojkan. Det verkar som om president Nicolas Sarkozy lyckats få med sig övriga medlemsstater på att det är onödigt att förbereda förslag om att göra sysselsättningen till ett prioriterat område för Europeiska unionen. Man kommer att tänka på den undantagsklausul för hela sysselsättningsaspekten i EU-fördragen som andra regeringar – bl.a. en konservativ brittisk regering – tidigare har begärt.

I dag är det alltså Nicolas Sarkozy som begär en sysselsättningspolitisk undantagsklausul. Om den inställningen smittar av sig på andra medlemsstater finns det anledning till oro. Det förvånar mig inte särskilt att detta sker under ert kommissionsordförandeskap, herr Barroso – kommissionen har på olika sätt marginaliserat den europeiska socialpolitiska agendan under sin mandatperiod. Den har infört undantag från Europeiska unionens

social- och sysselsättningspolitiska prioriteringar och har vikit sig för kravet nyligen från en medlem av er egen majoritet, alltså den konservativa gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. Men jag anser ändå att det är en stor skam. Det blir arbetstagarna som i slutänden får stå för notan när Europa drar sig ur samordningen av inte bara återhämtningspolitiken, utan också sysselsättningspolitiken.

Lika illusoriskt är beloppet 400 miljarder euro som ni räknar ihop. Beloppet utgör inte bara summan av medlemsstaternas återhämtningsplaner, utan består framför allt av politiska åtgärder som inte ens har något med medlemsstaternas återhämtningsplaner att göra, eftersom det handlar om de ökända ekonomiska stabilisatorerna, det vill säga om sociala utgiftsökningar till följd av den ökande arbetslösheten. Ni pytsade ut ytterligare 5 miljarder euro, men det smärtade er att göra det.

Jag anser därför att vi tvärtom behöver en verklig återhämtningsplan av samma slag som den som Förenta staterna har lanserat. De har lagt upp över 780 miljarder dollar på bordet. Vi behöver också samordna våra ansträngningar för att hjälpa arbetstagarna att överleva under krisen. Ska vi återställa förtroendet för vår ekonomi och dess vitalitet är ökad efterfrågan dessutom en mycket effektivare metod än självbelåtenhet för att sätta fart på tillväxten.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Nu förstår ni att det var bättre att jag satt här borta.

Låt mig först ta strid med Martin Schulz genom att säga att det tjeckiska ordförandeskapet, med premiärminister Mirek Topolánek i spetsen, så här långt har varit ett förträffligt ordförandeskap.

(Applåder)

Jag är stolt över att detta var, och är, första gången som ett land i den före detta Warszawapakten står för ordförandeskapet. Det symboliserar vår europeiska enighet och förtjänar därför allt tänkbart stöd.

Låt mig för det andra påpeka att vi nu, vad Lissabonfördraget angår, är i en besvärlig sits. Jag ansluter mig till dem som kräver att premiärminister Mirek Topolánek och oppositionsledaren Jiří Paroubek tar sitt ansvar och sätter sig vid förhandlingsbordet. Inrikespolitiska problem får inte påverka hela Europas öde.

Slutligen en kommentar till Martin Schulz. Det var Gordon Brown som saboterade regleringen av finansmarknaderna. Tillsammans med Tysklands socialdemokratiska arbetsmarknadsminister Olaf Scholz förhindrar Gordon Brown nu en kompromiss om arbetstidsdirektivet i linje med Europaparlamentets resolution. Martin Schulz ska inte komma och säga att det bara är han som arbetar för ett socialt Europa. Sanningen är den rakt motsatta.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Den ekonomiska krisen utgör en tung belastning för Europas företag och medborgare. Konjunkturen i medlemsstaterna försämrats kraftigt, små och medelstora företag dukar under och arbetstagare förlorar sin arbetsplatser.

Jag har tillsammans med ett antal ledamöter överlämnat en skrivelse till kommissionsordförande José Manuel Barroso om läget för arbetstagarna i den rumänska och franska metallsektorn. Arbetstagarna blir i teknisk mening arbetslösa, men erhåller 70 procent av sin lön. Vi har begärt att villkoren för stöd från Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ses över, så att stödet kan omfatta fler anställda som drabbas hårt av den ekonomiska krisen och uppsägningarna.

Europeiska unionen behöver en ekonomi som utvecklas, och unionsmedborgarna behöver arbetsplatser med rimliga löner. Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som fastställdes i november 2008, är än så länge bara ord. Energieffektivitet kan skapa arbetstillfällen, men nämns tyvärr inte alls i förordningen från januari.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill gratulera det tjeckiska ordförandeskapet. Uppgårelsen om roaming i går var sensationell och kommer att gagna EU-medborgarna.

Vi anser att det tjeckiska ordförandeskapet på ett utomordentligt skickligt sätt har förhandlat fram energi- och gaspaketet och en rad andra punkter. På samma sätt är européerna beredda att, särskilt i kristid, belöna ansträngningar som går utöver det vanliga. Vi bör därför stödja kommissionsledamot László Kovács och lägga fram fler förslag om progressiv avskrivning. Om vi utgår från att mer än 1 000 miljarder euro behöver

investeras i nya kraftstationer fram till 2030 behöver vi sätta i gång redan i dag. Det skulle gagna sysselsättningen och tillväxten.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Låt mig först uppriktigt gratulera rådsordföranden till det tjeckiska ordförandeskapets framgångar under extremt pressade förutsättningar.

Ett och annat skarpt ord har yttrats här i dag, men jag är övertygad om att Europeiska unionens medborgare inte bryr sig om våra vänster- och högerpiruetter utan vill att vi handlar europeiskt, det vill säga att vi samarbetar effektivt och levererar resultat.

Vi står framför allt inför två uppgifter: Att visa social empati och solidaritet gentemot de mest utsatta, och samtidigt investera i de lösningar som bäst kan bidra till att vi tar oss ur krisen. Vi bör använda krisen för att katalysera en ekonomisk omstrukturering, inte bara i bilsektorn. Den ekonomiska krisen har visat att vi har ett mycket stort behov av att dels samordna vår ekonomiska politik bättre, dels stärka gemenskapens institutioner i linje med Lissabonfördraget.

I denna anda välkomnar jag de konstruktiva förslagen om finansinstitut i Jacques de Larosières rapport.

Christian Rovsing (PPE-DE). – (DA) Herr talman! Jag vill ta upp det stora stöd som utbetalas till företag som kanske inte är överlevnadsdugliga. Det är meningslöst att vi uppmanar ett antal arbetstagare att stanna kvar i ett företag, och betalar deras löner ur statskassan, om företaget sedan läggs ned. Människorna borde få en chans att vidareutbilda eller omskola sig, eller att söka sig till företag med bättre överlevnadschanser. Vad bilsektorn beträffar tycker jag att vi har försummat utvecklingen av helt nya typer av personbilar med vätedrift, batteridrift och bränsleceller. Jag tror att en stor del av de sysselsatta skulle kunna flyttas över till sådana områden, där de kan räkna med att ha sina jobb kvar om tio år.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Låt mig göra en kort sammanfattning, ur rådets och det tjeckiska ordförandeskapets synvinkel.

(CS) Jag tror att vi nu har nått fram till ett slags symbolisk halvtid för det tjeckiska ordförandeskapet. Jag vill tacka er som har visat hur mycket ni värdesätter det arbete som vi hittills har utfört – ni är många. Det värmer naturligtvis att erhålla ett uppskattningsbevis för vårt oavbrutna arbete – sju dagar i veckan, 20 timmar om dygnet – och för det som vi åstadkom i Europeiska rådet i förra veckan. Vi har fattat grundläggande och betydelsefulla beslut. Låt mig säga en sak till er som är tveksamma och undrar olika saker. Ge åtgärderna och besluten lite tid att slå igenom, ge dem en chans att träda i kraft och visa sin kvalitet. Jag är förvissad om att de har stora förtjänster och kan få ett stort genomslag, och kommer att göra nytta när vi bekämpar den värsta ekonomiska kris som någonsin drabbat EU.

De beslut som faktiskt fattats, om 5 miljarder euro till projekt på energiområdet och till bredband, är betydelsefulla. De är betydelsefulla i förhållande till gaskrisen, eftersom vi härigenom visar att EU klarar av att handla snabbt och att reagera på behoven i många europeiska länder. Ett annat mycket viktigt beslut är att höja taket för stödmekanismen för medlemsstater med problem med 25 miljarder euro. Beslutet om 75 miljarder euro, som vi har med oss till G20-mötet i London, ger också en tydlig signal om att EU är berett att ta sin del av ansvaret för att reformera de globala finansinstituterna. Jag vill peka på något som vissa av er har tagit upp, nämligen det intensiva arbete kring ett antal lagförslag som bedrivits de senaste veckorna vid sidan av Europeiska rådets möte. Att så sker är ingen slump, utan beror på rådets ihärdiga arbete under det tjeckiska ordförandeskapets ledning. Det har gjort det möjligt att vid trepartssamtalen enas om reformförslag som definitivt går på djupet. Energipaketet om den inre el- och gasmarknaden, flygpaketet med översynen av reglerna för det gemensamma europeiska luftrummet, vägpaketet som uppdaterar reglerna för tillträde till marknaden för godstransporter på väg, inklusive den känsliga cabotagefrågan, roamingförordningen och slutligen även paketet om användning av bekämpningsmedel – allt detta kan mycket väl vara konkreta resultat av vårt arbete under de senaste två-tre månaderna. Vi, kommissionen och Europaparlamentet har gjort en gemensam insats här, och jag vill därför passa på att tacka Europaparlamentet.

Ett annat exempel: I tio år har helt resultatlösa förhandlingar pågått om att minska mervärdesskattesatserna för vissa branscher där det utförs ett högt kvalificerat manuellt arbete, eller där andelen manuellt arbete är särskilt hög. Det var först under den tjeckiske finansministerns ordförandeskap i rådet (ekonomiska och finansiella frågor) som man lyckades komma överens, vilket bekräftades vid Europeiska rådets möte. Jag vill än en gång understryka det som vår premiärminister sa här tidigare: Ordförandeskapet och kommissionen är överens, och den 7 maj äger ett toppmöte om sysselsättningen rum på det sätt som parterna enades om vid Europeiska rådets möte. Vid toppmötet kommer konkreta åtgärder att läggas fram inför Europeiska rådets möte i juni. Det ska med andra ord äga rum fler överläggningar.

Många av er har berört öppenheten i EU. Låt mig framhålla att konferensen "Fem år senare" genomfördes i Prag, i samarbete med Europeiska kommissionen, med anledning av att det nu är fem år sedan EU:s stora utvidgning. Detta skedde under vårt ordförandeskap. Konferensen visade entydigt, genom statistik som sammanställts av ekonomiska experter, att utvidgningen kan ha varit det mest framgångsrika projektet över huvud taget i EU:s moderna historia, och att vi fem år senare kan konstatera att den varit till nytta för både de gamla och de nya medlemsstaterna.

Så till det östliga partnerskapet. Vi har här enats om en förklaring om att partnerskapets instiftande toppmöte ska äga rum den 7 maj. Vi arbetar med Ukraina och andra av partnerskapets framtida medlemmar för att se till att EU här går i land med en verklig bedrift. Ytterligare ett exempel på framgångsrikt arbete är slutligen konferensen i Bryssel i måndags om gasinfrastrukturen, som genomfördes tack vare Europeiska kommissionen. Konferensen utmynnade i en förklaring om modernisering av Ukrainas gasinfrastruktur, för att förhindra att vi i framtiden drabbas av liknande kriser som den i januari i år.

Låt mig också lugna dem av er som har blivit bekymrade med anledning av en viss fråga. Visst har vi inrikespolitiska problem, och vi vet mycket väl vem som låg bakom misstroendevotumet: de tjeckiska socialdemokraternas ledare Jiří Paroubek. Men vår regering tar sitt ansvar, vi tar itu med situationen och det finns ingen anledning till oro. När det tjeckiska ordförandeskapet nu har nått fram till halvtid kan vi med säkerhet säga att vi kommer att vara precis lika framgångsrika och ansvarsfulla under den andra hälften som under den första. Så småningom kommer ni säkerligen att hylla dessa nya framgångar på samma sätt som i dag vid utvärderingen av arbetet under januari, februari och mars. Jag säger detta för att lugna er – vi agerar seriöst och ansvarsfullt, och det finns inte minsta anledning till oro.

Talmannen. – Herr Vondra! Många av mina kolleger har tackat det tjeckiska ordförandeskapet för dess insats. Jag gjorde det i början, när premiärminister Mirek Topolánek var här. Låt mig tacka er för ert stora personliga engagemang. Vi vill uppmuntra er, så att det tjeckiska ordförandeskapet blir lika framgångsrikt under andra halvlek som under den första, som ni precis sa. Lycka till med ert fortsatta arbete.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill än en gång framhålla vårt utmärkta samarbete med det tjeckiska ordförandeskapet. Under mycket svåra förutsättningar kämpar det tjeckiska ordförandeskapet hårt för EU, och jag anser att tjeckerna förtjänar vårt fulla stöd.

Låt mig avsluta. När jag avslutar blir det publikrusning, så är det alltid!

(Skratt)

Låt mig avsluta med att välkomna den breda uppslutningen kring resultatet av Europeiska rådets möte. Det råder ju ingen fullständig enighet, men jag tycker att man kan hävda att den allmänna uppfattningen är att slutsatserna var betydelsefulla. Jag känner mig uppmuntrad av det engagemang som visats av samtliga tre institutioner – parlamentet, rådet och kommissionen – för att med gemensamma krafter föra Europa ur krisen.

Vi kan vara stolta över våra beslut, men självbelåtenhet är inte på sin plats här. Det återstår åtskilligt att göra, och vi måste inrikta oss på det arbetet. Men genom att visa förtroende lyckas vi bättre med våra ansträngningar.

Nyckelordet är just förtroende. Vi måste tro på att vi ska klara av att förverkliga våra löften, tro på våra åtgärder och på att vi ska klara av att genomföra dem – som jag sa tidigare så handlar det inte om att gestikulera, utan om att prestera. Uppriktigt sagt är det knappast särskilt förtroendeskapande om vi tillkännager en ny plan varje månad eller varje vecka. Förtroendet växer när vi inriktar oss på att genomföra det som vi gemensamt har beslutat, och samordnar våra ansträngningar så att de ger resultat.

Vi måste tro på vår förmåga att driva igenom den lagstiftning vi vill ha. Utan lagstiftning kommer vi inte att kunna skapa någon tro på varaktiga förändringar.

Vi måste tro på att euroområdet fungerar och är stabilt, och på att vi klarar att ge varje behövande medlemsstat, såväl innanför som utanför euroområdet, det stöd som krävs.

Vi behöver också tro på vårt gemensamma engagemang för att bevara vår unika sociala marknadsekonomi, och på vår långsiktiga dagordning för en ekonomi med minskade koldioxidutsläpp. Jag hävdar bestämt att vi knappast kommer någon vart med demoraliserande anföranden eller något slags lillebrorskomplex gentemot Amerikas förenta stater.

Faktum är att jag i dag ser hur amerikanerna närmar sig de traditionella europeiska positionerna. Amerikanerna närmar sig vår inställning till att bekämpa klimatförändringen, och det välkomnar vi. Amerikanerna börjar också inse behovet av att förstärka välfärdssystemet.

Jag anser därför att den debatt som jag ibland får höra, och som går ut på att amerikaner och européer vägleds av helt olika principer när de angriper krisen, inte är särskilt fruktbar. Vi ser tvärtom just nu en ökad samsyn mellan EU och Förenta staterna, och förhoppningsvis fler parter än så – för det här berör ju inte bara oss och amerikanerna. Det ger mig gott hopp om att G20-mötet ska få ett positivt resultat.

Det är viktigt att vi tror på vår egen förmåga att lösa situationen, så att vi inte vältrar över ansvaret på andra. Det är viktigt att tro på de europeiska instrumenten, och på att vårt utvidgade EU, genom sina samordnade åtgärder för att bekämpa recessionen, ska klara av att ta itu med det som oroar våra medborgare mest. Hit hör naturligtvis också den ökande arbetslösheten, som för mig är den mest angelägna frågan.

Jag anser sammanfattningsvis att vi bör bygga vidare på det som vi redan har enats om och nu främst inrikta oss på genomförandet, med en stark samordning och ett starkt engagemang för att åstadkomma konkreta resultat.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill uttrycka mitt stöd för de beslut som fattades vid Europeiska unionens toppmöte i Bryssel nyligen. Särskilt välkommet är det nödvändiga beslutet att utöka stödmekanismen från 25 miljarder euro till 50 miljarder euro. Mekanismen inrättades särskilt för att hjälpa centraleuropeiska medlemsstater som drabbats av betalningsbalanskriser.

Beslutet bygger på de åtgärder som antagits för att skydda staterna i euroområdet från den globala krisen. Det utgör ett konkret bevis på EU:s solidaritet och förmåga att hjälpa stater utanför euroområdet att övervinna den ekonomiska krisen. Rumänien har, efter Ungern och Lettland, blivit den tredje medlemsstaten i EU som utnyttjat stödmekanismen – landet drabbades av en stort underskott i bytesbalansen, och de utländska kreditgivarna ströp lånemöjligheterna.

EU:s institutioner är skyldiga att uppfylla förväntningarna hos de unionsmedborgare som drabbas allvarligt av krisen. Vi kan bara övervinna den globala krisen med europeisk solidaritet, transatlantiskt samarbete och åtgärder som fungerar.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) För mitt land Polen är det särskilt angeläget med en god förvaltning av EU:s nya östliga partnerskap. Det berör våra grannländer, bland annat våra allra närmaste grannar som Vitryssland, Ukraina och Moldavien, liksom Armenien, Azerbajdzjan, Georgien och andra länder längre bort.

Jag tror att programmet kommer att stärka EU:s utrikespolitik, åstadkomma en verklig ekonomisk integration av EU och dess östliga partner och garantera ett samarbete som inte bara följer marknadsekonomiska principer utan också bygger på att vi respekterar gemensamma värderingar som demokrati, lag och ordning och respekten för mänskliga rättigheter. När allt kommer omkring har vi ju vissa gemensamma mål: att inrätta frihandelsområden, ge partnerländernas medborgare ökad rörlighet, förbättra förvaltningen och samarbeta i fråga om energitrygghet, och framför allt att skapa långsiktiga leverans- och transportmöjligheter.

Vi kan därför se en tydlig partnerskapsvision från EU:s sida. Vi inväntar nu svaren från de sex länder som direkt berörs av detta program. Låt mig uttrycka förhoppningen att rådet den 7 maj i år officiellt förklarar att projektet har inletts. Det är lika viktigt för EU som för invånarna i alla de medverkande länderna.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Att Europeiska unionen anslår 3,5 miljarder euro av sitt ekonomiska stimulanspaket till viktiga investeringar på energiområdet är en välkommen utveckling. Som jag ser det är detta första steget mot en gemensam energipolitik. Den slutliga listan över projekt som beviljats stöd visar tydligt att Europeiska kommissionen och medlemsstaterna, efter gaskrisen i januari, åtminstone har insett hur bra det är att kunna koppla ihop näten. Fler sammankopplingar är framför allt viktiga därför att medlemsstaterna därigenom får möjlighet att snabbt hjälpa varandra vid leveransstörningar.

Låt mig samtidigt passa på att påpeka att det finns vissa motsägelser kring den slutliga listan över investeringar som beviljats stöd. Först och främst har principen om regional balans satts ur spel. Det minsta stödet tillfaller

nämligen just de medlemsstater som gaskrisen i januari slog hårdast mot. För det andra utgör anslagen till utveckling av alternativa försörjningsvägar en ganska liten andel av hela det ekonomiska stimulanspaketet. Jag tycker att debatterna kring Nabucco-frågan var otillständiga. Denna gasledning skulle bidra till att trygga energiförsörjningen i hela Europeiska unionen, och att bygga den ligger därmed i vårt gemensamma intresse. Sist men inte minst: inga investeringar avseende energieffektivitet finns med på listan över de investeringar som erhåller stöd. EU bortser därmed från paketets ursprungliga målsättning, som var att skapa nya arbetstillfällen.

Av de nämnda orsakerna bör Europaparlamentet inta en ståndpunkt som tar större hänsyn till principen om regional balans, liksom till alternativa försörjningsvägar och investeringar i energieffektivitet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Europeiska rådets beslut att finansiera Nabucco och utse projektet till ett prioriterat energiprojekt kommer lägligt och utgör lämpliga lösningar på problemet.

Vi lade före rådets möte fram ett resolutionsförslag där vi påpekade hur farligt det är att minska finansieringen av Nabuccoprojektet. Vi måste inse att gasledningsprojektet Nabucco är det enda projekt som kan garantera en diversifiering av både leverantörer och distributionskanaler och därmed är av strategisk betydelse för Europas gasförsörjning.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Ett av de beslut som fattades under EU:s toppmöte innebar att vårens extra toppmöte om den sociala dialogen förändrades så att EU:s ledare enbart företräds av ordförandeskapstrojkan, och inte av regeringscheferna i samtliga medlemsstater. Jag anser att beslutet visar hur apatisk man är inför framtiden för ett socialt Europa. Det kan knappast godtas av de arbetsmarknadsorganisationer som förberett sig inför mötet. Förhoppningsvis medverkar så många stats- och regeringschefer som möjligt vid mötet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Debatten i Europaparlamentet bekräftar att de kapitalistiskt sinnade politiska krafterna, och de krafter som vill ha ett Europa som bara tjänar vissa parterers intressen, stöder snabbare kapitalistiska omstruktureringar och flexibla anställningsavtal inom ramen för Lissabonfördraget och fullbordandet av den inre marknaden. Härigenom främjas kapitalets och EU:s strategiska val att flytta över krisens konsekvenser till arbetstagarna.

I Maastrichtfördraget och stabilitetspakten används minskningen av budgetunderskotten som svepskäl och utgångspunkt för ett totalt krig mot arbetstagarnas rättigheter och arbetarklassfamiljernas inkomster. Kommissionens aktuella beslut om varaktiga utgiftsnedskärningar drabbar folkhälsan och omsorgen hårt och går ut över arbetstagarnas försäkrings- och pensionsförmåner. När det samtidigt ställs krav på skattehöjningar försämrar levnadsstandarden för gemene man drastiskt.

Förslaget till hur vi ska ta oss ur krisen och utveckla en grön ekonomi – närmare bestämt med energi, bredband och innovation – syftar till att storkapitalet ska kunna expandera sin verksamhet till nya lönsamma områden, inte till att skydda miljön eller värna gräsrotternas intressen.

Arbetstagarna bör inte finna sig i att uppoffra sig till förmån för kapitalismen. De bör gå till motangrepp, rusta för strid och fördöma de partier som sluter upp bakom Maastrichtfördraget och ett EU som bara tjänar vissa parterers intressen. De bör signalera sin ohörsamhet genom att stödja det grekiska kommunistpartiet vid Europavalet i juni.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Vår ledamotskollega Martin Schulz, ordförande för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, vill ändra på parlamentets arbetsordning med förevändningen att jag annars blir parlamentets ålderspresident under nästa mandatperiod. Men för att stödja hans ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Det där är ingen ordningsfråga.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Martin Schulz har gjort ärekränkande påståenden och anklagat mig för hädelse. Låt mig säga att hans argumentation är ohållbar. Allt jag sa var att gaskamrarna är en detalj i andra världskrigets historia, och så är det ju också.

(Blandade reaktioner)

Fru talman! Låt mig här passa på att berätta att jag har blivit dömd till 200 000 euro i böter. Det ger väl en bra fingervisning om hur det är ställt med åsikts- och yttrandefriheten i Europa och Frankrike. Era rop kan inte dölja ert medansvar för krisen – en kris för den eurointernationalism som ni är anhängare av. Var så vänliga och låt mig tala.

Jag vill uppmana ordföranden för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet att ha vänligheten att be mig om ursäkt för sin falska tillvitelse.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Fru talman! Det här är mycket enkelt. Alla ni som helst inte ser att den här mannen är ordförande för Europaparlamentets högtidliga öppnande bör rösta för mitt förslag om ändring av arbetsordningen.

(Applåder)

3. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

3.1. Gemensamma konsulära instruktioner: biometriska kännetecken och visumansökningar (A6-0143/2009, Sarah Ludford) (omröstning)

3.2. Gemenskapsgaranti till Europeiska investeringsbanken (A6-0109/2009, Esko Seppänen) (omröstning)

3.3. Det europeiska flygsystemets kvalitet och hållbarhet (A6-0002/2009, Marian-Jean Marinescu) (omröstning)

– *Före omröstningen:*

Marian-Jean Marinescu, föredragande. – (RO) Parlamentet har enats med rådet. Uppgårelsen stöds av fem partigrupper. Jag avser här de två följande betänkandena.

Tack vare de ändringsförslag som lagts fram av två ledamöter här – innehållet i ändringsförslagen har förresten redan införts i den kompromiss som vi enats om med rådet – måste vi i dag rösta om flera artiklar.

På grund av regler som jag anser är felaktiga innehåller omröstningsordningen i vissa av artiklarna först texten från utskottet för transport och turism, och sedan kompromisstexten. Jag vill helst att vi röstar om kompromisstexten i dag, eftersom den har stöd av samtliga fem partigrupper, så att de två förordningarna kan träda i kraft i slutet av denna mandatperiod.

Talmannen. – Tack för era synpunkter. Vi kommer faktiskt att komma dit ni önskar genom att följa omröstningsordningen och rösta om ändringsförslagen.

3.4. Flygplatser, flygledningstjänst och flygtrafiktjänster (A6-0515/2008, Marian-Jean Marinescu) (omröstning)

3.5. Nya livsmedel (A6-0512/2008, Kartika Tamara Liotard) (omröstning)

3.6. Ämnen som bryter ned ozonskiktet (omarbetning) (A6-0045/2009, Johannes Blokland) (omröstning)

3.7. ABB-ABM-metoden som förvaltningsinstrument för tilldelning av budgetmedel (A6-0104/2009, Kyösti Virrankoski) (omröstning)

3.8. Halvtidsöversynen av budgetramen 2007-2013 (A6-0110/2009, Reimer Böge) (omröstning)

3.9. Avtal om ekonomiskt partnerskap EG-Cariforum-staterna (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 13:

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Fru talman! Angående ändringsförslag 13, alltså tillägget efter punkt 22, skulle jag vilja att ändringsförslaget betraktas som ett tillägg till, inte en ersättning av, den ursprungliga texten. Om så sker ger vi vårt stöd.

Jag tillåter mig rentav att påpeka att det här ändringsförslaget, och exakt samma förslag från min grupp, gäller något av ändringsförslagen i så gott som varje betänkande som vi ska rösta om. Jag undrar om jag skulle kunna läsa upp en lista med dessa ändringsförslag? Eller föredrar ni att jag reser mig upp här varje gång med exakt samma begäran? Det avgör ni.

Talmannen. – Herr Guardans Cambó! Vi får se det här som ett testfall. Jag frågar nu alla som stöder ändringsförslaget om de godtar ert tillägg.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Svaret är "ja".

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

– Före omröstningen om ändringsförslag 2:

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag vill lägga fram ett muntligt ändringsförslag till ändringsförslag 2, nämligen att den sista meningen ska utgå. Rätt ska ju vara rätt, och här har det blivit fel. Vi vill att meningen "Denna övervakning bör inledas efter antagandet av enskilda IEPA" ska utgå. Det stämmer inte i det här fallet. Det här är ett fullständigt avtal om europeiskt partnerskap, inte ett interimsavtal. Vi vill ta hänsyn till de faktiska förhållandena genom att stryka meningen.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

3.10. Inledande avtal om ekonomiskt partnerskap EG-Elfenbenskusten (omröstning)

3.11. Inledande avtal om ekonomiskt partnerskap EG-Ghana (omröstning)

3.12. Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap EG-Stillahavsområdet (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 8:

Glyn Ford (PSE). – (EN) Fru talman! Vi socialdemokrater är beredda att spara tid genom att godkänna ändringsförslagen 8 och 10 som tillägg, men vi kommer att rösta emot dem om PPE-DE-gruppen inte godkänner dem som tillägg.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Det förfarandet går jag med på.

(Parlamentet godkände förslaget.)

– Före omröstningen om ändringsförslag 19:

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Fru talman! I punkt 39 kan vår grupp godkänna kompromissen i form av ändringsförslag 19, om vi lägger till "i deltagande" där det talas om icke statliga aktörer. Ändringsförslaget skulle då lyda: "39a. Europaparlamentet understryker i synnerhet AVS-parlamentens och icke statliga aktörers viktiga roll i deltagande i övervakningen och styrningen av EPA", och resten är oförändrad.

Jag tror att föredraganden Glyn Ford håller med.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

3.13. Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap EG-de avtalsslutande SADC-staterna (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 13:

Kader Arif (PSE). – (FR) Fru talman! Ändringsförslagen 14 och 8 bör inte utgå bara för att ändringsförslag 4 blev ett tillägg. Vi hade velat rösta om ändringsförslagen 14 och 8.

Talmannen. – Alla verkade anse att ändringsförslaget med kompletteringen omfattar hela texten. Om ni verkligen vill ha en omröstning om den ursprungliga texten så kan vi ju gå tillbaka, men den allmänna uppfattningen här verkar nog vara att vi ska fortsätta.

Robert Sturdy (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag tror att det här omfattas, så det är helt i sin ordning att vi fortsätter.

Talmannen. – Då fortsätter vi.

3.14. Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap EG-Östra och södra Afrika (omröstning)

3.15. Avtal om ekonomiskt partnerskap EG-EAC:s partnerstater (omröstning)

3.16. Inledande avtal om ekonomiskt partnerskap EG-Centralafrika (omröstning)

3.17. Avtal om ekonomiskt partnerskap mellan EG och Cariforum-staterna (A6-0117/2009, David Martin) (omröstning)

– Före omröstningen:

David Martin, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag är medveten om hur angelägna mina kolleger är om sina luncher. Eller är det tvärtom? Jag vet inte riktigt, men ge mig bara två minuter.

I måndags kväll ägde det rum en mycket viktig debatt här, som handlade om huruvida vi bör stödja Cariforum-förslaget. Det är viktigt att såväl kommissionen som rådet har lovat oss att deras biståndslöften ska genomföras snabbt och med hög kvalitet i biståndet. De har försäkrat oss att ingenting i avtalet om ekonomiskt partnerskap kommer att påverka tillgången till läkemedel i länderna i Västindien. De har försäkrat oss att klausulen om mest gynnad nation inte alls kommer att tillämpas så att den påverkar handeln mellan länderna i söder, och att översynen med femårsintervall i slutet av den första fasen av det ekonomiska partnerskapsavtalet kommer att genomföras seriöst och med hänsyn till utvecklingsmålen.

Med utgångspunkt från dessa löften – och naturligtvis förutsatt att de nu tas till protokollet och att såväl rådet som kommissionen försäkrar att de kommer att respektera och följa sina åtaganden – så anser jag att kammaren i dag med en överväldigande majoritet bör kunna godkänna det ekonomiska partnerskapsavtalet med länderna i Västindien.

Jag vill tacka kommissionsledamot Catherine Ashton för hennes oerhört samarbetsvilliga inställning här, och för hennes engagemang. Att hon har kommit hit för omröstningens skull säger allt om henne. Omröstningen var planerad till på tisdag. Jag vet att hon har bokat av viktiga möten för att kunna vara här i dag, och att hon har gjort viktiga utfästelser till parlamentet. Jag tackar kommissionen för dess samarbetsvilja, och uppmanar ledamöterna att rösta för förslaget.

Helmuth Markov (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! En ordningsfråga. Jag skulle vilja citera ur ett brev som talman Hans-Gert Pöttering har skickat mig som ordförande i utskottet för internationell handel. Bara lugn, jag ska inte läsa upp hela brevet.

(EN) "Den tolkning av artikel 47 av utskottet för konstitutionella frågor som ni hänvisar till tillkännagavs vid parlamentets sammanträde den 18 februari 2009, och ansågs antagen eftersom ingen hade något att invända. [...] De förslag som rörde de två avtalen om ekonomiskt partnerskap [det vill säga David Martins och Erika Manns betänkanden] tillkännagavs formellt och översändes till ert utskott [det vill säga utskottet

för internationell handel] först vid sammanträdet den 19 februari 2009. Ovannämnda tolkning gör att artikel 47 varken kan tillämpas på dessa två förfaranden eller på något annat förfarande.”

(DE) Samtliga hänvisningar till artikel 47 måste därmed tas bort från de officiella handlingarna. Det gäller såväl dokumentets försättsblad som innehållsförteckningen, sidan med yttrandet och sidan med ärendets gång, som är den sista sida som utskottet för internationell handel ansvarar för. Jag vill att detta tas till protokollet.

Talmannen. – Tack ska ni ha, herr Markov. Jag blev faktiskt tvungen att meddela parlamentet att det finns en rättelse till samtliga språkversioner av betänkandet, där hänvisningen till artikel 47 utgår. Vi ska därför ta itu med det som ni har påpekat. Vi verkar vara överens, och kan därmed fortsätta.

3.18. Inledande avtal om ekonomiskt partnerskap EG/Elfenbenskusten (A6-0144/2009, Erika Mann) (omröstning)

– Före omröstningen:

Erika Mann, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag ska fatta mig mycket kort. Jag vill bara tacka mina kolleger och rekommendera att vi röstar ja i samrådsförandet. Men det vore verkligen bra om kommissionsledamot Catherine Ashton än en gång kunde bekräfta de punkter som vi tog upp vid debatten i måndags. Fru kommissionsledamot! Jag menar framför allt att ni utfäste er att ge Elfenbenskusten samma gynnsamma behandling som Södra Afrikas utvecklingsgemenskap, vilket ni ju redan har godkänt. Ni nickar – utmärkt! Stort tack.

Talmannen. – Vi tycks vara överens och fortsätter med omröstningen.

3.19. EIB:s och EBRD:s årsrapporter för 2007 (A6-0135/2009, Gay Mitchell) (omröstning)

3.20. Bilindustrins framtid (omröstning)

– Före den slutliga omröstningen:

Martin Schulz (PSE). – (DE) Fru talman! Jag hänvisar till artikel 146 i arbetsordningen och tackar er för ordet. Jag ber särskilt mina tyska ledamotskollegor om överseende för att jag bett om ordet nu.

När omröstningen började tog Jean-Marie Le Pen till orda. När han fått ordet upprepade han att gaskamrarna i Auschwitz var en historisk detalj. Med hänvisning till artikel 146 i arbetsordningen, som fastställer hur ledamöterna ska uppträda i kammaren, uppmanar jag parlamentets presidium att undersöka om ett sådant yttrande är tillåtet i ett parlament där ledamöterna har utfäst sig att uppträda i en anda av försoning, förståelse och aktning för offren, i synnerhet för Hitlers fascism. Jag skulle uppskatta om parlamentets presidium underrättar oss om vilka åtgärder som bör vidtas.

(Applåder)

Joseph Daul (PPE-DE). – (FR) Jag ber er att visa lite aktning för de offer som dog i Auschwitz och på andra ställen. Vi har fortfarande två minuter kvar. Visa lite aktning.

Det enda jag vill säga är att jag helt håller med Martin Schulz, och att vi har fått höra helt omotiverade yttranden här i kammaren i dag.

(Applåder)

– Efter den slutliga omröstningen:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru Wallis, jag tycker att det är väldigt tråkigt att ni gav ordet till Joseph Daul och Martin Schulz, men inte till mig. Men å andra sidan har ni ju själv i ett betänkande medgett att ni är expert på att tolka arbetsordningens särbehandlande artiklar.

Låt mig därför komplettera Martin Schulz inlägg genom att föreslå att vi döper om Winston Churchill-byggnaden, eftersom Churchill i sina tolv memoarvolymerna om andra världskriget inte skriver en rad om gaskamrarnas historia.

4. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Ludford (A6-0143/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru talman! Det som framför allt kännetecknar en nationalstat är att den har en väldefinierad yttre gräns. Alla möjliga andra funktioner kan överlåtas på lokala myndigheter, eller till och med delegeras till internationella organ, men en stat som inte längre kan bestämma vem som får ta sig in över dess gräns och bosätta sig på dess territorium, är inte längre en stat.

Betänkandets författare, den förträffliga baronessan Ludford, förstår i likhet med alla eurofederalister detta resonemang alldeles utmärkt. Det är ju precis därför som de, under de senaste fem åren, har arbetat så ihärdigt för att harmonisera rättsväsendet och inrikespolitiken. Under parollen "frihet, säkerhet och rättvisa" – vilken bisarr, orwellsk beteckning, helt i klass med sanningsministeriet – har de harmoniserat invandrings- och asylpolitiken, inrättat en europeisk åklagarmyndighet, en alleuropeisk domarkår, ett gemensamt straffrättsligt system och till och med en gemensam polisstyrka i form av Europol. Om man, som de, vill ha en gemensam europeisk stat är detta ju bara logiskt, men tänk om de ändå hade modet och anständigheten att fråga människorna först, och att låta dem rösta om Lissabonfördraget. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

*

* *

Alexander Alvaro (ALDE). – (EN) Fru talman! Oavsett Martin Schulz inlägg vill jag uppmana talmannen att överväga om vi inte borde följa Voltaires princip. Eftersom jag är medlem i en liberal partigrupp är detta särskilt viktigt för mig. Även om jag inte ställer upp på ett jota av vad den här personen säger, så anser jag att han har samma yttrandefrihet som de andra två talarna. Jag anser att alla ska behandlas lika och att vi är kapabla att bemöta en åsikt. Vi får inte avskaffa yttrandefriheten för just den här frågan, även om jag inte alls håller med om det han säger.

Talmannen. – Tack ska ni ha, herr Alvaro. Jag har klagat att jag absolut avsåg att ge ordet till Bruno Gollnisch, men jag ville avsluta omröstningen först.

- Betänkande: Seppänen (A6-0109/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru talman! Vi har just röstat för att fördubbla Europeiska investeringsbankens kapital. Det vore bra om vi tog ett steg tillbaka och ställde frågan: Vad är syftet med Europeiska investeringsbanken? I teorin ska den tillhandahålla lån till låg ränta till företag som har det besvärligt. Men vilka är i själva verket mottagarna?

Det största enskilda föremålet för EIB:s frikostighet under 1990-talet var British Airways – inget lågavkastande småföretag direkt. Inom parentes sagt måste jag inflika att British Airways under hela denna tid var en av de främsta bidragsgivarna till kampanjen för att få Storbritannien att införa euron.

Jag tar återigen ett steg tillbaka och frågar: Vad är syftet med Europeiska investeringsbanken? Jag tror att svaret är att EIB:s syfte är att sysselsätta sina egna medarbetare. Denna gigantiska apparat, som överför pengar från skattebetalarna till dem som haft turen att få en anställning inom systemet, har blivit en del av skumrasket i Bryssel. En gång i tiden kanske EU var ett idealistiskt, eller åtminstone ett ideologiskt, projekt. Men EU har sedan länge blivit till en bekväm födkrok, och det är naturligtvis orsaken till att det är så förtvivlat svårt att få bukt med dessa företeelser.

- Betänkande: Marinescu (A6-0002/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Låt mig säga till Daniel Hannan att Europeiska centralbanken också för gott med sig. Vi har inte drabbats av en sjunkande valutakurs på samma sätt som det brittiska pundet har de senaste månaderna. Det kanske talar för att han bör ompröva sin ståndpunkt.

Så till Marinescubetänkandet. Jag röstade efter moget övervägande för betänkandet, eftersom jag anser att funktionella luftrummblock är rätt lösning på de utmaningar som vi står inför i dag. Vi har fått vänta länge, men nu är de äntligen på väg. De erbjuder en viktig fördel genom att minska behovet av vänteslingor och trafikbelastningen på flygkorridorerna. Det gagnar miljön och minskar kostnaderna för flygtrafiken. Jag tror därför att flygtrafiktjänsterna kommer att utföra ett bra arbete här.

- Betänkande: Marinescu (A6-0515/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag vill passa på att inte bara förklara varför jag röstade för betänkandet, utan också ta upp något som starkt oroar mig, nämligen problemet med beskattningen av flygbränsle. Denna fråga regleras än i dag på grundval av Chicagokonventionen från 1944. Jag begriper inte varför vi ska fortsätta att följa den konventionen, eller varför Förenta staterna tvingar oss till det eller hindrar oss från att förändra något som borde ha förändrats för länge sedan. Det är orättvist att bränslet för personbilar, transportsystem med mera beskattas, medan flygbränslet är skattebefriat. Det snedvrider konkurrensen. Vi bör införa en skatt på flygbränsle för att åstadkomma konkurrens på lika villkor i de 27 EU-länderna, åtminstone under en övergångsperiod.

- Betänkande: Liotard (A6-0512/2009)

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Förordningen om nya livsmedel innebär att godkännandeförfaranden och användning av dessa nya livsmedel och ingredienser harmoniseras i Europeiska unionen. Det är ett viktigt steg mot en övergripande garanti för livsmedelssäkerheten. Utan förordningen skulle godkännandena få ske utan vare sig övervakning eller begränsning. Genom förordningen inför vi stränga krav som skyddar konsumenterna. Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet är det organ som beviljar godkännanden och som därmed fattar det slutgiltiga beslutet om säkerheten hos nya livsmedel, och på så vis sörjer för en europeisk harmonisering.

När det gäller nya livsmedel är inte bara säkerhetsaspekten viktig utan också de etiska frågorna. Hit hör att undvika djurtestning och förhindra användning av livsmedel som framställts genom kloning. Jag välkomnar därför att dessa etiska överväganden ska beaktas vid godkännandeförfarandet. Vi önskade att bedömningar från Europeiska gruppen för etik inom vetenskap och ny teknik ska beaktas i de fall där det finns etiska förbehåll.

Jag är tacksam för att detta infördes. Jag kunde därmed rösta för betänkandet som helhet.

- Betänkande: Böge (A6-0110/2009)

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Fru talman! Jag passar på att utnyttja denna budgetdiskussion till att påpeka att vi bör förbereda oss för att förhandla fram ett fortsatt kolstöd nästa år. Det är en viktig inhemsk energikälla.

Jag framför denna varning i god tid, eftersom en tjänsteman på hög nivå otillbörligt har uttryckt motsatt åsikt, och läckt detta till en ekonomitidning, vilket har skapat förvirring hos allmänheten.

Så är inte alls fallet. I mitt land behöver vi fortsätta med kolstödet även efter 2012, och det vill jag ska framgå av parlamentsprotokollet. Snälla tjänstemän, nöj er nu med att genomföra den plan som gäller i dag. Från och med 2012 kan ni ta itu med det instrument som vi börjar förhandla om med branschen nästa år.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet är budgetmyndighet och behöver därför bidra till översynen av budgetramen 2007-2013 med sin egen bedömning.

Bedömningen föranleder mig att be såväl föredraganden som talmannen – och främst den sistnämnde – att upplysa mig på en punkt där min oro växer sig allt större. Jag menar att pengarna helt eller delvis – jag vet inte vilket – håller på att ta slut i parlamentsledamöternas frivilliga tilläggs pensionsfond.

Stämmer det att det saknas pengar och att man har investerat i Luxemburgfonder – Gud vet vilka? Stämmer det att de organ som ansvarar för fonden, som borde övervakas av Europaparlamentet, har investerat i fonder som ingår i den finansiella röra vi håller på att reda ut?

Jag hoppas inte det. Men jag oroar mig inte så mycket för de pensionsförmåner som jag eller mina ledamotskolleger har, som för att Europaparlamentet ska tvinga de europeiska skattebetalarna att begära extrapengar från Europeiska unionen för att fylla ett hål som borde betalas av dem som åstadkommit hålet,

och som måste ta sitt ansvar för det. Vi är ett övervakande organ. Vi behöver sopa framför egen dörr först, och fundera över hur Europaparlamentet och dess ledamöter använder sina pengar.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det är alltid så trevligt att förklara sin röst när ni är med. Snart börjar ryktena gå.

Problemet med att budgetramen omfattar en så lång tidsperiod blir särskilt kännbart under den rådande finanskrisen. Vem hade för några år sedan kunnat ana den förödelse och de följder som kreditåstramningen lämnat efter sig? Jag anser att översynen ger oss här i kammaren ett gyllene tillfälle, samtidigt som den avslöjar ett problem. Och det problem som kommit i dagen är faktiskt självförvållat.

En helt ny bransch har på senare tid vuxit fram i Bryssel. Det är ingen tillverkningsindustri, även om den i och för sig har skapat en del arbetstillfällen. Det är en sektor som drivs av lobbyister, och i synnerhet av icke-statliga organisationer. Detta är en riktigt ljusskygg bransch. Den är i princip självförevigande. Kommissionen ber de icke-statliga organisationerna att yttra sig om något. Organisationerna kräver åtgärder och börjar bearbeta parlamentsledamöterna för att skapa politiskt stöd för sitt krav. Kommissionen inrättar så småningom ett program på området. Och vem ansöker om att få driva programmet? Just precis – samma icke-statliga organisationer som talade om för kommissionen vilket stort behov det fanns av programmet. Här försatte vi ett tillfälle. Vi kunde nämligen ha sagt att vi inte tänker göra så här i framtiden.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Reimer Böges betänkande är en enda lång uppmaning att ge Europeiska unionen mer pengar. Det är naturligtvis ingen överraskning. Men det som framför allt stör mig är att vi här har ännu ett betänkande som uttryckligen hänvisar till Lissabonfördraget, trots att det är överspelat efter folkomröstningen i Irland. Och eftersom irländarna förstås fick det hela om bakfoten första gången får de genomföra en ny folkomröstning i höst. Man kanske kunde tro att Europaparlamentet skulle ha anständigheten att invänta väljarnas beslut innan det godkänner texter som hänvisar till Lissabonfördraget. I går godkände vi ett annat betänkande om dialog med medborgarna om EU. Om vi verkligen vill ha en fungerande dialog måste vi åtminstone respektera väljarnas beslut.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Jag röstade mot det här betänkandet av två skäl. För det första på grund av de obetänksamma och oansvariga kraven på ytterligare medel till onödiga utgifter inom EU –för Storbritannien innebär det förstås krav på ett ännu högre årligt nettobidrag, vilket kommer att driva oss in i ett ännu större underskott.

Det andra skälet till att jag röstade mot det här betänkandet är antagandet om införandet av Lissabonfördraget, utan att man tagit hänsyn till att fördraget ännu inte ratificerats. Dessutom skulle förstås Lissabonfördraget i sig medföra nya utgifter genom strävan efter nya ansvarsområden och initiativ, t.ex. slöseriet på den rympolitik som skulle hamna inom dess räckvidd och annan politik med anknytning till klimatförändringen. Av de här skälen röstade jag mot detta betänkande.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar den här granskningen av budgetramen, även om jag var besviken över att det ändringsförslag som uppmanar till en radikal reformering av den gemensamma jordbrukspolitiken röstades ned i omröstningen i dag. Jag anser att det finns ett brådskande behov av att reformera EU:s finansieringssystem, och det är beklagligt att många av finansieringskällorna är gamla och historiska åtaganden som ger litet mervärde.

Vi prioriterar inte nya frågor som inte har tillräckliga resurser. Vi måste snabbt finansiera energi- och klimatförändringsprogram och göra stora investeringar i grön teknik. Det som oroar mig mest är dock rubrik 4, som har varit kroniskt underfinansierad i många år. Samtidigt som EU har ambitionen att vara en viktig global aktör undergrävs detta helt och hållet av bristen på resurser för att uppfylla de här målen. Jag är också oroad över att det finns en politik som syftar till att utkontraktera alla externa finansieringsprogram. Detta har en skadlig inverkan på EU:s roll som global aktör i utvecklingsländerna. Jag stödde ändå det här betänkandet.

- Resolutionsförslag: B6-0141/2009 (Avtal om ekonomiskt partnerskap – Cariforum-staterna)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag vill kommentera ändringsförslag 9 i resolutionen om Cariforum och även ändringsförslag 4 i resolutionen om Elfenbenskusten. Det förekom i de följande sex resolutionerna.

Ändringsförslaget uppmanar till en omedelbar utfasning av exportsubventionerna. Jag kunde inte stödja ändringsförslaget eftersom vår politik inom EU handlar om att fasa ut stödet till 2013. Just nu ökar

kommissionen exportbidragen inom mejerisektorn eftersom världspriset på mjölk har fallit under produktionskostnaden.

I ändringsförslaget anges också att EU:s exportsubventioner utgör ett allvarligt hinder för AVS-producenterna inom boskaps- och mejerisektorn.

Vi vet alla att detta är en grov överdrift av förhållandena. Om vi faktiskt skulle fasa ut alla typer av exportsubventioner omedelbart skulle vi decimera vår egen mejeriindustri och livsmedelstrygghet inom den här sektorn och jag ifrågasätter om det verkligen är det parlamentet vill göra.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Innan jag börjar vill jag bara hylla Jim Allister som talade nyss. Jag delar inte alltid hans åsikter när de är alltför kraftfullt formulerade, men jag måste säga att om jag vore väljare på Nordirland skulle jag förmodligen anse att det inte finns någon bättre företrädare för Nordirland än Jim Allister här i parlamentet.

När det gäller den aktuella omröstningen och avtalet mellan EU och Cariforum tror jag att vi måste vara medvetna om att det visserligen fanns många invändningar mot avtalet – som handlade om att EU på ett aggressivt sätt försöker öppna sina marknader – men att det samtidigt innebär att en tidsfrist fastställs för liberaliseringen, och det får många av länderna i Västindien att inse att de måste diversifiera sig. De har alltför länge förlitat sig på britternas och andra tidigare koloniherrars skuld känslor för att beviljas särbehandling när det handlar om bananer och socker.

Ni kan inte fortsätta att vara så kallade "dessertekonomier" om ni ska konkurrera i en globaliserad digital värld, och jag välkomnar den aspekten av det ekonomiska partnerskapsavtalet.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru talman! Jag röstade för resolutionen om ekonomiska partnerskapsavtal eftersom det endast är genom ett jämlikt partnerskap som vi kan hjälpa andra länder att uppleva fördelarna med ekonomiska framsteg. Jag välkomnar de garantier som vi fått från vår nya kommissionsledamot Cathy Ashton, som mildrar den oro många hade kring ekonomiska partnerskapsavtal. Hon måste hyllas för att hon nått fram till konsensus i den här frågan.

Den här resolutionen gör mycket för att motverka de negativa bestämmelserna i den ursprungliga texten. Klausuler om immaterialrätt kommer att göra tillgången till generiska läkemedel enklare och säkrare, och förslagen om att länderna ska välja sin egen utvecklingstakt kommer att förhindra en alltför snabb och skadlig liberalisering.

Europa måste också ingå partnerskap med AVS-länder, om avtalen inte riskerar att utarma de här länderna intellektuellt, socialt och ekonomiskt. Vid en AVS-delegation till Guyana nyligen framkom att handel, om den regleras på ett positivt sätt, kan få en oerhört kraftfull effekt, men handelsavtal måste vara rättframma, innefatta en öppen dialog och bygga på ömsesidig respekt.

- Resolutionsförslag: B6-0148/2009 (Avtal om ekonomiskt partnerskap - Elfenbenskusten)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Precis som i samband med de flesta andra ekonomiska partnerskapsavtal fanns det mycket oro över EU:s vilja att öppna marknaderna assymmetriskt. Framför allt när det gäller Elfenbenskusten fanns det oro över att det i praktiken inte fanns en stabil regering i landet, och det fanns en oro över huruvida man kunde ingå ett avtal med ett land i ett sådant läge.

Men vi måste än en gång inse att fördelen med ekonomiska partnerskapsavtal är att det för första gången finns en möjlighet att lyssna på konsumenter och entreprenörer i de här länderna i stället för att lyssna på regeringarna. Och när man talar med entreprenörer i många av de här länderna säger de: ge oss tillgång till de varor och tjänster som ni i dag har tillgång till i norr och väst så att vi kan skapa välstånd och jobb. Då kommer vi inte längre att vara beroende av bistånd på lång sikt.

Det är enbart genom att hjälpa entreprenörerna, välståndsskaparna, i de här länderna som vi kan ta de här länderna ut ur långvarig fattigdom.

- Resolutionsförslag: B6-0143/2009 (Avtal om ekonomiskt partnerskap - Stillehavsstaterna)

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag är ledsen över att vi hindrar er från att gå på lunch genom våra röstförklaringar.

Som ordförande för utskottet för politiska frågor vid gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen har jag haft många diskussioner med många av de här små, perifera – och oerhört avlägsna – staterna i södra

Stillahavsområdet. De är inte välsignade med något överflöd av naturresurser och de är förstås oerhört avlägsna och svårtillgängliga, vilket innebär att det är mycket viktigt att vi underlättar tillträdet till våra marknader för deras produkter och tillåter våra egna produkter att bidra till att utveckla deras egna marknader på plats. Vi bör ta hänsyn till deras unika geografiska status och vidta åtgärder som underlättar deras situation och hjälper dem på vägen mot ekonomisk utveckling och till att ta del av det välstånd som resten av oss åtnjuter.

Det finns mycket som är bra i dessa ekonomiska partnerskapsavtal och jag var glad att kunna rösta för betänkandet.

- Resolutionsförslag: B6-0142/2009 (Avtal om ekonomiskt partnerskap - Ghana)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru talman! När det gäller Ghana-avtalet vill jag säga att det finns en viktig punkt, eftersom det ofta påstås – inte minst av sociademokraterna här i parlamentet – att vi inte bör stödja sänkta importtullar i många av de här länderna.

Om man tittar på exempelvis Ghana producerar landet endast 30–35 procent av det ris som befolkningen konsumerar. Om vi fortsätter att stödja importtullar på ris säger vi i praktiken till de mycket fattiga människorna i landet att ni måste betala mer för er mat och ni måste betala mer för era mediciner.

Jag tycker att det är skamligt att sociademokraterna i parlamentet fortsätter att stödja importtullar som gör att de fattiga blir ännu fattigare. De borde stödja en marknadsöppning och se till att vi stöder entreprenörerna och de fattiga invånarna.

- Betänkande: Mitchell (A6-0135/2009)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag vill stödja Mitchellbetänkandet, framför allt där föredraganden beskriver behovet av ökat samarbete mellan de två bankerna för att se till att det inte finns någon överlappning av deras verksamheter. Men jag vill framför allt välkomna ökningen av utlåningen till små och medelstora företag med 50 procent. De 5 miljarder euro som ursprungligen avsattes har nu ökat till 7,5 miljarder euro per år under en fyraårsperiod. EIB har signalerat att mer pengar är tillgängliga.

Detta är mycket goda nyheter för små och medelstora företag på Irland, eftersom vi kan förvänta oss en investering på 300 miljoner euro i små och medelstora företag under de kommande veckorna. Det är viktigt att pengarna når de små och medelstora företagen – som en tidigare talare nämnde – och detta så snart som möjligt, eftersom de har det besvärligt och många av dem inte har tid att vänta.

- Resolutionsförslag: RC-B6-0152/2009 (Bilindustrins framtid)

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag arbetade mycket med bilindustrin när jag hade förmånen att vara skuggföredragande för Sacconibetänkandet om koldioxidutsläpp från bilar, och det gjorde mig än mer övertygad om det oerhört stora strategiska och kommersiella värde som bilindustrin erbjuder oss i Europa. Det säger jag inte minst för att jag representerar nordöstra England, där vi har en mycket stor tillverkningsanläggning för Nissan i Washington, i Tyne and Wear, den mest produktiva och effektiva bilfabriken i Europa.

Men under det senaste årtiondet har bilindustrin överösts av en mängd nya regler, föreskrifter och belastningar från det här parlamentet. Det är minst sagt ironiskt att kommissionen nu beklagar den fruktansvärda ekonomiska belägenhet som industrin befinner sig i. Jag har dock svårt att tro att protektionism är lösningen, inte minst för att det skulle leda till att många andra branscher också skulle ställa sig i kö för att få ekonomiskt stöd från skattebetalarna.

Jag vill särskilt nämna det skandalösa agerandet från president Nicolas Sarkozy i Frankrike som gett statligt stöd till sina egna tillverkare mot den uttryckliga garantin att de skulle upphöra med tillverkningen i andra medlemsstater. Det är en obehaglig väg mot protektionism och i slutändan kommer det inte att hjälpa någon i Europa.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Som ni märker är mina kolleger svartsjuka på vår relation och det är därför de har agerat som våra förkläden under eftermiddagen. Jag hoppas att ni godkänner mina ord.

Vi vet alla att bilindustrin har mycket allvarliga problem. De beskrivs dagligen i alla våra rikstäckande tidningar. I den region jag representerar finns det en stor Toyotafabrik i Burnaston i Derby, där olika åtgärder för att

minska kostnaderna redan vidtagits som en anpassning till det nya ekonomiska klimatet. I den utmärkta nya brittiska valkretsen Daventry finns McClarens formel 1-fabrik som bygger precisionsmotorer, med drygt 600 anställda.

Alla här känner alltså till och representerar någon del av bilindustrin och vi känner till de ekonomiska problem som finns där. Men vi har faktiskt lyckats förvärpa dem här genom att anta reglering efter reglering efter reglering under de goda tiderna, utan att se framåt mot tider som kan vara något magrare. Bilindustrin kan inte verka med de regleringar som vi har genomdrivit.

Tack för min extratid. Jag vet att min inledning kanske kostade mig några sekunder.

Talmannen. – Och ni lyckades få med Daventry. Förmodligen är ni och era två kolleger skyldiga mig en lunch efter det här.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Mina kolleger och jag bjuder gärna er och era två kolleger på ömse sida på lunch, även om jag inte är säker på att ni skulle uppskatta vårt sällskap mer än ni uppskattar våra anföranden.

Vi vet alla vilken allvarlig situation många industrier står inför i dag när de försöker skaffa kredit. Det finns många livskraftiga företag som före kreditkrisen skulle ha gjort fantastiska vinster. I grunden handlar det egentligen om tillgången på kredit, snarare än att det finns några allvarliga problem med deras affärsmodeller. Å andra sidan finns det många företag som under många år har gått dåligt och som fått statligt stöd eller gått med förlust.

Vi kan titta på exemplet Amerika, där de har gett stöd till en del av de mest ineffektiva producenterna, producenter som inte har tagit hänsyn till det nya klimatet. Låt oss se till att vi inte upprepar de misstagen och ger statligt stöd eller annat stöd till företag som inte har en långsiktigt hållbar framtid. Självfallet måste vi ha långsiktigt hållbara jobb, men låt oss se till att vi inte ger stöd till företag som går dåligt.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru talman! Det kommer inte som någon överraskning för er att jag stödde betänkandet om bilindustrins framtid, en industri som ibland baktalas av en del men som är en viktig tillverkningssektor i regioner som min, West Midlands.

I hela Europa representerar industrin drygt 20 procent av tillverkningen. Jag anser att industrin är en förebild för hur en sektor kan omvandlas, vilket jag själv såg när jag nyligen besökte Jaguar Land Rover i Castle Bromwich, där jag blev mycket imponerad av fackföreningarnas framtidstänkande och deras partnerskap med ledningen för att se till att forskningen och utvecklingen kring miljövänliga fordon fortsätter.

Jag har också uppmanat kommissionen att godkänna den brittiska regeringens stöd till bilindustrin och jag välkomnar att så har skett. Men vi behöver också bättre reglering och principer för framtida EU-lagstiftning när det gäller motorfordon.

Vi måste ha ett helhetsperspektiv på industrin under denna ekonomiska lågkonjunktur. Komponenterna i bilar är lika viktiga som själva bilindustrin, och även försörjningskedjans framtid måste säkras. I förra veckan besökte jag Michels däckfabrik i Stoke och jag blev än en gång imponerad av forsknings- och utvecklingsfonden och arbetet med att förbättra däckens effektivitet, med målet att skapa miljömässig och social hållbarhet. Det är meningslöst att skydda de största industrierna om man inte ser till att det finns tillräckligt med stöd för småföretagen längre ned i försörjningskedjan.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Ludford (A6-0143/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den här rekommendationen, som lades fram av en brittisk ledamot av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Sarah Ludford, om gemensamma konsulära instruktioner: biometriskt kännetecken och visumansökningar.

Denna överenskommelse vid andra behandlingen gör att vi kan bekräfta vår vilja att införa biometrisk data i det europeiska informationssystemet för viseringar. Tack vare de gemensamma konsulära instruktionerna har vi äntligen en garanti för att alla medlemsstater kommer att utfärda visum till medborgare i nästan 100 länder, utifrån liknande kriterier och egenskaper.

Den här texten har därför förtjänsten att den innehåller grundläggande åtgärder för att skydda Europas medborgare och bestämmelser som garanterar respekt för privatlivet och för personuppgifter för personer från tredjeländer.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Biometriska data kan göra det svårare att förfalska pass och resedokument och på så sätt bidra till att bekämpa organiserad brottslighet och illegal invandring. Detta är dock endast möjligt om biometriska data registreras korrekt. Här verkar det fortfarande finnas problem. I dag finns det hackare som skryter på Internet om hur enkelt fingeravtryck kan förfalskas på tyska registreringsformulär och påpekar att om ID-korten förminsas till kreditkortsformat kan fotona ändras digitalt så att den biometriska läsbarheten försvåras. Tvivel kring den här tekniken kan lätt uppstå. Under alla omständigheter måste dataskydd för vanliga medborgare garanteras vid användning av biometriska data. I det här avseendet instämmer jag i betänkandets slutsatser.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Efter att noggrant ha granskat andrabehandlingsrekommendationen i fråga om biometri och visumansökningar med avseende på gemensamma konsulära instruktioner har jag bestämt mig för att rösta för betänkandet. Jag anser att syftet med Sarah Ludfords betänkande – att göra det enklare att organisera, ta emot och behandla visumansökningar – är berömvärt.

- Betänkande: Seppänen (A6-0109/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag kan inte till fullo stödja Esko Seppänens betänkande om en gemenskapsgaranti till Europeiska investeringsbanken mot förluster vid lån till och lånegarantier för projekt utanför gemenskapen, men jag har inte heller för avsikt att rösta mot det. Jag har därför valt att lägga ned min röst.

- Betänkande: Marinescu (A6-0002/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Även om Malta och Gozo territoriellt är den minsta EU-staten kontrollerar landet ett vidsträckt luftrum. Jag anser att det är viktigt att förbättra luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet. Tanken är, som utskottet för transport och turism påpekat, att det mest ändamålsenliga och effektiva sättet att inrätta ett gemensamt europeiskt luftrum är med hjälp av en uppifrån-och-ned-strategi. Det har dock aldrig varit möjligt att få politiskt godkännande för en sådan strategi. Målet nu måste vara att påskynda de processer som initierats utifrån en nedifrån-och-upp-strategi.

Vi måste se till att den planerade reformen av Eurocontrol äger rum innan den här förordningen träder i kraft. Ansträngningar måste också göras för att inrätta det gemensamma europeiska luftrummet i samklang med utvecklingen när det gäller Sesar (Single European Sky ATM Research Programme).

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag stöder Marinescubetänkandet eftersom EU:s utvidgningspolitik, tillsammans med en aktiv grannskapspolitik, har medfört att den europeiska luftfartsmarknaden nu omfattar 37 länder.

Den utvidgade gemensamma luftfartsmarknaden gör EU till en global aktör. Initiativet till det gemensamma europeiska luftrummet lanserades 2000 och förde in flygledning under den gemensamma transportpolitiken. För att EU:s luftfartssektor ska vara konkurrenskraftig krävs övergripande åtgärder: gemensamma visioner, gemensamma mål och gemensam teknik, som bygger på en robust lagstiftningsram.

Kommissionen har i detta sammanhang lagt fram ett förslag till åtgärds paket, där dock vissa delar skulle kunna förbättras, t.ex. garantier för funktionellt oberoende för de nationella tillsynsmyndigheterna och ökat engagemang från alla parter. Samarbete på politisk, social och teknisk nivå är viktigt för att uppnå målet med det gemensamma europeiska luftrummet.

I likhet med föredraganden anser jag att kommissionen främst ska koncentrera sig på att ställa upp kvantifierbara, uppnåeliga mål för hela EU. De här målen bör fokusera på att ta itu med alla känsliga områden som säkerhet, miljö, kapacitet och kostnadseffektivitet.

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om det europeiska luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet, som lagts fram av min rumänske parlamentskollega Marian-Jean Marinescu.

Den här texten är en del av det andra paketet om det gemensamma europeiska luftrummet och syftar till att förbättra det europeiska luftfartssystemets kvalitet.

Den gör det möjligt att bemöta flera problem: Miljöproblem, genom införandet av åtgärder som gör det möjligt att minska koldioxidutsläppen. Verksamhetsproblem, eftersom det syftar till att rationalisera luftfarten genom ökad kapacitet och optimal planering av flygvägarna. Och slutligen oron för den europeiska allmänhetens säkerhet, genom uppmaningen till samarbete och samordning mellan olika aktörer.

Efter det första paketet om det gemensamma europeiska luftrummet har det här betänkandet förtjänsten att det presenterar en dynamisk vision av dagens utmaningar genom att föreslå långsiktiga lösningar för en effektiv förändring av flygsektorn.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet från min kollega Marian-Jean Marinescu, eftersom det här lagstiftningspaketet har som mål att förbättra det europeiska luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet. En effektivare reglering kommer att innebära kortare flygningar, mindre förseningar och minskad bränsleförbrukning.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om det europeiska luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet. Flygledning har ingått i den gemensamma transportpolitiken sedan 2004 i och med förordningen om det gemensamma europeiska luftrummet. Efter utvidgningen har den europeiska luftfartsmarknaden utökats till att omfatta 37 länder, vilket har gjort EU till en global aktör. Det behövdes därför omgående en uppdatering som återspeglade detta.

Ett grundläggande inslag i det gemensamma europeiska luftrummet är skapandet av funktionella luftrumsblock baserat på trafikflöden snarare än nationella gränser. Det bör vara möjligt att minska de nuvarande 60 blocken och kontrollcentren till mellan 15 och 20.

Detta ligger inte enbart i linje med konceptet om ett gemensamt Europa – det sparar dessutom tid, pengar och bränsle. Tidigare har varje flygning varit i genomsnitt 49 km längre än nödvändigt på grund av luftrumets fragmentering. Kommissionen förväntar sig att koldioxidutsläppen minskar med mellan 7 och 12 procent. Funktionella luftrumsblock är viktiga eftersom de tillåter att luftfartskontrollsystemen i flera medlemsstater integreras till ett enda europeiskt transportsystem. En samordnare för de funktionella luftrumsblocken bör också införas, liknande TEN-samordnarna.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder erkännandet i det här betänkandet av att flygeffektiviteten måste förbättras och lufttrafikförseningarna minimeras. Jag välkomnar införandet av kvalitetsmål för flygledningstjänsten, vilket bör skapa ett effektivare flygnätverk som främjar miljömässiga och ekonomiska framsteg.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet från min kollega Marian-Jean Marinescu, som har som mål att förbättra det europeiska luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet.

Tack vare initiativet till ett gemensamt europeiskt luftrum har den gemensamma luftfartssektorn vuxit och utvecklats under de senaste åren. Den europeiska flyglinjestrukturens övergripande utformning och utnyttjande har dock bara förbättrats marginellt, och därför betalar luftrumsanvändarna och flygpassagerarna onödiga kostnader.

Jag välkomnar kommissionens förslag som syftar till att fastställa bindande kvalitetsmål för leverantörer av flygtrafiktjänster, en europeisk förvaltning av lufttransportnätet som säkrar tillnärmning mellan de nationella näten samt tidsfrister för medlemsstaternas åtgärder för att förbättra effektiviteten.

Jag gratulerar Marian-Jean Marinescu till att ha tagit fram det här betänkandet.

Jag välkomnar föredragandens förslag om att utveckla ett initiativ med övergripande åtgärder på säkerhetsområdet som syftar till att göra lufttransporten säker och hållbar.

Jag stöder föredragandens initiativ om fullständig insyn i avgiftssystemet. De fastställda kostnaderna bör överensstämma med de konvergenskriterier som bygger på systemet för kvalitetsförbättring.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Marian-Jean Marinescus betänkande om det europeiska luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet.

Jag delar föredragandens syn på behovet av att se över den rättsliga ramen för initiativet till ett gemensamt europeiskt luftrum, eftersom det sedan det lanserades 2000 inte tycks ha gett de förväntade resultaten. Jag syftar framför allt på förbättrad flygeffektivitet, kostnadsminskning och "defragmentering" och de allmänna effektivitetsbrister som fortfarande finns i lufttransportssystemet. De här effektivitetsbristerna leder tyvärr

till höga kostnader när det gäller pengar, tid och bränsle för dem som använder det gemensamma europeiska luftrummet.

Jag tror också att vi måste driva på för en översyn av lagstiftningen i enlighet med kommissionens förslag, som bland annat är inriktade på tillsynsmyndigheternas oberoende, harmoniseringen av säkerhetskraven, en gemensam europeisk flyginformationsregion och, sist men inte minst, bättre samråd med arbetsmarknadens parter. Det här säger jag eftersom det är min uppfattning att man endast genom att uppnå ett brett samförstånd kan övervinna de nuvarande tekniska och politiska hindren och uppfylla de ambitiösa målen i det här initiativet.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – I betänkandet betonas att ett integrerat system ger ökad säkerhet och effektivare användning av luftrummet och därmed minskade kötider. Samtidigt utgår man i systemet från ständigt ökade flygtransporter, men jag röstar trots allt för betänkandet, eftersom det positiva överväger det negativa. Vi i De gröna kommer att agera kraftfullt mot flygtransporter på annat sätt, bl.a. genom förslag på olika miljö- och transportavgifter.

- Betänkande: Marinescu (A6-0515/2008)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Det gemensamma europeiska luftrummet är ett försök från de europeiska länderna att förbättra kapaciteten i luftrummet för civiltrafiken. År 2000 gjordes det första försöket att skapa funktionella luftrumsblock ovanför Europa som skulle kontrolleras gemensamt. Tjeckien omfattades av konventionen om hantering av luftfart på medelhöjd ovanför Centraleuropa och jag var då föredragande för konventionen i det tjeckiska parlamentet. Som föredraganden Marian-Jean Marinescu skriver i ett av sina betänkanden misslyckades de här avtalen med att nå målen. Det avtal som jag var föredragande för skrotades i samråd mellan de olika parterna eftersom det var föråldrat. Inom sjätte ramprogrammet inrymdes ett omfattande program för utveckling av flygledning för hela Europa under namnet Sesar, och resultatet av det här projektet kommer att tas i drift stegvis med start 2014. De betänkanden som rör initiativet om det gemensamma europeiska luftrummet följer därför samma tidtabell. Förutom påtryckningarna för att liberalisera tjänsterna på det här området (luftfart) är GUE/NGL-gruppen särskilt kritisk till att lönsamheten prioriteras före säkerheten i betänkandena.

Vi anser inte heller att koncentrationen på flygledarna är riktig, eftersom förändringarna kommer att påverka alla som arbetar med flygledning. Slutligen måste man genomföra ett brett samråd med företrädare för de anställda innan ändringarna genomförs.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om flygplatser, flygledning och flygtrafiktjänster.

Flygledning har ingått i den gemensamma transportpolitiken sedan 2004 i och med förordningen om det gemensamma europeiska luftrummet. Efter utvidgningen har den europeiska luftfartsmarknaden utökats till att omfatta 37 länder, och EU har blivit en global aktör. Det behövdes därför omgående en uppdatering som återspeglade detta.

Det andra betänkandet i paketet innebär att tillämpningsområdet utökas genom harmonisering av kontrollen av flygplatser och deras operatörer. Österrikiska flygplatser omfattas också av denna nya bestämmelse.

Det positiva i tider av ekonomisk kris är att en rad ändringsförslag i parlamentet möjliggör förskottsbetalning för infrastrukturinvesteringar då det finns andra investeringskällor tillgängliga utöver användaravgifter, på stränga villkor. Detta kommer att vara till stor hjälp för att vi ska kunna ta oss igenom den här krisen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är för Marian-Jean Marinescus betänkande om flygplatser, flygledningstjänst och flygtrafiktjänster, eftersom det passar in i det mer omfattande ramverk som utgörs av initiativet om ett gemensamt europeiskt luftrum, vilket jag redan har uttryckt mitt stöd för.

Jag håller med föredraganden om att man för att ta itu med framtida utmaningar på luftfartsmarknaden, framför allt när det gäller luftfartssäkerheten, måste införa ett system med enhetliga regler på europeisk nivå. För tillfället finns det många olikheter mellan medlemsstaternas säkerhetsförfaranden som bör elimineras i enlighet med kommissionens förslag, i synnerhet de som gäller ansvarsområdet för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA), som helt klart är ett betydelsefullt instrument för att förbättra luftfartssäkerheten i Europa.

Jag vill dock ansluta mig till Marian-Jean Marinescu som med avseende på dessa åtgärder poängterar behovet av proportionalitet genom att säkra utnyttjandet av lokal kunskap och expertis samt behovet av att garantera samarbetet mellan EASA och Eurocontrol för att undvika överflödigt byråkrati och ineffektiv överlappning mellan uppgifter och ansvarsområden.

- Betänkande: Liotard (A6-0512/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag är för kommissionens förslag om ändring av förordning (EG) nr 258/97 om nya livsmedel och nya livsmedels ingredienser i syfte att förenkla och centralisera förfarandena för godkännande och utsläppande på marknaden av nya livsmedel.

Införandet av den nya förordningen kommer att skydda konsumenterna tack vare en hög nivå av livsmedelssäkerhet, miljöskydd och skydd av djurens hälsa, samtidigt som försiktighetsprincipen i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet alltid måste iakttas.

Syftet med kommissionens förslag är bland annat att göra förfarandet för godkännande effektivare och öppnare och att genomföra det på ett bättre sätt. Det bidrar till en bättre tillämpning av förordningen och ger konsumenterna mer makt och fler valmöjligheter eftersom de blir bättre informerade.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Europaparlamentets lagstiftningsresolution om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om nya livsmedel, eftersom det förenklar förfarandena för godkännande och utsläppande på marknaden av nya livsmedel. Förfarandet för godkännande blir därmed mer effektivt och öppet, samtidigt som det ger konsumenterna en bättre chans att fatta välunderbyggda beslut.

Det ska också understrykas att nya livsmedel endast får släppas ut på marknaden om de är säkra för konsumenterna och inte vilseleder dem. När ett nytt livsmedel ersätter ett annat livsmedel får inte heller det nya livsmedlet vara sämre för konsumenten ur kostsynpunkt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för betänkandet eftersom det speglar en positiv syn på utsläppandet av nya livsmedel och inte tar hänsyn till de värsta förslagen från högersidan som försökte insistera på GMO.

Som vi gjorde gällande i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling måste genmodifierade organismer uteslutas, och nya livsmedel får inte innebära risker för hälsan eller vilseleda konsumenterna. Ett nytt livsmedel som ersätter ett annat livsmedel får inte heller vara sämre för konsumenten ur kostsynpunkt.

Enligt föredraganden är syftet med den nya förordningen om nya livsmedel att uppnå en hög nivå av livsmedelssäkerhet, konsumentskydd, miljöskydd och skydd av djurens hälsa, samtidigt som man hela tiden iakttar försiktighetsprincipen i förordning (EG) nr 178/2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet. Alla andra mål är av sekundär betydelse.

Nya livsmedel får inte heller utsätta konsumenterna för fara eller vilseleda dem. När nya livsmedel ersätter andra livsmedel får inte det nya livsmedlet vara sämre för konsumenten ur kostsynpunkt.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för Kartika Tamara Liotards betänkande om högre säkerhet för nya livsmedel.

Vi behöver striktare krav för att godkänna nya livsmedel, t.ex. produkter från klonat kött och användning av nanoteknik.

I begreppet "nya livsmedel" ingår ett antal livsmedel som har tillverkats med nya metoder som bara i begränsad utsträckning, om över huvud taget, finns representerade på den europeiska marknaden samt livsmedel som är helt okända för europeiska konsumenter. Det innefattar dock även produkter från klonade djur där forskningen om de långsiktiga konsekvenserna i stort sett är obefintlig för tillfället. Över 100 ansökningar om godkännande av nya livsmedel har lämnats in sedan 1997 och över 20 har godkänts.

Jag är för en särskild förordning för produkter tillverkade av klonat kött och ett uppskjutande av nya godkännanden tills den träder i kraft. Livsmedel som innehåller nanomaterial bör förbjudas till dess att en

djurvänlig och säker bedömningsmetod har hittats. Om sådana produkter släpps ut på marknaden måste de märkas så att konsumenten direkt kan ta del av ursprungsinformation.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Alla borde nu ha förstått att de dokument som presenteras i godkännandeförfarandena ofta är förskönade och att det inte finns några långsiktiga forskningsresultat. När vi hör om hur rigorösa och noggranna försök som görs för att bygga upp ett genmonopol för genmodifierade grödor borde larmklockorna ringa när vi pratar om klonat kött.

I vilket fall som helst kan konsekvenserna av klonat kött, och hur det samverkar med genmodifierat foder eller bekämpningsmedel och radioaktiv strålning, inte förutses. Bortsett från det ser det inte ut som om kloner är förenliga med EU:s djurskyddslagstiftning. Generellt sett bör inte kloning av djur för livsmedelsproduktion godkännas, och skulle metoden trots allt användas måste detta märkas korrekt så att medborgarna har rätt att välja. Av denna anledning röstade jag för Liotardbetänkandet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Kartika Tamara Liotards förslag om nya livsmedel. Jag håller med henne om att en hög nivå av livsmedelssäkerhet, konsumentskydd, miljöskydd och skydd av djurens hälsa ska garanteras, samtidigt som man ständigt bör iaktta försiktighetsprincipen. Jag håller också med om att det är viktigt att nya livsmedel inte får utsätta konsumenternas hälsa för fara eller vilseleda dem, eftersom medborgarnas hälsa och skydd då skulle hotas allvarligt.

- Betänkande: Blokland (A6-0045/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Om inte Montrealprotokollet, som trädde i kraft för 20 år sedan och skrevs under av 193 länder, hade innehållit förbud mot produkter som medverkar till att bryta ned ozonskiktet skulle jorden ha stått inför ett katastrofscenario.

De ämnen som i första hand är orsaken till nedbrytning av det atmosfäriska ozonet är halogenerade kolväten, kemikalier som infördes år 1928 som kylmedium. När hålet i ozonskiktet upptäcktes på 1980-talet fann forskarna att dessa kemiska substanser, som i princip är helt inaktiva på jordytan, kunde interagera med ozonmolekyler i atmosfären och därmed förstöra det skikt som fungerar som en skyddande avskärmning mot farliga UV-strålar. För att råda bot på den här situationen undertecknades Montrealprotokollet 1987 och trädde i kraft två år senare.

En sak är säker – vi har gjort allt för att vår luft inte ska gå att andas. Utveckling spelade en stor roll under den fasen och gav oss en rad varor och tjänster som under de senaste årtiondena har bidragit till en progressiv försämring av tillståndet i vårt klimatsystem. Växthuseffekten, hålet i ozonskiktet och klimatförändringarna är bara ett par av de fenomen som måste ställas i centrum för vår uppmärksamhet snarast möjligt eftersom de påverkar våra medborgare och framtidens barn i Europa. Därför är jag för betänkandet.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för denna rättsakt, eftersom huvudmålet för den här översynen är att förenkla och fastställa en ny version av förordningen och samtidigt minska onödiga administrativa bördor och därmed förverkliga kommissionens åtagande att arbeta för bättre lagstiftning, se till att Montrealprotokollet som ändrades år 2007 följs samt se till att framtida problem åtgärdas med målet att ozonskiktet snabbt ska kunna återhämta sig och att undvika skadliga konsekvenser för människans hälsa och för ekosystemen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Europaparlamentets lagstiftningsresolution om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ämnen som bryter ned ozonskiktet. Den omarbetade förordningen är det främsta gemenskapsinstrumentet för att garantera att Montrealprotokollet om ämnen som bryter ned ozonskiktet följs. Det garanterar inte bara ett högre skydd mot UV-strålningens skadliga effekter utan också att växthuseffekten minskar. Europeiska unionen måste behålla den ledande roll som den har haft i världen inom detta område.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om ämnen som bryter ned ozonskiktet.

Detta är en omarbetning av förordningen om ämnen som bryter ned ozonskiktet, som är det huvudsakliga EU-instrumentet för att införliva Montrealprotokollet som innehåller krav på att ozonnedbrytande ämnen fasas ut. Huvudmålet är att följa reglerna i protokollet från 2007 och därmed se till att ozonskiktet kan återhämta sig och undvika skadliga effekter på människans hälsa och på ekosystemet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Johannes Bloklands betänkande om ämnen som bryter ned ozonskiktet. Jag instämmer i förslagens målsättningar att skydda det stratosfäriska ozonskiktet och

förhindra klimatförändringar, eftersom de förbjudna ämnena inte bara har en viktig ozonnedbrytande potential (ODP) utan också en global uppvärmningspotential (GWP).

Jag instämmer också i de ändringar som har lagts fram med syftet att ytterligare förbättra lagstiftningen med tanke på de problem som finns. På så sätt kan EU sätta upp mer ambitiösa mål och bli ledande i världen.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets lagstiftningsresolution om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ämnen som bryter ned ozonskiktet (omarbetning) (KOM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD)), eftersom jag anser att utsläppen av ozonnedbrytande ämnen måste minskas eller till och med stoppas för att livet på jorden ska kunna utvecklas under normala omständigheter. Genom att vidta sådana åtgärder uppfyller vi våra förpliktelser gentemot både nuvarande och kommande generationer.

- Betänkande: Virrankoski (A6-0104/2009)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Utan att ifrågasätta att vi måste försäkra oss om att gemenskapens ekonomiska resurser används på rätt sätt och i rätt tid (vilket verkligen inte är fallet) finns det i betänkandet ett par något felaktiga och alltför oklara punkter.

Till exempel måste det klargöras att de "knappa" resurserna definieras av EU. De har närmare bestämt införts genom den så kallade "skrivelsen från de sex", som lägger gemenskapsbudgeten på cirka en procent av BNP.

Det bör också klargöras vad som menas med "negativa prioriteringar" och "positiva prioriteringar". Annars är det omöjligt att acceptera en princip som förespråkar att de "negativa prioriteringarna" "måste tonas ned för att lämna plats för de allra viktigaste prioriteringarna".

Om "negativa prioriteringar" till exempel är de så kallade "nya prioriteringarna", som att förverkliga den nyliberala politiken i "Lissabonstrategin", säkerhetspolitiken i "Fästning Europa" eller militariseringen av EU instämmer vi helt och hållet. Men om dessa är så kallade "positiva prioriteringar" och de "övergripande fleråriga och strategiska målen" (som de i själva verket är), är vi med bestämdhet emot.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har bestämt mig för att avstå från att rösta om Kyösti Virrankoskis betänkande om ABB-ABM-metoden som förvaltningsinstrument för tilldelning av budgetmedel.

Jag håller fullständigt med föredraganden om att det är absolut nödvändigt att få tydlig information om vilka resultat som har uppnåtts och vilka resurser som behövs för att uppnå dem samt att medborgarna måste få fullständig information om kostnaden för Europeiska unionens politik. Men jag är inte säker på att det ifrågavarande systemet kan lösa det här problemet och därför vill jag varken rösta för eller mot.

- Betänkande: Böge (A6-0110/2009)

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa stöder Reimer Böges betänkande, och vi välkomnar särskilt föredragandens förslag att göra budgeten mer flexibel och bättre rustad för förändrade omständigheter. Vi tror att hans förslag om en femårig budgetplan kommer att innebära en positiv utveckling. Vi välkomnar också hans erkännande av gränsen på "en procent av BNI" och betonar att om denna formel skulle återspegla ett sjunkande BNI i medlemsstaterna måste detta också återspeglas i EU:s budget.

Men vi upprepar våra reservationer om Lissabonfördraget, som vi är emot, och den föreslagna ökningen av medel till Gusp. Vi beklagar att inte föredraganden tog tillfället i akt att påminna rådet och kommissionen om deras åtaganden enligt det interinstitutionella avtalet från 2006 att godkänna tilldelning av EU-medel i rätt tid och tillfredsställande mängd enligt gemensamma förvaltningsavtal.

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Halvtidsöversynen av budgetramen 2007–2013 är varken praktisk eller realistisk på grund av de osäkerhetsmoment som är kopplade till ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget, slutet på det nuvarande parlamentets mandatperiod, resultatet av valet till Europaparlamentet och inrättandet av den nya kommissionen i den rådande ekonomiska situationen.

Jag håller fullständigt med om att en ambitiös översyn av budgeten måste vara en mycket viktig prioritering för det nya parlamentet och den nya kommissionen.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstar för betänkandet.

Europeiska unionens institutionella framtid fick en nystart av Europeiska rådet i juni 2007 när 27 medlemsstater bestämde sig för att sammankalla till en regeringskonferens för upprätta ett nytt fördrag som bygger på utkastet till konstitutionsfördrag. Om ratificeringsförfarandet fortsätter som planerat kan det nya fördraget träda i kraft i mitten av 2009, ungefär vid samma tidpunkt som valet till Europaparlamentet. Om ratificeringsprocessen stannar upp kommer det att få oförutsebara konsekvenser för det europeiska projektet. I översynsprocessen bör därför den nya situationen beaktas.

Om den tidsplan som förutses i Europeiska rådets slutsatser respekteras kommer det nya fördraget att träda i kraft, ett nytt parlament som väljs i juni 2009 att inleda sitt arbete och en ny kommission att utses under andra halvåret 2009, vilket gör att de interinstitutionella diskussionerna om översynen skulle kunna senareläggas för att undvika förvirring.

Jag anser att det här parlamentet har gjort en enorm investering genom arbetet i det tillfälliga utskottet för politiska utmaningar och budgetmedel i ett utvidgat EU 2007–2013 samt genom de årliga budgetarna och det efterföljande lagstiftningsarbetet. Därför bör initiativbetänkandet även återspegla de resultat som uppnåtts hittills och hänvisa till de underskott som fortfarande finns, som ett arv från det avgående parlamentet till nästa.

Katerina Batzeli (PSE), skriftlig. – (EL) Halvtidsöversynen av budgetramen 2007–2013 har ansetts vara en kompromiss med 2005 års beslut och kan vara nödvändig i den nuvarande situationen på grund av den ekonomiska krisen. Men den får under inga omständigheter användas som ett alibi för att omfördela resurser mellan medlemsstater och politik, som strukturfondspolitik och den gemensamma jordbrukspolitiken, politik som bland annat värnar sammanhållningen, sysselsättningen, den territoriella konvergensen och aktiveringen av utgifter i offentlig och privat sektor.

Vi måste prioritera att fördjupa och förbättra dagens politik, t.ex. strukturfondspolitik, som också har försenats på grund av brist på medel, och självfallet att främja investeringar i grön tillväxt som kommer att ge gemenskapspolitiken ytterligare en utvecklingsdimension.

Men vad vi måste undvika och inte får acceptera är att införa ny politik för att skydda miljön och klimatet samt politik för att lösa den ekonomiska krisen utan att öka resurserna i gemenskapens budget, som har varit stabil även efter den senaste utvidgningen av EU. Europa måste våga öka sina resurser för enskild gemenskapspolitik och inte bara omfördela resurser mellan gammal och ny politik.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi har röstat för betänkandet om en halvtidsöversyn av budgetramen 2007–2013 eftersom det tydligt efterlyser mer transparens och tydligare koppling mellan uppsatta prioriteringar och utfall.

Till skillnad från betänkandet anser vi att enprocentsmodellen är bra. Vi anser att budgetrestriktivitet är av högsta vikt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ett viktigt initiativbetänkande från parlamentet som syftar till att skapa diskussion inte bara om den nuvarande budgetramen utan framför allt om nästa fleråriga budgetram. I betänkandet behandlas ett stort antal frågor som inte går att ta upp i denna röstförklaring.

Som vi har sagt, om än på ett mycket återhållsamt sätt, tar man i betänkandet upp några relevanta punkter som är i linje med vad vi har hävdat under lång tid: den nuvarande gemenskapsbudgeten är lägre än vad som behövs och varje år är stora belopp obudgerade (det saknades cirka 29 miljarder mellan 2007 och 2009). Men de ansvariga, nämligen kommissionen, parlamentet och rådet i egenskap av budgetmyndigheter, försöker sopa den här situationen under mattan. Det är därför som parlamentet nu inte kan våga att ta på sig ansvaret.

Parlamentet betonar också att "ytterligare politikområden inte bör förändra balansen mellan de huvudsakliga kategorierna i den nuvarande fleråriga budgetramen eller äventyra befintliga prioriteringar", trots att det – på grund av att vi röstade mot – har tagit bort hänvisningen till de "två huvudområdena under rubrikerna 1b och 2", nämligen konvergens samt jordbruk och fiske. Å andra sidan har det betonat "nya prioriteringar": med andra ord de nyliberala målen i "Lissabonstrategin" (inklusive de så kallade "offentlig-privata partnerskapen"), "klimatförändringar" och militariseringen av EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har röstat mot Reimer Böges betänkande om halvtidsöversynen av budgetramen 2007–2013.

Jag är besviken över att inte alla de nya programmen i samband med den fleråriga budgetramen 2007–2013 har antagits, speciellt det viktiga Galileo-programmet, som inte har fått tillräckligt med medel, och

ramprogrammet för grundläggande rättigheter och rättvisa. Det hade krävts större insatser för att få dem antagna inom den föreskrivna tiden.

Jag anser också att parlamentet bör utöva striktare tillsyn över Europeiska unionens budget genom mer regelbundna och stränga kontroller för att se till att offentliga medel hanteras på korrekt sätt.

– Förslag till resolution: B6-0141/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – Cariforum-staterna)

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi röstade inte för någon av texterna om nya partnerskapsavtal med Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, de fattigaste länderna i världen.

Vår röst är inte riktad mot dessa länder, som förtjänar ett ändamålsenligt samarbete och en utvecklingspolitik som kan hjälpa dem att rädda befolkningen ur fattigdomen, territorierna ur deras undermåliga situation och ekonomierna ur svårigheterna. De förtjänar också handelsförbindelser som tar hänsyn till deras enskilda situationer men samtidigt till våra egna intressen, i synnerhet till intressena i våra yttersta randområden som ofta förbises i er politik.

Det som ni föreslår är avtal som rättar sig efter Världshandelsorganisationens heliga regler, som har som mål att göra dem till en del av den ultraliberala globaliseringen. Ni dömer dem att exportera grödor, vilket leder till svält, och till att få sina rikedomar exploaterade av multinationella företag, som under lång tid inte har tillfört de enskilda länderna någonting, utan är statslösa, anonyma och drivs enbart av sina egna ekonomiska intressen.

Dessa länder har rätt att välja i vilken takt deras gränser ska öppnas och deras ekonomier liberaliseras. Varför inte välja ett annat sätt: en rimlig protektionism och förbindelser som gagnar båda parter eftersom de grundar sig på ömsesidighet. Det är så vi vill att både Frankrike och Europa ska agera.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), *skriftlig*. – (PL) Jag röstade för resolutionen om ett avtal om ekonomiskt partnerskap mellan EU och Cariforum. Anklagelserna om att länderna i Västindien skulle vara utsatta för påtryckningar och tvingade att skriva under avtalet är felaktiga. Jag såg detta när jag var på det första regionala mötet i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen med länder från Västindien.

Representanter för förhandlarna och myndigheterna i länderna i Västindien uppgav enhälligt att de skrev under avtalet av egen fri vilja eftersom de var övertygade om att det var fördelaktigt för alla parter. De var medvetna om en viss press, men det var tidspress och det påverkade alla parterna i avtalet. Behovet av att skriva under nya avtal om ekonomiskt partnerskap var dessutom resultatet av ett beslut som fattats oberoende av Europeiska unionen. Detta har dock varit allmänt känt under många år.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar det löfte om flexibilitet som gavs av kommissionen när man gick över från interimsavtal till fullständiga avtal om ekonomiskt partnerskap och löftet om att det är utvecklingsaspekter som ska driva förhandlingarna framåt.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade mot resolutionen om ett avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Cariforum-staterna, å andra sidan.

Jag anser att ekonomiska partnerskap ska stödja den hållbara utvecklingen i länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet och uppmuntra dem att delta i internationell handel och diversifiera sina ekonomier. Men jag tror inte att det aktuella avtalet är på rätt spår eftersom det inte hjälper de berörda länderna att skapa en självförsörjande ekonomi som kan bära sig själv utan att behöva förlita sig på externt bistånd.

Dessutom anser jag inte att de instrument som har presenterats i avtalet hjälper vare sig myndigheterna eller den lokala privata sektorn att delta, vilket betyder att de inte kommer att bli tillräckligt involverade i utvecklingsprocessen i sina regioner.

Kathy Sinnott (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) Det är otroligt viktigt att ta hänsyn till behoven i varje enskilt AVS-land i de ekonomiska partnerskapsavtalen. Av den anledningen röstade jag mot detta avtal. Det ekonomiska partnerskapet med Cariforum har diskuterats här, men man har ännu inte fått diskutera det i parlamenten i Cariforum-staterna. Av respekt för dessa parlament anser jag att vi måste vänta med att godkänna resolutionen.

Det är också viktigt att komma ihåg att många AVS-regeringar utsattes för påtryckningar från Europeiska kommissionen att skriva under interimsavtalen innan undantaget löpte ut.

Det är verkligen viktigt att dessa frågor får övervägas och diskuteras noggrant av varje enskild AVS-stat innan de godkänns av EU.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Enligt avtalen om ekonomiskt partnerskap får inte socker och bananer från AVS-länderna släppas in på marknaderna i de franska yttersta randområdena på tio år, på förnybar basis, vilket innebär att produktionen bevaras inom dessa två pelare av det utomeuropeiska jordbruket.

Den speciella skyddsklausul, som tillåter importstopp för sådant som skadar eller stör marknaden i de yttersta randområdena, bör förtydligas ytterligare för att förkorta dess genomförandeperiod.

Europaparlamentets vädjanden har därför gjort det möjligt att ta hänsyn till kraven från de yttersta landområdena under förhandlingarna.

Socioprofessionella aktörer i de yttersta randområdena känner sig straffade av produktionskrav som bygger på europeiska standarder och gör att de förlorar konkurrenskraft gentemot sina direkta konkurrenter. Jag förstår dem men uppmuntrar dem ändå att engagera sig helhjärtat för en samarbetsprocess med sina AVS-grannar, så att kompletterande och stödjande förbindelser kan byggas runt gemensamma mål.

I stället för att hålla benhårt fast vid en defensiv ställning har de yttersta randområdena allt att vinna på att stå på jämlik fot med sina konkurrenter. Detta under förutsättning att Europeiska unionen verkligen garanterar att det finns speciella metoder för övervakning och medling för att förhindra alla typer av orättvisa konkurrensförhållanden.

– Förslag till resolution: B6-0148/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – Elfenbenskusten)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Parlamentet vill ta upp frågan om arbetstillstånd för medborgare från Elfenbenskusten som gäller i minst 24 månader i förhandlingarna om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten. De berörda personerna skulle då kunna arbeta som anhörigvårdare eller inom liknande yrken. Hur man än ser på det är det ytterligare en kanal för invandring som enligt min mening är skäl nog för att rösta mot resolutionen. Europa har redan miljontals arbetslösa och import av mer arbetskraft utanför unionen skulle bara förvärra de problem som redan finns. Det arbete det handlar om kan utan problem utföras av våra egna arbetstagare.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi anser att vår främsta insats för att främja en fortsatt utveckling i världens fattigaste länder är att öppna EU:s marknader för import från dessa delar av världen. Bistånd ska, när det bedöms vara förenligt med ambitionen att öka frihandeln, initieras och beslutas av de enskilda medlemsländerna, inte av EU. I de fall EU ändå envisas med att fördela och styra biståndet får mottagarländernas handel inte under några omständigheter villkoras. Bestämmelser som är till för att under en övergångsperiod skydda känslig industri i utvecklingsländerna kan emellertid vara acceptabla. I princip bör man dock undvika alla protektionistiska föreskrifter som riskerar att underminera det fria marknadstillträdet.

Dessa ståndpunkter har väglett oss när vi har tagit ställning till de resolutionsförslag som föreligger med anledning av de handelsavtal som kommissionen nu förbereder.

Vi motsätter oss de olyckliga skrivningar som enbart syftar till att öka Europaparlamentets inflytande i handelspolitiken. Vi har ändå valt att rösta ja till samtliga resolutioner, eftersom de var och en belyser betydelsen av fortsatt frihandel i en tid när protektionismens stränga vindar tilltar i styrka.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till resolution om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Elfenbenskusten, å andra sidan.

Jag håller med om att en tullunion mellan länderna i Västafrika kan vara till stor fördel för Elfenbenskusten, som har en ledande ställning inom ekonomi och handel i området. Med tanke på att den interregionala handeln utgör en liten del av Elfenbenskustens handel, vore det lämpligt att öka de regionala handelsförbindelserna för att garantera en varaktig och hållbar utveckling på lång sikt.

Det vore också lämpligt om Europeiska unionen kunde ge Elfenbenskusten mer och bättre tekniskt och administrativt bistånd för att underlätta anpassningen av landets näringsliv så att det kan gynnas maximalt av det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskapsavtal.

– Förslag till resolution: B6-0142/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – Ghana)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot Christofer Fjellners betänkande om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan, och Ghana å andra sidan.

Jag anser nämligen att ett sådant avtal med Ghana kan hota sammanhållningen och försvaga Ecowas regionala integration, som vi ska stödja eftersom den kan ge positiva effekter för den lokala ekonomin på medellång och lång sikt genom att lokala organ får större möjligheter att delta.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Det är otroligt viktigt att i de ekonomiska partnerskapsavtalen ta hänsyn till behoven i varje enskilt AVS-land. Av den anledningen röstade jag mot detta avtal. Varje AVS-land har olika behov och många vill helst inte förhandla om immateriella rättigheter och Singaporefrågorna. Flera av dessa nationer vill också ha strängare reglerna runt livsmedelssäkerhet och nyetablerad industri. Slutligen är dessa avtal i behov av en översynsklausul som skulle kräva en bedömning av hur den hållbara utvecklingen påverkas och av möjligheten att ändra avtalen utifrån resultatet av denna bedömning. Vi måste arbeta för att dessa avtal verkligen åstadkommer vad som är bäst för varje lands behov, och vi måste undvika att sätta press på dem att skriva under avtal som inte åstadkommer det som är rätt för dem.

– Förslag till resolution: B6-0144/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – SADC-staterna)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot förslaget till resolutionen om ett interimsavtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och de avtalsslutande SADC-staterna, å andra sidan.

Jag tror inte att det ekonomiska partnerskapsavtalet har lett till några stora fördelar för de AVS-länder som exporterar till Europeiska unionen sedan Cotonouavtalen löpte ut i början av 2008, trots att varor från AVS-länder har tillträde till den europeiska marknaden utan tullar eller kvoter.

Framför allt bidrar inte avtalet till att främja den autonoma utvecklingen i dessa stater – att skapa den kapacitet som gör att de berörda länderna kan fortsätta att utvecklas utan hjälp utifrån. Jag har också känslan av att de i många fall inte uppfyller villkoren i fråga om goda styrelseformer, öppenhet i politiska ståndpunkter och respekt för mänskliga rättigheter. Därmed finns risken att de skador som tillfogas befolkningen i dessa stater är större än den hjälp de får.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I tider av kapitalistkris och eskalerande imperialistisk maktkamp försöker EU stärka de europeiska monopolens ställning och skaffa sig nya marknadspositioner globalt. EU använder en kombination av öppna imperialistiska interventioner över hela världen, med militära eller icke-militära medel, och ekonomiska interventioner genom monopolen i internationell handel och ekonomiska transaktioner.

Interimsavtal om ekonomiskt partnerskap är den mest omänskliga avtalstyp som EU hittills har krävt av utvecklingsländer. Syftet med dem är att lura till sig makten över kapitalet och överexploatera ländernas arbetskraft och välbefinnande resurser. Förtryckande villkor kräver liberalisering av marknader och privatisering av alla tjänster, speciellt energi, vattendistribution, hälsovård, utbildning och kultur.

Typiska fall är Södra Afrikas utvecklingsgemenskap (SADC) och den gemensamma marknaden för östra och södra Afrika (Comesa). Söndra och härska. Påtryckning och tvång från EU att acceptera tidsplaner och innehåll i avtalen, med separata avtal och olika villkor för varje land.

Vi röstar mot interimsavtalen om ekonomiskt partnerskap eftersom de undertecknas för att dra nytta av kapitalvinsterna och är till förfång för befolkningen. De är återigen ett bevis för att global handel under imperialismens och monopolens suveränitet inte kan bedrivas på grundval av ömsesidiga fördelar.

– Förslag till resolution: B6-0145/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – Länderna i östra och södra Afrika)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot förslaget till resolution om interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap mellan länderna i östra och södra Afrika, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan.

Jag är övertygad om att man med det ekonomiska partnerskapsavtalet inte kan uppnå målet att främja utvecklingen i de berörda länderna eftersom det fortfarande finns kontroversiella frågor som måste tas upp

och lösas, t.ex. klausulen om mest gynnad nation och exporttullar, som inte främjar bildandet av verklig marknad som kan gynna alla folk som berörs.

– Förslag till resolution: B6-0146/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – Partnerstaterna i Östafrikanska gemenskapen)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot förslaget till resolution om ett avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan, och partnerstaterna i Östafrikanska gemenskapen å andra sidan.

Jag anser att utvecklingen av en verklig regional och interregional marknad i dessa länder är viktig för att skapa förutsättningar för en hållbar tillväxt som inte är helt beroende av externt bistånd. Detta avtal skapar emellertid inte de nödvändiga förutsättningarna för detta, med tanke på att de planerade åtgärderna i många fall innebär mycket liten inblandning från myndigheterna och den lokala privata sektorn.

Trots att det finns kontrollmekanismer har jag inte känslan av att dessa länder i någon stor utsträckning uppfyller villkoren i fråga om goda styrelseformer, öppenhet i politiska ståndpunkter och respekt för mänskliga rättigheter, utan vilka vi löper större risk att skada majoriteten av befolkningen i dessa stater i stället för att ge dem verklig hjälp.

– Förslag till resolution: B6-0147/2009 (Ekonomiskt partnerskapsavtal – Centralafrika)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till resolution om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan, och Centralafrika å andra sidan.

Jag är fast övertygad om att det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap har skapat fördelar för exportörer i centralafrikanska länder, i synnerhet efter det att Cotonouavtalen löpte ut i januari 2008, tack vare att deras möjligheter till export till Europeiska unionen har ökat. Globala avtal om europeiskt partnerskap bör alltid ses som komplement snarare än alternativ till avtal baserade på Doharundans dagordning. När det gäller Doharundan uppmanar vi till ett återupptagande av förhandlingarna snarast möjligt.

Jag stöder inrättandet av övergångsperioder för små och medelstora företag för att ge dem tid att anpassa sig till de förändringar som avtalet medför. Mer generellt välkomnar jag också det stöd som berörda stater ska ge till små och medelstora företag.

- Betänkande: David Martin (A6-0117/2009)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) I många år har vi socialdemokrater förenats tillsammans med våra afrikanska kollegor för att göra avtalen om ekonomiskt partnerskap till verkliga utvecklingsinstrument.

Vi har haft tuffa och målmedvetna förhandlingar med kommissionen för att skapa rättvisa avtal som främjar millenniemålen.

Detta har vi gjort genom att uttala oss för selektiv regionalisering genomförd av AVS-länderna själva.

Detta har vi gjort genom att fullfölja våra åtaganden när det gäller det handelsrelaterade stöd som vi förband oss till 2005, i stället för att "plundra" EUF.

I dag har vår kamp i hög grad burit frukt, eftersom kommissionsledamoten med ansvar för handel på uppdrag av Europeiska kommissionen har gjort åtaganden när det gäller

- det mycket viktiga målet att utveckla avtalen,
- omförhandling av omtvistade punkter i avtalen utifrån en öppen och flexibel strategi,
- livsmedelstrygghet och skydd av känsliga sektorer i AVS-länderna.

Vi skulle självfallet hellre ha velat ha garantier för hur de nationella parlamenten och AVS-EU-församlingen kommer att kontrollera hur avtalen genomförs.

Men de framsteg som har gjorts på bara ett par veckor betyder mycket.

Jag uttrycker härmed min tacksamhet för det.

Jag har dock för avsikt att noggrant övervaka hur de genomförs.

Så det blir ingen "in blanko-check": Jag lade ned min röst.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) I dag kunde jag rösta för att parlamentet ger sitt samtycke till avtalet om ekonomiskt partnerskap och interimsavtalen om ekonomiskt partnerskap enbart på grund av den nya kommissionsledamoten Cathy Ashtons garantier och åtaganden, och eftersom regeringarna i de berörda länderna i stort sett ser detta som ett steg framåt, om än otillräckligt.

Avtal om ekonomiskt partnerskap bör bli verktyg för minskning och utrotning av fattigdomen, samtidigt som de innefattar målen för hållbar utveckling och den gradvisa integreringen av AVS-länderna i världsekonomin.

Vi måste försäkra oss om att de handelsavtal som vi ingår med AVS-länderna gynnar dessa länders intressen och, viktigast av allt, att de ingås som ett verktyg för utveckling.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jag röstade mot bland annat betänkandena om avtal om ekonomiskt partnerskap med Västindiska öarna och även mot interimsavtalet med Elfenbenskusten. Parlamentet har till exempel röstat för interimsavtalet med Elfenbenskusten. Detta är ett land som plågas av interna konflikter och som saknar en legitim regering.

Jag anser helt enkelt att tillfället inte är det bästa för att ingå ett internationellt avtal med långsiktiga konsekvenser under dessa omständigheter. Europeiska unionen har under påtryckningar från Världshandelsorganisationen dragit sig ur samarbetsavtalen med AVS-länderna och ersatt dessa med avtal om ekonomiskt partnerskap med enskilda länder som i många fall minskar områdenas inflytande.

De första avtalen, som drevs igenom av EU, har fått stark kritik från icke-statliga organisationer och forskare i dessa länder, och parlamentet har i dag sett över dessa avtal.

Glenys Kinnock (PSE), skriftlig. – (EN) Jag gav mitt samtycke till avtalet om ekonomiskt partnerskap med Cariforum-staterna och interimsavtalet om ekonomiskt partnerskap med Elfenbenskusten som svar på de garantier som kommissionsledamot Catherine Ashton lämnade den här veckan.

Fokus och tonfall har ändrats sedan kommissionsledamot Ashton efterträdde kommissionsledamot Peter Mandelson, och vi får nu tydliga signaler om att det även har skett en ändring i sak.

I fallet med avtalet om ekonomiskt partnerskap med Cariforum-staterna lämnade kommissionsledamoten tydliga garantier till föredragande David Martin vad gäller hans oro över tillgången till generiska läkemedel, översynsklausulen och flexibiliteten när det gäller tillämpningen av MGN-klausulen.

Innan vi gav vårt samtycke till avtalet med Elfenbenskusten fick vi klar och otvetydig bekräftelse på att Elfenbenskusten själv skulle få välja vilka bestämmelser i andra avtal om ekonomiskt partnerskap som skulle tas med. Det är betydelsefullt att man, i fallet med avtalet om ekonomiskt partnerskap med SADC-staterna, kom överens om en översyn av ett antal omstridda klausuler. Detta innefattar skydd av nya industrier, möjligheten att införa nya exportskatter för att främja den industriella utvecklingen och exportkvoter.

Jag fattade inte mina beslut utan vägande skäl utan efter noggrant övervägande av åtagandet att garantera att avtalen om ekonomiskt partnerskap skulle kunna utgöra ett utvecklingsinstrument och återspegla vårt partnerskap och vår ömsesidiga respekt med AVS-länderna.

Bernard Lehideux (ALDE), skriftlig. – (FR) Vår inställning till avtalet om ekonomiskt partnerskap är fortfarande kritisk. Vi anser att förhandlingarna har fått en mycket dålig start och att ingen respekt har visats för våra partnerländers särskilda situation. Vi är dessutom fortfarande övertygade om att vi inte bör skynda på förhandlingarna med dem och att vi framför allt inte bör tvinga på dem plötsliga reformer som skulle kunna visa sig vara förödande för deras sociala sammanhållning och ekonomi.

Vår röst tar dock hänsyn till de mycket hoppingivande ståndpunkter som kommissionsledamot Catherine Ashton intog vid plenarsammanträdet måndagen den 23 mars. Detta är anledningen till att vi lade ner vår röst och inte röstade mot, vilket vi säkerligen hade gjort för bara några få veckor sedan.

Vår röstnedläggelse är dock en varning: vi avser att bedöma kommissionens agerande utifrån faktiska bevis och vill inte ge kommissionen carte blanche för framtiden.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) De garantier som jag fick när det gäller generiska läkemedel, översynsklausulen och flexibiliteten när det gäller tillämpningen av MGN-klausulen innebär att jag kunde stödja detta betänkande som jag var föredragande för. Betänkandet bör innebära att en avvägning görs mellan

att säkra ett skäligt avtal för EU och även att säkerställa att utveckling utgör en nödvändig del av avtalet så att Cariforum-staterna kan blomstra och skörda frukterna av en rättvis handel med EU.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande i tron att detta, grundat på det samtycke som Europaparlamentet gett avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Cariforum-staterna å ena sidan och Europeiska unionen och dess medlemsstater å andra sidan, kommer att säkerställa

– att fullgörandet av åtaganden inom områden som ännu inte reglerats inom ramen för Caricoms gemensamma marknad och ekonomi (CSME) eller genomförts till fullo, inklusive finansiella tjänster, andra tjänster, investeringar, konkurrens, offentlig upphandling, elektronisk handel, immaterialrätt, fri rörlighet för varor och miljö, kommer att skjutas upp i väntan på att den gemensamma marknaden och ekonomin fullbordas på dessa områden,

– att en oberoende övervakningsmekanism kommer att inrättas i Cariforum-staterna, med nödvändiga resurser för att göra den analys som behövs för att avgöra i vilken utsträckning avtalet om ekonomiskt partnerskap når målsättningarna,

– att man tidigt fattar beslut om en rättvis fördelning av resurserna från Aid för Trade, som utgör extraresurser och inte endast en omfördelning av EUF-medel,

– att dessa medel är förenliga med Cariforum-staternas prioriteringar och att de kommer att betalas ut i rätt tid, på ett förutsägbart sätt och i överensstämmelse med tidsplanerna för genomförandet av de nationella och regionala strategiska utvecklingsplanerna. Medlen bör användas effektivt för att kompensera för förlusten av tullinkomster.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för David Martins rekommendation angående avtal om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och Cariforum-staterna. Europaparlamentet har faktiskt en skyldighet att ingå detta avtal, förutsatt att kommissionen och rådet går med på att se över sådana avtal vart femte år, att behandlingen som mest gynnad nation avskaffas för Europeiska unionen och framför allt att olika belopp från Aid for Trade fastställs och fördelas omgående.

- Betänkande: Erika Mann (A6-0144/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har bestämt mig för att avstå från att rösta om Erika Manns förslag till rekommendation om det inledande avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Europeiska gemenskapen och Elfenbenskusten. Det finns faktiskt flera punkter i förslaget som jag inte samtycker till. Å andra sidan är förslagets syften och mål lovvärda. Därför vill jag inte rösta mot denna rekommendation.

- Betänkande: Gay Mitchell (A6-0135/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet.

Detta är första gången som parlamentet har utarbetat ett särskilt betänkande om verksamheten vid Europeiska investeringsbanken (EIB) och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD). De båda bankerna finansierar i allt större omfattning verksamhet i samma geografiska områden utanför Europeiska unionen, till exempel Östeuropa, södra Kaukasus, Ryssland, länderna på västra Balkan och Turkiet.

Samarbetet mellan de båda bankerna har vuxit fram på regional basis och det sätt som samarbetet sker på varierar följaktligen från region till region. I de länder där båda bankerna bedriver verksamhet finns tre olika typer av samarbete mellan EIB och EBRD: samförståndsavtal i Östeuropa, den metod som tillämpas på västra Balkan och flexibla samarbetsmetoder.

Detta är inte någon tillfredsställande utveckling. Det vore i stället lämpligare med en omfattande översyn för att undersöka hur samarbetet mellan de båda bankerna och andra relevanta parter kan förbättras, med hänsyn till EU:s och mottagarländernas intressen. Dessutom kan uppdelningen av de båda institutionernas verksamhet och samarbete inte bara göras utifrån ett regionalt perspektiv eller genom att dra en skiljelinje mellan utlåningstransaktioner till de offentliga och privata sektorerna.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot David Mitchells betänkande om årsrapporterna för 2007 för Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. I stället för att tala om samarbetet mellan bankerna och andra berörda parter anser jag att det vore lämpligt att först säkerställa att kontroller görs innan, under och efter det att finansiering beviljas, eftersom båda bankerna

lånade ut mycket betydande belopp under 2007. Att tillhandahålla finansiellt stöd utan det civila samhällets medverkan i de berörda länderna kan bara förvärra, snarare än förbättra, situationen i dessa länder.

Därför välkomnar jag David Mitchells förslag om att kommissionen årligen ska rapportera till parlamentet och rådet om bedömningen av finansieringsverksamhetens effekter. Detta är dock inte tillräckligt för att jag ska rösta för betänkandet.

– Förslag till resolution: RC-B6-0152/2009 (Bilindustrins framtid)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för denna gemensamma resolution om bilindustrins framtid.

Denna text understryker behovet av att på EU-nivå fastställa en tydlig och sammanhängande politik för att klara av en kris som påverkar alla medlemsstater i EU. Det har faktiskt uppskattats att 12 miljoner arbetstillfällen i EU direkt eller indirekt påverkas av bilindustrin. Försäljningen har minskat, lagren växer och massuppsägningar blir allt vanligare. Det finns inga mirakelkurer för den sociala förödelse som håller på att uppstå; bara samordnade åtgärder kommer att kunna rädda denna sektor.

Därför röstade jag för denna gemensamma resolution, där de europeiska myndigheterna uppmanas att samarbeta med medlemsstaterna för att införa åtgärder som kommer att göra det möjligt att säkra den europeiska bilindustrins framtida konkurrenskraft och fortsatt sysselsättning inom sektorn.

Resolutionen har dock tagits fram lite sent och uppfyller inte alla förväntningar. Debatten är därför långt ifrån slut och ser ut att bli livlig, särskilt om man tänker på de sociala frågor som nu är aktuella och det på nytt erkända behovet av ett socialt Europa som skyddar sina medborgare.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för denna resolution om bilindustrins framtid eftersom den efterlyser konsekventa, harmoniserade initiativ från EU-medlemsstaterna för den europeiska bilindustrin och upprättande av en ordentlig ram för åtgärder på EU-nivå.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för det gemensamma förslaget till resolution om bilindustrins framtid. Eftersom EU är världens största tillverkare av motorfordon och bilindustrin är bland de största privata arbetsgivarna är det absolut nödvändigt att ge stöd till denna sektor för att hantera den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen.

Jag stöder därför samordnade politiska åtgärder på EU-nivå för att främja vidtagandet av stödåtgärder för industrin, till exempel genom att säkra tillgången till krediter för biltillverkare och leverantörer, stimulera efterfrågan på nya bilar, bland annat genom uppmuntran till att skrota gamla bilar och köpa miljövänliga bilar, finansiellt stödja kvalificerad arbetskraft genom att till fullo utnyttja Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter och Europeiska specialfonden samt främja forskning och investeringar.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi röstade för resolutionen om bilindustrin, men vi har inte glömt att de som i dag påstår att de vill rädda industrin faktiskt är de som ansvarar för denna katastrof.

De bär ansvaret för att ha utökat en finansdriven globaliserad ekonomi som inte är verklighetsförankrad, där garantier för höga avkastningar för aktieägarna träder i den industriella strategins ställe och där aktierna stiger efter tillkännagivandet av sociala planer, medan chefer, som inte alltid är kvalificerade, ger sig själva bonusar och gyllene fallskärmar. De har skapat detta system där arbetstagarnas jobb och löner har blivit de enda balansvariablerna. De bär ansvaret för att hushållen blir allt fattigare, vilket på ett allvarligt sätt påverkar efterfrågan, och detta gör att den onda cirkeln fortsätter.

Till och med nu, när hundratusentals jobb äventyras, pratar kommissionen vitt och brett om dogmen om konkurrens, som hämmar de nationella åtgärder som tagits fram för att förhindra förlust av arbetstillfällen, och kräver förklaringar från Renault för att skaffa sig visshet om att den ökade produktionen i en fabrik inte är resultatet av en verksamhetsflyttning.

Om ni bara hade protesterat lika mycket när europeiska företag flyttade sin verksamhet till platser runt om i hela världen, på jakt efter de lägsta kostnaderna och den mest obefintliga sociallagstiftningen.

Det är tid för en annan politik – för EU:s och framförallt européernas bästa.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Bilindustrin befinner sig i en exceptionellt svår situation på grund av den rådande ekonomiska krisen. Prognoserna för detta år är heller inte optimistiska. De visar på att försäljningen av nya bilar kommer att minska ytterligare.

Europeiska kommissionen och Europaparlamentet anser att industrin bör kunna klara sig i stort sett helt själv under krisen. I synnerhet är det industrin som måste finna en lösning på de strukturella problem som hänger samman med produktionseffektivitet och utnyttjande av produktionskraft för att öka konkurrenskraften och stabiliteten på lång sikt.

De åtgärder som vidtas av EU och medlemsstaterna kan bara stödja dem som tas av tillverkarna själva. Detta är särskilt fallet när det gäller åtgärder som syftar till att återupprätta tillgången till finansiering på rimliga villkor, stimulera efterfrågan på nya bilar, bibehålla kvalifikationsregler och skydda arbetstillfällen samt minimera sociala kostnader.

Några länder har antagit planer för att hjälpa bilsektorn, men som kommissionen har konstaterat måste dessa planer vara förenliga med EU-lagstiftningen och gällande konkurrensprinciper, och särskilt med principerna för beviljande av statligt stöd, för att inte störa verksamheten på EU:s inre marknad. Alla åtgärder som rör finansiering, beskattning eller skrotning måste dessutom främja och skynda på viktig teknisk utveckling inom sektorn, särskilt när det gäller motorers bränsleeffektivitet och utsläppsminskning.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet kommer att stödja Europeiska kommissionens diktat som starkt strider mot alla de ansträngningar som medlemsstaterna gör för att skydda sin nationella bilindustri.

Folket måste förstå att kommissionens och parlamentets ultraliberala politik utgör ett orimligt verktyg för att skynda på flytten av franska företag till ekonomiskt "livskraftigare" länder.

I en tid då tusentals arbetstillfällen är direkt hotade inom bilindustrin och underleverantörssektorerna är detta antinationella val moraliskt motbjudande och ekonomiskt sett rena självmordet.

De ledamöter som ger sitt stöd till en sådan industriell och social förstörelse kommer att få stå till svars för detta inför arbetstagarna och deras familjer, som är direkta offer för deras ideologiska blindhet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Med tanke på den betydelse som bilindustrin har för den europeiska ekonomin är de europeiska regeringarnas och Europeiska unionens åtaganden för att råda bot på den nuvarande situationen begripliga. De försöker förhindra att konsekvenserna av denna kris, som de hoppas och kämpar för ska bli tillfällig, ska göra så att industrin inte kan återhämta sig. Vi delar denna oro. Vissa garantier måste dock lämnas. Samtidigt som det främsta målet är att rädda arbetstillfällen måste detta vara förenligt med det yttersta målet att säkerställa bärkraftiga industriers överlevnad. Detta innebär att extrainvesteringarna i denna sektor måste användas till att modernisera och förbereda den för ökad konkurrens. Föreställningen om att det är möjligt, eller önskvärt, att isolera och skydda en ekonomisk sektor från konkurrens, i fall då konkurrensen är sund och rättvis, är ett ekonomiskt misstag och politiskt bedrägeri.

Trots alla brister i Lissabonfördraget står frågor som att övervinna krisen inom bilindustrin, liksom krisen i allmänhet, och att vidta förberedelser för nästa steg i centrum för Lissabonfördraget: större konkurrenskraft, mer innovation och fler arbetstillfällen. Vi bör hjälpa bilindustrin att återhämta sig, men vi ska inte försöka återuppfylla hjulet.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Biltillverkningen inom EU är beroende av att nå standarder som kan främja hårdare miljöregler. Detta strider inte mot föreställningen om en konkurrenskraftig industri utan är snarare något som främjar dess faktiska överlevnad. Det finns många europeiska instrument som kan användas för att bistå bilindustrin och i synnerhet dess arbetstagare. Bland dessa finns fonder för främjande av utbildning genom livslångt lärande.

Det är oerhört viktigt att ha rätt sorts arbetskraft som kan tro på en framtid med hållbar tillverkning. Jag vet att biltillverkare i sydöstra England nu har möjlighet att utnyttja ekonomiska resurser som kan främja den framtida biltillverkningen. En balans måste finnas mellan detta och miljömässiga och sociala villkor.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Gröna politiker är övertygade om att vi inte kan se på den ekonomiska och miljömässiga krisen som två olika saker. För att få ekonomin på fötter igen behöver vi en Green New Deal. Inom bilsektorn finns det en enorm potential att gå i grön riktning. För att utnyttja denna potential måste dock regeringarna tvinga och hjälpa biltillverkarna att investera i innovation. En majoritet i denna kammare har beslutat att Europeiska unionen måste pumpa in en anseelig summa pengar i bilindustrin. Men att skriva ut en in blanco-check är självklart ingen lösning. Vi får inte ge stöd till gammal teknik som är på väg att försvinna. Vi måste i stället vidta direkta åtgärder för att tvinga biltillverkare att investera i innovation. På så sätt framtidssäkrar man sektorn och gör de miljoner européer som arbetar inom fordonsindustrin en riktigt stor tjänst.

Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har föreslagit att medel ska göras tillgängliga på det enda villkoret att bilindustrin på ett påtagligt sätt förbättrar sin miljöprestanda. Transportsektorn står för cirka en tredjedel av alla koldioxidutsläpp i EU. Jag röstade mot majoritetsresolutionen eftersom den inte föreskriver att förbättrad miljöprestanda är ett förhandsvillkor för att få statliga medel.

5. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.15 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

6. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

7. De transatlantiska förbindelserna efter det amerikanska valet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0114/2009) av Francisco José Millán Mon, för utskottet för utrikesfrågor, om de transatlantiska förbindelserna efter det amerikanska valet (2008/2199(INI)).

Francisco José Millán Mon, föredragande. – (ES) Herr talman! Först och främst skulle jag vilja tacka skuggföredragandena, särskilt Adrian Severin, Alexander Graf Lambsdorff och Joost Lagendijk, samt utskottet för utrikesfrågor och föredragandena av yttrandena, José Manuel García-Margallo y Marfil och Godelieve Quisthoudt-Rowohl. Jag tackar dem alla för deras samarbete vid utarbetandet av detta betänkande om förbindelserna mellan Europeiska unionen och Förenta staterna.

Vi har på det här sättet kunnat ta fram ett betänkande med stor enighet i en viktig fråga. Det betänkande som vi kommer att rösta om i morgon utgör därför ett starkt och övertygande budskap från Europaparlamentet vid en mycket lämplig tidpunkt. Anledningen till att jag säger att detta är en viktig fråga är att det är uppenbart att Europeiska unionen och Förenta staterna är två mycket betydande aktörer på världsscenen som behöver bedriva ett nära samarbete, vilket är lämpligt för dem som har samma principer och värderingar och flera gemensamma intressen.

Det främsta budskapet i betänkandet är att vi nu befinner oss i en tid då det är mycket lämpligt att stärka de transatlantiska förbindelserna. Det finns tre grundläggande skäl till detta. För det första finns det en ny administration i Förenta staterna som är pragmatisk, som vet att inget land kan hantera de globala utmaningarna på egen hand och som har väckt stora förväntningar bland allmänheten i Europa och runt om i världen. För det andra har vi nu ett starkare EU som har större förmåga att agera externt än det EU vi hade 1995 när den nya transatlantiska agendan överenskomts. Dessutom kommer det snart att vara ett EU som stöds av Lissabonfördragets instrument för utrikespolitik och försvar. För det tredje har vi nu en ny situation där vi möter globala utmaningar, såsom den ekonomiska krisen och klimatförändringarna, och inte längre bara militära utmaningar vilket tidigare var fallet.

Det kommer att vara mycket fördelaktigt för Förenta staterna att samarbeta med Europeiska unionen när det gäller att möta de nya utmaningarna. Dessa transatlantiska förbindelser bör stärkas i två dimensioner: den institutionella dimensionen och den fysiska dimensionen, som innebär samarbete i praktiken. Vi bör utnyttja Lissabonfördraget för att stärka de institutionella strukturerna: två toppmöten per år (och inte bara ett) som den nye ständige ordföranden för Europeiska unionens råd närvarar vid, inrättande av ett transatlantiskt politiskt råd där den höge representanten – kommissionens vice ordförande – och utrikesministern samlas var tredje månad, uppgradering av lagstiftningsdialogen genom inrättande av en transatlantisk församling och förbättringar av det transatlantiska ekonomiska rådet. Alla dessa förbättringar kommer att möjliggöra en intensivare och effektivare samordning. De bör sammanföras i ett nytt transatlantiskt associeringsavtal och förhandlingarna bör inledas när Lissabonfördraget träder i kraft.

Det andra syftet med betänkandet är att stärka samarbetet i praktiken. Detta innebär upprättande av en dagordning för att gemensamt hantera flera utmaningar och konflikter liksom bilaterala ärenden. För att ta fram denna gemensamma dagordning bör rådet och kommissionen under de kommande månaderna intensifiera kontakterna med den nya regeringen i Washington. Jag är därför glad över toppmötet i Prag den 5 april med president Barrack Obama, i enlighet med vad som påpekades i det ändringsförslag som lagts fram av min grupp.

I betänkandet nämns flera globala utmaningar för vilka Förenta staterna och Europeiska unionen bör sträva efter en gemensam strategi, till exempel den ekonomiska krisen, effektiv multilateralism för att involvera nya aktörer, millennieutvecklingsmålen, klimatförändringarna, främjande av respekten för de mänskliga rättigheterna etc. Dessutom nämns flera olika regionala frågor som vi borde hantera på ett samordnat sätt, till exempel konflikterna i Mellanöstern och kärnvapenprogrammen i Iran och Afghanistan. Förbindelserna med Ryssland och länderna i Latinamerika nämns likaså. Andra områden där förbättrad samordning behövs är nedrustning och säkerhet, inbegripet kampen mot det allvarliga hotet från terrorismen som bör ske i fullständig överensstämmelse med internationell rätt och med respekt för de mänskliga rättigheterna.

Betänkandet rör även vissa bilaterala frågor inom området för rättsliga och inrikes frågor, däribland problemet med viseringar. Vidare understryks behovet av att det transatlantiska partnerskapet får stort stöd från det civila samhället, särskilt från yngre människor. Ekonomiska och handelsmässiga förbindelser tas också upp i betänkandet, och det betonas att vi måste göra framsteg när det gäller integreringen av den transatlantiska marknaden. När det gäller dessa frågor har jag givetvis införlivat flera förslag från utskottet för ekonomi och valutafrågor samt utskottet för utrikesfrågor.

Sammanfattningsvis tror jag att parlamentet kommer att ge ett tydligt budskap om detta betänkande antas i morgon. Vi efterlyser stärkta förbindelser mellan Europeiska unionen och Förenta staterna, även på institutionell nivå. Jag tror att en sådan förstärkning kommer att gynna båda parter och även det internationella samfundet som helhet.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag ber om ursäkt för att jag blev lite sen på grund av ett sammanträde med utskottsordförandekonferensen här. Jag kom i själva verket hit från Washington så sent som i morse. Jag skulle vilja tacka er alla för att ni bjudit in mig till denna viktiga och lägliga debatt om de transatlantiska förbindelserna, och särskilt föredraganden Francisco José Millán Mon för det värdefulla och omfattande betänkande som jag läste under resan med stort intresse. Det finns många saker i betänkandet som ordförandeskapet, och rådet, kan hålla med om.

Oavsett politisk bakgrund känner vi alla till att de transatlantiska förbindelserna är väsentliga för vår, det vill säga Europas framtid. Under sex årtionden har det starka transatlantiska partnerskapet varit drivkraften för fred, stabilitet och välgång i Europa och Nordamerika samt i hela världen. Jag hävdar att detta inte bara tillhör det förgångna. Detta är den bästa möjliga dagordningen även för 2000-talet. De transatlantiska förbindelserna gör det möjligt för oss att tillsammans nå sådana resultat som ingen partner hade kunnat nå på egen hand. Jag skulle i det här fallet vilja nämna vad vicepresident Joe Biden sa under sin första resa till München, nämligen att Amerika behöver Europa och att Europa behöver Amerika. Jag anser att vi helt och fullt kan förstå detta uttalande. När vi är ense kan vi fastställa villkoren för den globala dagordningen. När vi är oense är det svårt att gå vidare med alla dagordningar, så de transatlantiska förbindelserna gör det möjligt för oss att tillsammans nå sådana resultat som vi inte kan åstadkomma på egen hand.

Presidentvalet i USA i november förra året gav upphov till entusiasm, förväntningar och intresse av ett slag som aldrig tidigare skådats här i Europa. Anledningen till detta är att det spelar roll för européer vem som blir USA:s nästa president. President Barrack Obama gav tecken på ett nytt förhållningssätt till de utmaningar som vi står inför. Många människor i Europa tyckte om denna förändring och detta nytänkande. Höga förväntningar väcktes på båda sidor av Atlanten. Dessa förväntningar utgör en möjlighet till ömsesidigt samarbete då vi behöver det som mest. Men de måste förvaltas med försiktighet eftersom inget skulle vara mer förödande för våra förbindelser än ouppfyllda förhoppningar – och ju högre förhoppningarna är desto svårare är det att uppfylla dem.

Den nya administrationen inledde sitt arbete på ett kraftfullt sätt. Som förväntat har presidentens dagordning till stor del fokuserat på den ekonomiska och finansiella krisen. Det var upplyftande att se att beslut tidigt fattades om Guantánamo – vi talade om detta här för bara några få veckor sedan – ett förnyat åtagande om engagemang i Mellanöstern, och sammankallandet till en konferens om Afghanistan som kommer att hållas den 31 maj i Haag. Alla dessa initiativ är vad många människor i Europa har efterlyst.

Dialogen med USA har fått ny kraft. Utifrån de kontakter som jag har med den nya administrationen, inbegripet mötena med vicepresident Joe Biden och utrikesminister Hillary Clinton här i Bryssel, är det tydligt att USA vill slå an en ny ton när det gäller samarbetet med EU och våra partner. Jag välkomnar den pragmatiska inställning som har kännetecknat dessa första kontakter.

Samtidigt som det är viktigt med en ny ton är det dock självklart att detta inte i sig leder till konkreta resultat. Om vi ska kunna samarbeta på ett konstruktivt sätt måste vi tillsammans se över våra politiska prioriteringar och göra en ny bedömning av hur det transatlantiska partnerskapet fungerar. Ett betänkande är ett värdefullt

bidrag till den processen. Givetvis är det en process som började från EU:s håll förra året när utrikesministrarna diskuterade de transatlantiska förbindelserna vid de två informella sammanträdena i Avignon och Marseille. Jag anser att tack bör riktas både till det franska ordförandeskapet, som inledde det hela, och till Portugal, som också spelade en viss roll. Det är en process som kommer att behöva fortsätta att utvecklas under de kommande månaderna. Ett utmärkt tillfälle kommer att ges nästa vecka vid stats- och regeringschefernas informella sammanträde med den amerikanske presidenten i Prag. De transatlantiska förbindelserna är omfattande och varierade och innefattar en rad politiska områden. Jag kan inte gå in på alla dessa men skulle vilja lyfta fram dem som vi skulle vilja behandla vid det kommande sammanträdet i Prag.

Det första området rör energitrygghet och klimatförändringar. Dessa frågor, som är förbundna med varandra, oroar väldigt många européer. Energitrygghet är en huvudprioritet som måste förverkligas genom en omfattande strategi för energieffektivitet och främjande av förnybara energiresurser samt diversifiering av energitillgångar, energikällor och energiförsörjningsleder. I alla möjliga och nödvändiga fall bör EU och USA samarbeta inom dessa områden och verka för en gemensam dagordning. När det gäller klimatfrågan kommer detta år att vara avgörande. Förenta nationernas klimatförändringskonferens i Köpenhamn i slutet av december utgör ett historiskt tillfälle att se över och utöka tillämpningen av bindande internationella mål för att ta itu med klimatförändringarna.

EU har fastställt ambitiösa åtaganden när det gäller energi och klimatförändringar inför konferensen. President Obamas uttalanden och påpekanden när det gäller klimatförändringarna verkar tyda på en betydande politisk omläggning, men mycket hårt arbete återstår att göra på detta område. Självklart är stödet från USA på detta område oerhört betydande, men det är inte allt. Vi måste även säkra uppbackning från avancerade utvecklingsländer, till exempel Kina.

Det andra området rör den ekonomiska och finansiella krisen. Den nuvarande krisen är både allvarlig och global och kräver kraftig politisk respons på alla nivåer och runt om i hela världen. EU och USA har ett särskilt ansvar i detta avseende, både när det gäller de åtgärder som de vidtar på hemmaplan och när det gäller internationell samordning. Vi måste samarbeta med USA för att säkerställa att vi ger ett samordnat svar på den globala kris och de finansiella problem som nu råder. Vi måste arbeta tillsammans för att hantera frågan om övervakning av finanssystemet och reformering av internationella finansinstitut. Vi måste också samordna vår politik för ökad tillväxt och sysselsättning. Vi måste se till att de åtgärder som vi väljer är förenliga och att de inte ger upphov till snedvridning av konkurrensen på den transatlantiska marknaden. En stor del av detta arbete kommer att ske i grupper som G8 och G20, särskilt under G20-toppmötet i London, i och med vilket president Obamas Europabesök kommer att inledas. Det är dock uppenbart att de transatlantiska förbindelserna kommer att vara centrala för att upprätta den vidare globala dagordningen.

Det tredje området är Afghanistan, som är en central fråga för både EU och USA. Detta är ett gemensamt problem – terroristattacker i både USA och Europa har sin början i området. Det är en viktig, och obehaglig, utmaning för alla europeiska politiska ledare att förklara för sina medborgare att deras egen säkerhet måste försvaras i Kabul. Afghanistan var också huvudämnet vid det informella sammanträde som EU-trojkan höll med vicepresident Biden i Bryssel den 10 mars. Vicepresidenten uttryckte sin förhoppning om att Afghanistan skulle bli kvar högt upp på EU:s dagordning. Han var tydlig med att USA inte bara ville ha vårt stöd för den allmänna strategin i Afghanistan, utan även ett åtagande att förena detta stöd med konkreta resurser. Eftersom vi vet att frågan om de afghanska medborgarnas säkerhet är av betydande vikt har vi åtagit oss att utöka vår polisstyrka i landet. Utöver det civila uppdraget Eupol behövs militärpolis, "gendarmerier", som vi håller på att föra diskussioner om. Att skicka gendarmeriutbildare till platsen, som ett bidrag från EU till Natostyrkan, är i detta avseende en möjlighet som ordförandeskapet har diskuterat med det nyligen utsedda särskilda sändebudet för Pakistan och Afghanistan bland EU-länderna. Jag har till exempel träffat Pierre Lellouche från Frankrike och vi för även diskussioner om detta med Dick Holbrooke. Vi måste även säkerställa att förutsättningar finns för att presidentvalet i Afghanistan ska bli framgångsrikt, och vi måste komma ihåg den regionala aspekten, särskilt genom att ge ytterligare stöd till utvecklingen av en hållbar civil regering i Pakistan. Denna regionala dimension är således mycket viktig och vi tar hänsyn till den vid sidan av den nationella och globala dimensionen.

Det fjärde området rör det faktum att en multilateral reaktion kommer att krävas för att hantera risken med spridning av massförstörelsevapen. EU och USA har gett uttryck för en växande oro, särskilt över Irans kärnvapenverksamhet och över landets underlåtenhet att uppfylla internationella krav på kärnvapenområdet. EU och USA behöver tillsammans säkerställa att den kärntekniska utvecklingen endast görs för legitima, civila ändamål. Det bästa sättet att åstadkomma detta är att fastställa hårda, internationellt bindande regler som backas upp med trovärdiga kontrollmekanismer. Samtidigt står EU och USA redo att med konstruktiva metoder samarbeta med Iran när det gäller detta och andra problem i området.

En annan utmaning som vi står inför är hur vi ska samarbeta för att förbättra den praktiska tillämpningen av regelbaserad multilateralism som baseras på våra gemensamma värderingar. Det finns mycket som vi kan göra tillsammans i detta avseende. Jag delar president Obamas uppfattning, som betonats av både utrikesminister Clinton och vicepresident Biden, om att alla val mellan säkerhet och ideal saknar grund. I detta avseende välkomnar jag president Obamas avsikt att gå mot en stängning av Guantánamo.

Vi välkomnar även att president Obama tidigt engagerade sig i hanteringen av den israelisk-arabiska konflikten och utnämmandet av George Mitchell som särskilt sändebud för området. En bestående fred som uppfyller både israelers och palestiniernas önskan är av avgörande vikt för folket i området och förblir ett huvudmål för både EU och USA. En fredsförhandling innebär också en möjlighet till större vinster, inte minst en större förståelse mellan västvärlden och den bredare islamiska världen.

Jag har med intresse läst de många rekommendationer som ges i ert betänkande om den institutionella strukturen för de transatlantiska förbindelserna. Jag håller verkligen med om att de institutionella banden mellan EU och USA bör återspegla vikten av förbindelserna. De initiativ som tagits av det tjeckiska ordförandeskapet är lämpliga för att understryka detta. Vi har samarbetat med USA, och den nya administrationen, på samtliga nivåer från första början. Om tio dagar kommer ordförandeskapet att välkomna president Obama i Prag för ett informellt sammanträde med EU:s stats- och regeringschefer. Som jag tidigare sagt kommer detta att utgöra en möjlighet att bedöma ett antal dimensioner av de transatlantiska förbindelserna och bekräfta vår samarbetsvilja. Dessa diskussioner kommer att fortsätta, till exempel genom regelbundna informella sammanträden mellan utrikesministrarna från EU och USA. Jag anser även att det finns en fördel med mer regelbundna och närmare kontakter mellan Europaparlamentet och den amerikanska kongressen.

Jag är tacksam för att parlamentet ger fortsatt stöd till utvecklingen av de transatlantiska förbindelserna och särskilt för ert betänkande. Vi har i år en ny möjlighet att utveckla förbindelserna ytterligare. För detta ordförandeskap, och för rådet, har det transatlantiska partnerskapet alltid varit av strategisk betydelse för hela EU.

Jag kan garantera er att det tjeckiska ordförandeskapet förbinder sig att se till att detta fortsätter att stå i centrum för vår vidare yttre strategi och kommer att spela en avgörande roll när det gäller att hantera de många utmaningar och problem som vi ställs inför på global nivå i dag.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Förbindelserna mellan EU och USA har fått en positiv nytändning under president Barack Obamas nya administration. I kommissionen arbetar vi alla mycket hårt för att bidra med vår del till vår gemensamma nyupplivade agenda. Det är även därför jag uppskattar denna lägliga debatt. Det gläder mig att parlamentet och kommissionen verkar vara överens om många prioriteringar i det här sammanhanget.

EU och USA har många frågor att behandla tillsammans. I mina inledande anmärkningar kommer jag att inrikta mig på vår närmaste "att göra"-lista, men jag vill redan från början lyfta fram två frågor när det gäller de institutionella strukturerna för EU och USA. För det första anser jag att starkare band mellan lagstiftarna i EU och i USA är en central aspekt för ett framgångsrikt transatlantiskt partnerskap. För det andra kommer jag att följa upp rekommendationerna i betänkandet om en översyn av den nya transatlantiska agendan från 1995.

Som många andra har jag redan träffat utrikesminister Hillary Clinton vid flera tillfällen och jag talade även med vice president Joe Biden när han besökte Bryssel helt nyligen. En sak står klar: denna amerikanska administration kommer att söka pålitliga partner för att tackla alla de globala och regionala utmaningarna, och de ser EU som sin mest pålitliga partner. Vi måste ta vara på detta tillfälle.

Men samtidigt kommer USA även att förvänta sig att EU har med sig särskilda lösningar i bagaget – inte minst om svåra frågor som Afghanistan och stängningen av Guantánamo. Vi måste därför utforma tydliga ståndpunkter som bygger på våra egna gemensamma intressen och visa upp en enad front. För att tala klarspråk: vår värdefulla transatlantiska vänskap är inte enkelriktad. Europa och Europeiska unionen måste visa resultat.

Ett starkt EU är en viktig partner för USA när det gäller att ta itu med de globala utmaningarna. Jag anser att vi till en början bör inrikta oss på ett begränsat antal prioriteringar.

Den mycket svåra situationen i världsekonomin är naturligtvis bakgrunden till allt vi gör. Det primära målet är att öka samarbetet mellan Europeiska unionen, Förenta staterna och andra stora aktörer i den makroekonomiska politiken och reformera regleringen av den finansiella sektorn. Vi måste förbättra vår

samordning för att verka för en återhämtning av efterfrågan och sysselsättningen, och vi måste se till att vår politik är ömsesidigt stödjande och inte snedvrider handeln. Vi måste motstå protektionistiska tendenser på båda sidor av Atlanten. EU och USA bör föra ett nära samarbete för att genomföra resultaten av nästa veckas G20-möte, och bland annat ta fram överensstämmande strategier för att reformera regleringen av den finansiella sektorn. Vid Europeiska rådets senaste möte i Bryssel togs ett stort steg i den riktningen.

Vi måste även värna om den transatlantiska ekonomin, som står för hälften av världens produktion och handel. Denna fråga betonas helt riktigt mycket starkt i ert betänkande. Vi måste stärka det transatlantiska ekonomiska rådet (TEC) för att göra det mer effektivt i insatserna för att undanröja regleringsmässiga hinder och främja tillväxt, samtidigt som vi ger det en mer strategisk inriktning. TEC – som det kallas – bör till exempel diskutera hur man kan undvika en "svälta räv"-politik i de nationella återhämtningsplanerna.

När det gäller klimatförändringen börjar EU:s och USA:s politik att närma sig för första gången på ett decennium. Vi bör koncentrera oss på att nå en uppgörelse i Köpenhamn i december. Vi måste gemensamt föregå med gott exempel för att få med Kina och Indien i ett multilateralt avtal och skapa en integrerad koldioxidmarknad som en del av den framtida globala marknaden. Vi måste båda föra fram budskapet att rena, effektiva tekniker och "gröna" arbetstillfällen kan spela en roll i den ekonomiska återhämtningen. President Barack Obama har redan med rätta betonat den punkten. Detta innebär även att vi skapar ett närmare samarbete i våra energiforskningsprogram och förstärker vår dialog om energisäkerhet – vilket kommissionens ordförande också har sagt.

När det gäller utlandsbistånd och utvecklingspolitik har både president Obama och utrikesminister Clinton lyft fram betydelsen av detta som en del av en heltäckande utrikespolitik. Detta stämmer mycket väl överens med EU:s starka roll som världens största biståndsgivare. Vi bör försöka få ett nytt åtagande från USA till millennieutvecklingsmålen och blåsa nytt liv i dialogen mellan EU och USA om utvecklingssamarbete, med fokus på frågor som biståndseffektivitet och samstämdhet i politiken.

De ekonomiska frågorna står högst upp på president Barack Obamas agenda, men USA har också varit snabbt med att se över de viktigaste utrikespolitiska frågorna.

När det gäller Afghanistan och Pakistan instämmer den nya administrationen i betydelsen av en mer allsidig politik – att tillföra en civil aspekt parallellt med den militära aspekten. USA:s nya strategi för kapacitetsbyggande och den regionala strategin som inriktas på Pakistan överensstämmer med den politik som EU länge har fört i den här frågan. Kommissionens insatser i Afghanistan omfattar stöd för polisutbildning, reform av rättsväsendet och främjande av alternativa inkomster i landsbygdsområden, till exempel för att bekämpa narkotikaodling. Jag har även fått tydliga signaler om stöd från USA – bland annat från vice president Joe Biden själv – för vårt aktiva arbete med att förbereda ett eventuellt EU-valövervakningsuppdrag i Afghanistan, på villkor att säkerhetskraven uppfylls. Jag arbetar aktivt för att se om vi kan tillhandahålla ytterligare finansiering för alla dessa områden. Häromdagen diskuterade vi även detta med Richard Holbrooke, det särskilda sändebudet för både Afghanistan och Pakistan. Vi ser fram emot att delta i den regionala konferensen i Haag och även i konferensen om Pakistan i Tokyo.

Vi har likaså ända från början efterlyst ett närmare engagemang från USA:s sida i Mellanöstern. Det var ett uppmuntrande tecken för oss att utrikesminister Hillary Clinton deltog i konferensen i Sharm el-Sheik och även hennes aktiva engagemang i den första kvartetten genom sin närvaro. Vi bör diskutera hur vi bäst kan engagera både den nya israeliska regeringen – och förhoppningsvis även en ny palestinsk nationell enhetsregering – för att bygga upp en tvåstatslösning. Vi ser det som positivt att Obama-administrationen även vill engagera sig i den övriga regionen, inklusive Syrien. Vi bör också arbeta med USA för att ta oss an Iranfrågan – som redan har nämnts – i insatserna för att förhindra spridningen av kärnvapen i regionen, och vi bör förstärka vårt arbete med både incitament och sanktioner.

EU spelar också en viktig roll i vårt östra grannskap. Vi kommer att stå i nära kontakt med USA i våra insatser för att främja demokratiska och marknadsorienterade reformer i regionen, bland annat via det nya östra partnerskapet, vars målsättningar är politisk associering och ekonomisk integrering med våra sex grannländer i öst.

Vi kommer att mer än tidigare tala med USA om hur vi engagerar oss i strategiska partner som Ryssland och Kina samt Latinamerika. Det jag kommer att göra närmast är att försäkra mig om att vi vid EU:s möte med president Barack Obama i Prag den 5 april tar förbindelserna framåt på ett konkret sätt och att vi redan börjar fokusera på konkreta resultat. Detta kommer sedan att bereda väg för ett framgångsrikt toppmöte mellan EU och USA i Washington, förmodligen i juni.

I juni kommer vi även att arbeta med att ta fram en förnyad transatlantisk agenda och ett hållbart program för praktiskt samarbete mellan EU och USA.

Albert Deß, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel*. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka föredraganden Francisco José Millán Mon för att ha lagt fram detta utmärkt betänkande, där alla faktorer som krävs för gynnsamma transatlantiska förbindelser tas upp. Detta förslag till resolution om de transatlantiska förbindelserna efter det amerikanska valet visar hur viktiga dessa förbindelser är.

Enligt kommissionens siffror beror nästan 14 miljoner arbetstillfällen i EU och USA på dessa transatlantiska förbindelser om ekonomiska frågor och investeringar. Jag hoppas att Förenta staternas nye president, som han förklarade i sitt förvalstal i Berlin i juli 2008, kommer att fästa stort värde vid våra förbindelser. Som han sa då är EU den bästa partner som Amerika kan ha.

I förslaget till resolution sägs det att detta partnerskap även är det viktigaste för EU. Partnerskapet är verkligen en nödvändig förutsättning, särskilt i den rådande globala finansiella och ekonomiska krisen, för att bemöta de globala utmaningarna. En nödvändig förutsättning för ett varaktigt transatlantiskt partnerskap är dock att amerikanerna även tar hänsyn till EU:s berättigade oro när det gäller den transatlantiska handeln.

Vi har särskilt stränga normer i EU, till exempel för konsumentskydd, djurhälsa och miljöskydd. Vi vill att även produkter som kommer från USA till EU uppfyller dessa normer. Jag hoppas att den nye presidenten och hans nya administration kommer att arbeta för att införa dessa normer i USA. Då kommer inte heller vi att ha några problem.

Jag är övertygad om att detta resolutionsförslag kommer att antas i morgon eftersom jag anser att det innehåller allt som krävs för goda förbindelser.

José Manuel García-Margallo y Marfil, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden för hans arbete för att lägga fram ett komplett, noggrant och ytterst lägligt betänkande för parlamentet i dag.

Ordförandeskapet och kommissionen har nämnt våra närmaste möten, varav Londonmötet är det första, som därefter följs av Prag, där Europeiska unionen och Förenta staterna kommer att inleda ett nytt partnerskap efter valet av president Barack Obama.

Jag vill inrikta mig på yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor, som har tagit fram en bra text som antogs enhälligt, och som direkt inriktas på följande målsättningar.

Den första målsättningen är att vi återhämtar oss från krisen. Antingen återhämtar vi oss tillsammans, eller så kommer vi inte att klara det. För närvarande ser vi de största statsfinanspaket som vår generation har upplevt sedan krisen 1929. De kommer att ha en större inverkan och innebära en lägre kostnad för skattebetalarna om vi samordnar våra insatser.

Den andra målsättningen är att reformera det institutionella finansiella systemet – som har visat sig vara olämpligt under rådande krisen – och att återställa insynen i produkter, institutioner och marknader. Vi kommer inte att lyckas om vi inte gör det tillsammans. Som kommissionsledamoten påminde oss om är vi världens största ekonomiska block och vi delar – som föredraganden påpekade – värden som kommer att möjliggöra detta förnyade närmande.

Det tredje syftet är att integrera finansmarknaderna för att stå emot konkurrensen från tillväxtmarknaderna. För att göra detta måste vi närmare sammanföra de reglerade marknaderna för att göra det möjligt att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande i praktiken och förbättra myndigheternas tillsyn på båda sidor av Atlanten.

Kommissionsledamoten nämnde det fjärde syftet och uttryckte det bättre än jag kan, nämligen att vi gemensamt måste motstå frestelsen att tillgripa protektionistiska åtgärder och att det skulle vara klokt att inta en gemensam ståndpunkt i Doharundan.

Fru kommissionsledamot! Sist men inte minst, måste vi tillsammans lösa problemet med de globala obalanser som i stor utsträckning är orsaken till krisen.

Vi måste skapa ett nytt internationellt monetärt system och det skulle vara synd och skam om vår röst skulle gå förlorad i den globala diskussionen på grund av att vi inte lyckas enas med vår främsta allierade.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Partnerskapet mellan Förenta staterna och Europeiska unionen bygger framför allt på gemensamma värden och en enorm ekonomisk potential.

De två regionernas BNP uppgår tillsammans till 23 miljarder euro, vilket utgör 60 procent av världens samlade BNP. De två regionerna står för 60 procent av världshandeln och har kunnat mobilisera 75 procent av världens nettoinvesteringar.

Det stringenta och välvägdade betänkande som föredraganden Francisco José Millán Mon har lagt fram för oss skulle inte ha kunnat komma lägligare eftersom det – som han just sa – sammanfaller med den nyvalde amerikanske presidentens första besök till EU för att delta i G20-mötet och med Natos 60-års jubileum och det extra toppmötet mellan EU och Förenta staterna.

Europeiska unionen och Förenta staterna måste agera för att befästa sitt ledarskap. Tre aspekter av detta måste förnyas enligt min åsikt.

För det första måste vi värna om de principer och värden som förstärker denna transatlantiska allians.

För det andra krävs det större ambitioner i den transatlantiska dialogen om frågor som både föredraganden och kommissionsledamoten nämnde, dvs. Iran, Irak, Mellanöstern, Afghanistan etc.

För det tredje måste vi försöka få igång en ny dialog om strategiska aspekter av globala frågor som fattigdomsbekämpning, livsmedels- och energisäkerhet, kampen mot klimatförändringen etc.

Det står helt klart att det EU som vi vill inrätta som en "makt" inte bör försöka mäta sig med Förenta staterna, utan att vi i stället bör arbeta sida vid sida, som två partner som delar en viss världsvision, vissa värden, och har ömsesidig respekt för varandra.

Det betyder inte att EU ska gå med på allt. EU måste försvara sina ståndpunkter när så är nödvändigt, t.ex. om frågorna om dödsstraff, Internationella brottmålsdomstolen, Kyotoprotokollet, Guantánamo och lagar med extraterritoriell effekt, och Förenta staterna måste respektera EU som en stabiliserande och balanserande faktor i världen.

Den nya utrikesministern Hillary Clinton sammanfattade detta mycket väl – och jag avslutar nu – när hon, inför senatens utskott för utrikesförbindelser sa följande: "Amerika kan inte lösa de mest överhängande problemen på egen hand, och världen kan inte lösa dem utan Amerika."

Adrian Severin, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Amerikas förenta stater behöver ett starkt Europas förenade stater. EU behöver en stark amerikansk union. Tillsammans kan Förenta staterna och EU vara en garanti för säkerhet och stabilitet i världen och utgöra ett mönster för världsordningen.

Detta betänkande handlar inte bara om att förstärka de transatlantiska förbindelserna, utan även om att balansera dem. Det finns asymmetrier mellan de båda sidorna av Atlanten som påverkar det transatlantiska samarbetet negativt. Att stärka det politiska EU är därför avgörande för det framtida samarbetet med Förenta staterna. På så vis blir det möjligt att fördela bördorna på ett bättre sätt när båda parter uppfyller sitt internationella ansvar.

Det finns ett behov av djupare och bättre strukturerade förbindelser och förbindelserna mellan dessa båda strategiska partner måste institutionaliseras. I det betänkande vi behandlar i dag rekommenderar vi inrättandet av ett strategiskt förstärkt partnerskap och processen som leder fram till det. I detta sammanhang bör vi även se framåt för att inrätta ett verkligt förbund, ett transatlantiskt organ mellan oss och Förenta staterna.

Samtidigt bör befästandet av det transatlantiska strategiska partnerskapet erbjuda en ny möjlighet för att göra framsteg i samarbetet med den tredje stora aktören i nord, nämligen Ryssland. Förbindelserna mellan Förenta staterna och Europeiska unionen ska inte betraktas som en transatlantisk allians mot Ryssland, utan som en utgångspunkt för att skapa en lämplig formel för trilateralt samarbete i syfte att upprätthålla säkerheten och stabiliteten i världen.

Avslutningsvis är vår prioritering inte att uttrycka våra förväntningar på ett självbedrägligt sätt, utan att bygga på realistiska förutsättningar för vad EU och Förenta staterna kan uppnå, samtidigt som vi ökar vår kapacitet att visa resultat. Mot bakgrund av detta stöder vi rekommendationen i betänkandet. Låt mig som en personlig kommentar tacka Francisco José Millán Mon för hans utmärkta och vänliga samarbete med oss för att ta fram dessa rekommendationer.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tala om de rättsliga och säkerhetsmässiga frågor som tas upp i betänkandet, inte för att jag inte är intresserad av de ekonomiska aspekterna, utan för att jag bara har tre minuter på mig.

Det står klart att det finns ett centralt behov av transatlantiskt samarbete för att bekämpa terrorism och allvarliga brott, men detta måste göras med full respekt för rättsordningen – såväl den nationella som den internationella – och för de grundläggande rättigheterna. För uppgiftsutbytet krävs det också en fast och bindande rättslig ram för dataskydd.

Det tydligaste exemplet på att president Barack Obama för med sig en ny inställning är hans avsikt att stänga Guantánamo Bay. Det är mycket välkommet och parlamentet har uppmanat medlemsstaterna att positivt besvara en formell begäran från USA om att omplacera cirka 60 tidigare interner som bedöms utgöra en låg risk eller ingen risk och som inte kommer att ställas inför rätta. Den begäran framfördes officiellt förra veckan vid vice ordförande Jacques Barrots och minister Ivan Langers besök, och jag hoppas att vi kommer att se resultat inom kort. Jag anser att detta nu får hjälp på vägen genom amerikanernas vilja att själva omplacera några av Guantánamofångarna, såsom de 17 uigurerna.

Det skulle också vara bra om president Barack Obama kunde gå längre än sina verkställande beslut från januari och meddela att alla CIA:s förvarsanläggningar ska stängas och att de extraordinära utlämnandena kommer att upphöra fullständigt. Allt som har skett under de senaste sju och halvt åren måste avslöjas fullständigt, även det skamliga bruket att låta andra utföra tortyren, så att detta inte upprepas, särskilt inte i maskopi med EU.

I detta betänkande, där ett ändringsförslag som jag lade fram antogs, uppmanas den nya amerikanska administrationen att ratificera och ansluta sig till Internationella brottmålsdomstolens stadga. Detta skulle självklart stärka domstolen. USA:s avskaffande av dödsstraffet skulle likaså innebära ett globalt ledarskap.

Ett snabbt ikraftträdande av EU:s och USA:s avtal om utlämning och rättslig hjälp skulle bidra till att stärka det straffrättsliga samarbetet, och man skulle även eliminera den gråzon som möjliggjorde flygningarna med extraordinära utlämnanden. Men ett sådant samarbete kan endast stödjas om det innebär rättvis behandling. Jag har en väljare som hotas av utlämning och decennier i ett högsäkerhetsfängelse för att han hackade in sig i Pentagons datorsystem. Det är oroande att han lyckades, men han är en datornörd, inte en terrorist, och han har Aspergers syndrom. USA bör dra tillbaka sin begäran om utlämning och låta honom åtalas, om alls, i Storbritannien.

Slutligen vill jag ta upp ALDE-gruppens ändringsförslag, som rör online-spel. Det är viktigt att vi snabbt löser denna tvist, som rör förbud och åtal från USA:s sida som endast drabbar europeiska spelbolag i olagligt selektiva åtal. Inför WTO försäkrar USA att all vadslagning på Internet är förbjuden där, men det är inte sant. USA-baserad vadslagning på nätet om hästlopp och officiella statliga lotterier tolereras, medan endast utländska leverantörer åtalas.

Jag är inte särskilt förtjust i spel på Internet – det oroar mig faktiskt – men diskriminerande behandling i öppet trots mot WTO-beslut har ingen plats i ett sunt transatlantiskt förhållande. Det har förresten inte viseringar heller, så jag hoppas att vi kommer att få en viseringsbefrielse för alla EU-medborgare mycket snart.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det finns förmodligen inget viktigt internationellt problem som vi kan lösa helt på egen hand. Jag talar inte bara om Iran, Irak eller Afghanistan. Själva principerna för världsordningen vacklar till följd av den internationella terrorismen. Genèvekonventionerna måste reformeras så att vi kan agera bättre mot hot som inte är riktade mot en särskild stat.

Trots de optimistiska förklaringarna ifrågasätts Natos framtid i dag. Om alliansen ska förbli garantin för vår säkerhet måste EU-länderna blåsa nytt liv i sitt politiska och militära åtagande. Vårt samarbete måste emellertid vara pragmatiskt – vi måste erkänna att USA utgör en annorlunda, men lika giltig, demokratisk modell och agera måttfullt när vi kommer med råd om internationell rätt, Internationella brottmålsdomstolen eller dödsstraffet.

Joost Lagendijk, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Vi står i begrepp att inleda nya förbindelser mellan Europeiska unionen och Förenta staterna. Vi vet alla hur allvarligt förbindelserna skadades under George W. Bushs åtta år i Vita huset. Det är skälet till att så många européer glädde sig åt att Barack Obama valdes och åt hans löfte om att behandla ett antal områden på ett helt annorlunda sätt. Alla dessa viktiga frågor tas upp i Francisco José Millán Mons betänkande. Exempel på detta är den gemensamma strategin för

klimatförändringar och den finansiella och ekonomiska krisen. Det finns även andra exempel, som behovet av att följa en ny strategi i Afghanistan och Pakistan och stänga interneringslägret Guantánamo Bay. Den sista frågan, Guantánamo Bay, var en av de orätter som allvarligt skadade Förenta staternas moraliska auktoritet i världen. Detsamma gäller frågorna som tortyr och utlämnanden. President Barack Obama tänker sätta stopp för sådana metoder och det är något som även min grupp varmt välkomnar.

Det finns ett annat beslut, som kanske är mindre uppenbart, men som enligt min mening också är skamligt och som måste ändras och det så snabbt som möjligt. Det jag talar om är Förenta staternas vägran att samarbeta med Internationella brottmålsdomstolen (ICC) i Haag. Ännu värre är att den amerikanska kongressen hämnades genom att anta lagen om skydd av amerikansk tjänstgöringspersonal bara en månad efter det att ICC inrättades i juli 2002.

Vad står det exakt i lagen? Jo, enligt lagen förbjuds amerikanska institutioner och medborgare att samarbeta med eller överlämna information till ICC. Enligt lagen måste amerikaner garanteras internationell immunitet innan de deltar i FN-operationer. Med andra ord är det omöjligt att åtala dem. Länder som har anslutit sig till ICC kan straffas för det, men Förenta staterna straffar inte sina egna. Det som slutligen orsakade mest uppståndelse i mitt eget land Nederländerna var att den amerikanske presidenten enligt lagen får använda alla nödvändiga medel – möjligheten att använda alla till buds stående medel – för att se till att amerikansk personal som anhållits av Internationella brottmålsdomstolen frisläpps. Det är därför vi i Nederländerna kallar lagen "Haag-invasionslagen".

Vi kan skoja en massa om det här, och det har vi gjort med all rätt. Det kan emellertid leda till att vi underskattar betydelsen av allt detta. Lagen är en ytterst antagonistisk och mycket symbolisk reaktion från president George Bushs sida på ICC:s tillkomst. Det vi behöver nu är en lika symbolisk, men hoppas jag, mycket vänlig reaktion från president Barack Obama. Jag uppmanar honom att upphäva denna lag och samarbeta med ICC och jag uppmanar kommissionen och rådet att uppmärksamma den amerikanske presidenten även på denna fråga när de sammanträffar med honom i nästa vecka.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag läste betänkandet med stort intresse och jag kan uppriktigt säga att det gjorde mig lite förvirrad. Betänkandet består av 61 punkter och är omfattande, men enligt min mening mycket oklart. Man misslyckas fullständigt med att behandla, eller till och med glömmer bort att ta upp de frågor som mest påverkar vanligt folk i Tjeckien och i EU. Jag kan inte finna någon definitiv ståndpunkt om den rådande ekonomiska krisen och om EU:s och USA:s inställning. Jag kan inte finna någon ståndpunkt om det krig som några EU-stater tillsammans med USA helt resultatlöst har fört i Afghanistan. Den ståndpunkt som intas i betänkandet är oförklarligt försiktig. Vad menas med uppmaningen att "utarbeta ett nytt, gemensamt strategiskt koncept"? Försäkras att vi "välkomnar utnämmandet av Richard Holbrooke till särskilt sändebud för regionen Pakistan–Afghanistan" är fullständigt olämpligt i ett betänkande av det här slaget och är inget annat än ett inställsamt svansande inom den lilla grupp av politiker som fattade beslutet om att bomba Jugoslavien för tio år sedan. Det finns inget tydligt ställningstagande om planen att konstruera delar av USA:s nationella missilförsvarssystem i Centraleuropa, som för övrigt har blivit en stridsfråga i de internationella förbindelserna och har utlöst ett militariseringsprogram i rymden.

Även om betänkandet innebär ett märkbart skifte från den dubbelmoraliska politiken gentemot Östeuropa och den internationella rätten betonas starkare, verkar det i stort sett vara ett försvarsdokument för EU:s höga representant Javier Solana. Arbetet är väl utfört och det finns inget behov av några grundläggande förändringar. Dokumentet innehåller en uppmaning om att inrätta två nya kombinerade organ för EU och USA och ett förslag om detta. Enligt min mening borde litterära skapelser av det här slaget inte läggas fram för Europaparlamentet. I stället behöver vi en resolution om hur vi ska gå vidare med de verkligt viktiga frågor som påverkar världen i dag.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag instämmer i högsta grad i den anda som genomsyrar Francisco José Millán Mons betänkande när det gäller den grundläggande betydelsen för EU av sunda transatlantiska förbindelser. Han gör rätt i att hänvisa till verkligt delade politiska och sociala värden.

Förutom dessa berömmade ord har jag även några kritiska kommentarer. Jag anser att det är en skam att föredraganden i punkt 35 endast i förbigående rekommenderar en gemensam transatlantisk strategi gentemot Kina. Det framförs inga särskilda förslag, och detta mitt under en global kris och i upptakten till G20-mötet i London, där allas ögon kommer att vara fästa på Pekings finansiella reserver och inflytande. I punkt 47 betonar föredraganden visserligen de gemensamma transatlantiska handelsaspekterna, t.ex. förstärkningen

av de immateriella rättigheterna. Men hur är det med det gemensamma problemområdet Kina, herr Millán Mon?

Min andra kommentar handlar om att sätta multilateralismen i rätt perspektiv, en tanke som uttalas så ofta här i parlamentet. Det är bara Förenta staterna som i kraft av sin politiska vilja och militära kapacitet är villigt och även kan garantera global stabilitet och säkerhet. Låt oss göra en snabb jämförelse med EU. EU:s uppgift är bara att stödja Washington på ett ansvarsfullt och pålitligt sätt. För mig handlar ett verkligt transatlantiskt samarbete just om detta. Visst behöver Förenta staterna EU, men vi måste vara medvetna om att EU behöver amerikanerna mycket mer än de behöver oss. Vi måste ha den aspekten i åtanke.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Jag gratulerar Francisco José Millán Mon till ett användbart och inspirerande betänkande om de transatlantiska förbindelserna. Eftersom det inte finns tid för att gå in på en detaljerad analys vill jag bara kommentera ett par saker. För det första bör man inte påstå så säkert i skäl B i texten att Lissabonfördraget kommer att träda i kraft. Det vet vi inte ännu. För det andra, i de avsnitt där man helt riktigt talar om behovet av att reformera det internationella finansiella systemet, nämns inte Världsbanken och Internationella valutafonden (IMF) eller kravet på reformer och en strikt reglering av kreditvärderingsinstitut. Det var kreditvärderingsinstituten som gav banker och försäkringsbolag den högsta AAA-ratingen, även vid en tidpunkt när de var fulla av skadliga tillgångar, när de i själva verket var konkursmässiga, samtidigt som de betalade ut miljarder till sina chefer. För det tredje hänvisas i punkt 24 till en rapport om globala tendenser under perioden fram till 2025 från en amerikansk panel bestående av 16 nyhetsbyråer. Jag vill påpeka att liknande analyser även har tagits fram i Ryssland och Kina, men man tar inte tillräcklig hänsyn till de rapporterna i betänkandet. Kina bör hur som helst uppmärksammas mer. Jag vill även påpeka att enligt *Financial Times* förra veckan är de tre största bankerna i världen kinesiska mätt i marknadskapitalisering. Kinas BNP kommer ifatt USA:s och EU bör anpassa sitt agerande efter detta. För det fjärde, i punkterna 31 och 32 talas det om en rad exakta planer rörande Ryssland. Det talas om behovet av ett konstruktivt samarbete, men redan i punkt 33 uppmanas EU och USA att utveckla en gemensam strategi gentemot sex länder från f.d. Sovjetunionen där ryska talas allmänt och där det även finns en rysk befolkning. Enligt betänkandet ska den här strategin genomföras utan medverkan av Ryssland. Om det blir så är jag rädd för att vi tyvärr inte talar om ett konstruktivt samarbete här, utan om att så frön till en rad olika konflikter, och jag hoppas att det inte är vad vi vill.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Europeiska unionen och dess medlemsstater och Förenta staterna är krafter för frihet och demokrati. De fäster större vikt vid värderingar än nästan någon annan gemenskap av stater i världen.

Förenta staterna har under det senaste valet än en gång visat att de har kapacitet för förnyelse och förnygring i denna process som bygger på värden och demokrati. I vår världsordning, när kreditåttstramningen återigen har tagit fart, är det ytterst viktigt att vi européer samarbetar närmare med amerikanerna och kopplar ihop våra intressen, eftersom vi endast på så vis kan fastställa normer och fördjupa förbindelserna mellan våra stater.

Därför betraktar jag Francisco José Millán Mons betänkande som ytterst viktigt vid denna avgörande tidpunkt. Vi måste sträva efter att vidareutveckla det transatlantiska ekonomiska rådet och tillämpa en politik för att undanröja icke-tariffära handelshinder för att se till att våra intressen kopplas ihop, att vi inrättar en transatlantisk marknad, vilket i sin tur leder till att våra politiska förbindelser fördjupas permanent.

I det här sammanhanget måste vi inse att detta endast kan ske om parlamenten är involverade, eftersom det är genom parlamenten som de flesta av reglerna kan anpassas på lämpligt sätt, och vi måste likaså inse att denna process och förslagen i samband med den transatlantiska lagstiftningsdialogen och den transatlantiska församlingen är av grundläggande betydelse.

Dessutom är det av avgörande betydelse att vi i dag tar fram långsiktiga strategier, att vi kan utforma gemensamma planer och att båda sidor vet vilka våra gemensamma intressen kommer att vara om 10 eller 20 års tid, så att vi kan bygga vår praktiska politik på det. Jag anser även att detta kommer att ge det tjeckiska ordförandeskapet en utgångspunkt för att betona dessa punkter vid mötet med amerikanerna den 5 april, så att vi kan skapa starkare band i vårt gemensamma intresse.

En avslutande kommentar: allt detta kommer endast att fungera om EU är en starkare och mer trovärdig partner, om vi har ett dokument som Lissabonfördraget och ges handlingsfrihet i utrikespolitiken. Jag vill därför vädja om att vi skyddar våra intressen vid den här tidpunkten och att vi kommer ihåg att vi måste ta dessa steg framåt så vi kan ingå ett verkligt partnerskap med Förenta staterna öga mot öga.

Erika Mann (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill gärna säga ett par ord om våra ekonomiska förbindelser. Jag tackar också min kollega Francisco José Millán Mon för hans utmärkta betänkande.

Vi måste påminna oss vad det är som vi verkligen vill uppnå. Jag menar, det var Europaparlamentet, som mycket senare fick stöd från rådet och kommissionen, som förde fram tanken att inrätta ett starkare ekonomiskt partnerskap och skapa en transatlantisk marknad. Denna tanke om en transatlantisk marknad följdes av det transatlantiska ekonomiska rådet (TEC). Dessa initiativ kan endast överleva om det finns starkt stöd från båda sidor. Att Förenta staterna har en ny regering betyder inte automatiskt att vi kommer att ha ett starkt stöd för det ekonomiska rådet eftersom vi är fullt upptagna med en enorm ekonomisk och finansiell kris.

Därför vill jag uppmana både kommissionen och rådet att försäkra sig om att det transatlantiska ekonomiska rådet ges allt nödvändigt stöd, eftersom det inte kommer att ske automatiskt.

Jag vill bara påminna er om tre punkter på dagordningen som är ytterst viktiga och som vi måste lösa på något sätt. En fråga är handelstvisterna. Denna agenda är fortfarande mycket omfattande, men jag vill koncentrera mig på en av de viktigaste frågorna, nämligen Airbus–Boeing-ärendet, som har förts inför WTO och som kontinuerligt skjuts upp. Jag uppmanar er att arbeta för att nå en lösning. Den frågan står inte på det transatlantiska rådets agenda, men vi måste finna en lösning snart, annars kommer vi att få svårigheter inom denna viktiga sektor.

Min andra vädjan är att ni ser till att ni äntligen tar fram en färdplan och att det kommer att råda öppenhet om vilka frågor som diskuteras i det transatlantiska rådet. Vi har efterlyst detta vid många tillfällen. Vi vet att rådet arbetar med det, men vi har fortfarande inte gjort några vettiga framsteg. Vi skulle vilja ha en utfrågning om containersäkerhet på båda sidor mycket snart. Detta enades man om vid vårt senaste TEC-möte, men det krävs en uppföljning.

Min sista kommentar är en uppmaning till er om att ni när det gäller energiintensiva industrier måste uppmärksamma TEC på förslaget att identifiera en riktmärkning tillsammans. Det är det enda sättet att lösa problemen i de energiintensiva industrierna.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (EN) Herr talman! Nästa vecka kommer Förenta staternas president Barack Obama att resa till Europa på sitt första utlandsbesök för att visa sitt åtagande för en transatlantisk allians och dialog.

När Barack Obama valdes till president kom han med hopp och förändring, inte bara för Förenta staterna, utan för hela världen och även inom Europa. Det är ytterst viktigt att EU inrättar ett kommunikationsnätverk för att föra en intensiv dialog med Förenta staterna om många viktiga frågor, t.ex. konflikten i Mellanöstern, den ekonomiska krisen och klimatförändringen. Dessa frågor är globala problem och de måste därför diskuteras inom ramen för ett internationellt samarbete, med Förenta staterna, Europeiska unionen, europeiska stater, Kina, Indien och alla stater i världen.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! I och med presidentvalet i Förenta staterna inleds en ny era i historien av förbindelserna med Förenta staterna och en ny era i själva landet. Jag hoppas att detta kommer att bli en evolutionär och inte en revolutionär förändring för Förenta staterna.

Jag är dock oroad över de underliga stärkta förbindelserna mellan Förenta staterna och Ryssland, på bekostnad av internationella överenskommelser som ingåtts med några länder i EU som Polen och Tjeckien, t.ex. om frågan om anläggande av en missilförsvarssköld, där Förenta staterna har backat från tidigare åtaganden gentemot dessa länder. Vi måste även komma ihåg viseringsfrågan eftersom Förenta staterna fortfarande har visumtvång för en del medlemsstater. Detta borde inte få förekomma i de transatlantiska förbindelserna mellan EU och USA.

Ett starkt transatlantiskt samarbete måste vara en särskilt viktig fråga i kampen mot terrorismen, som framför allt annat måste baseras på respekt för den internationella rätten. Som Barack Obama har sagt, "ingen nation, oavsett hur stor eller mäktig den är, kan besegra sådana utmaningar ensam". Låt oss även minnas detta här i parlamentet, där det ofta verkar som om vi tror att EU kommer att kunna möta denna globala utmaning på egen hand.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Vår kollega Francisco José Millán Mon har i sitt betänkande, och även kommissionsledamoten och ministern, lagt fram möjliga lösningar, strategier och målsättningar som bör vägleda oss i vårt samarbete med USA. Jag vill ta upp en annan tanke och dela den med er.

Jag anser att Barack Obamas valslogan – ”De förändringar vi behöver” – även är relevant för oss européer. Jag tänker på en förändring i vår inställning till USA. Å ena sidan beundrar vi välståndet, ekonomin, vetenskapen, filmen, musiken och friheten i ett historiskt sett ungt samhälle. Å andra sidan finns det en motvilja och till och med en fientlig inställning, särskilt från många ledamöter på vänsterkanten, gentemot amerikansk politik, amerikansk religiositet och amerikansk kapitalism. Paradoxalt nog är Ryssland en ständig vän, vad landet än gör och trots de allra värsta attacker, t.ex. dödande av journalister, och USA är en partner som är klädd i fiendekläder, en fiende som, det är sant, hjälpte oss att befria Europa från nazisterna och som inte var tvunget att offra sig på det sättet, men gjorde det av egen fri vilja. USA uppfattas som en fiende som hjälpte till att återuppbygga Europa, men trots detta har landet inte gjort sig förtjänt av titeln permanent koalitionspartner.

Jag menar att det behövs lämpliga normer och bedömningar som bygger på sunt förnuft och inte på den enda rätta och rättvisa ideologin, som om det var ett eko som studsar tillbaka från Moskva. Vad som än är dåligt eller bristfälligt med USA måste bedömas, men det som är bra och kan bidra till att EU kan infria sina mål bör uppskattas. Samarbetet måste bygga på realiteter, och samtidigt på en fast vilja att lösa problemen tillsammans. De många uttalanden, applåder, ändringsförslag och hela resolutioner som har lagts fram av vänstern under de senaste fyra åren och som jag har haft tillfälle att ta del av, underbyggs ofta av en negativ, generaliserad attityd, som inte nödvändigtvis backas upp av fakta. Låt mig lägga till en sak – Barack Obama valdes endast till president genom nationens vilja, en nation som det är värt att samarbeta med, en nation som skyddar värden som även är viktiga för oss.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! EU och USA står inför en hel rad globala problem och utmaningar. Den finansiella och ekonomiska krisen, problemen med den globala uppvärmningen, terrorism, spridning av kärnvapen, olösta problem och konflikter i Mellanöstern, Irak och Afghanistan, och många andra problem. Varken EU eller USA kan lösa dessa problem utan att samarbeta, som det strategiska samarbete och partnerskap som vi redan har diskuterat här. Ett partnerskap som bygger på gemensamma värden om frihet, mänskliga och medborgerliga rättigheter och demokrati, aspekter som har visat sitt värde under de senaste 60 åren.

Det finns en enorm vilja att samarbeta inom den nya administrationen i USA. För några veckor sedan hade flera av oss möjligheten att besöka Washington och inte bara sammanträffa med underordnade tjänstemän i utrikesdepartementet, utan även med våra motparter i kongressen, senaten och flera olika vetenskapliga institutioner. Det finns en vilja att samarbeta, att göra saker tillsammans och att lösa frågor gemensamt. Jag instämmer därför i uppmaningen att vi ledamöter i parlamentet ska inleda ett mycket närmare och mer intensivt samarbete med våra amerikanska motparter.

EU:s och USA:s strategiska samarbete får emellertid inte vändas mot tredjeländer, mot partner som Ryssland eller Kina. Problemen med nedrustning eller kärnvapenkontroll kan till exempel inte lösas utan samarbete med Ryssland. Jag välkomnar därför bland annat de förnyade förhandlingarna om Start-fördraget, och jag välkomnar också diskussionerna med våra ryska partner om frågan om USA:s missilförsvar i EU. Allt detta är viktigt. Jag vill avsluta med att önska det tjeckiska ordförandeskapet framgång vid det kommande toppmötet i Prag och tacka Francisco José Millán Mon för detta betänkande.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Herr talman! Gordon Brown sa nyligen i ett tal i Förenta staterna, i Washington, som den förste EU-ledaren som talade där, att EU aldrig tidigare hade varit så välvilligt inställt till Förenta staterna politiskt sett. Det stämmer verkligen. Det har aldrig funnits så mycket pro-amerikanism, så mycket amerikanism kan vi säga, i våra samhällen generellt och självklart även inom våra politiska, kulturella och sociala eliter som helhet.

Vi borde dra fördel av detta. Det råder en allmän känsla som går längre än personlig sympati för den nya regeringen och som kombineras med en bred gemensam agenda som vi kan arbeta med, en verklig agenda, som förklaras mycket bra i det betänkande som vi ska rösta om i morgon.

Det är även ytterst viktigt att vi är mycket väl medvetna om att även om vi delar många saker har vi inte alltid samma intressen, varför det inom vissa områden, som vänner som nu talar uppriktigt med varandra öga mot öga och kan arbeta tillsammans, finns vissa delar där vi kommer att fortsätta att ha olika uppfattningar. Detta beror särskilt på att våra samhällen ser olika ut, och här tänker jag framför allt på de ekonomiska och

handelsmässiga områdena. Det finns oavgjorda frågor som vi måste lösa med bästa möjliga samarbete, men utan att glömma respektive sidas ståndpunkter.

I detta sammanhang måste EU vara självkritiskt när det gäller vad det kan göra och vad det bör förbättra för att vara trovärdigt. Vi vet att vi kommer att ha tydligare instrument när Lissabonfördraget väl antas, och vi kommer då att kunna tillämpa dem. Men vi måste redan nu inse att om vi vill göra oss förtjänta av Förenta staternas respekt och finnas med på deras radar måste vi även ändra vårt eget funktionssätt.

James Elles (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag anser att detta betänkande är mycket viktigt med tanke på att vår föredragande Francisco José Millán Mon har lyckats få det nästan enhälligt godkänt i utskottet för utrikesfrågor. Jag har inte upplevt det tidigare, att alla grupper faktiskt går samman för att visa att de är för ett starkare transatlantiskt samarbete. Jag konstaterar med glädje att vi i det här betänkandet kallar det för det mest strategiska partnerskap vi har. Vi har många andra partnerskap, men detta är det centrala partnerskapet för oss i EU.

Som det nämndes tidigare finns det en ny ton, men jag känner även att det finns en frågande ton från amerikanerna, som vill veta vad EU kan göra för att bli en partner i det globala systemet. Vi måste därför fundera över vad vi kan bidra med i den här processen.

Jag anser att höjdpunkten i debatten var att ni, fru kommissionsledamot, sa att vi vill ha en mer strategisk dialog, möjligheten att se på långsiktiga tendenser, som man gör i rapporten från Förenta staternas nationella underrättelseråd (NIC) för 2025, att kunna se längre framåt och kunna enas om en gemensam analys, för att sedan agera gemensamt utifrån detta. Jag misstänker att detta kommer att kräva en viss ansträngning från EU:s sida, kanske genom stöd i budgeten för 2010, för att vi ska kunna formulera vårt eget långsiktiga tänkande – eftersom det finns mycket lite långsiktigt tänkande, både i kommissionen och faktiskt även här i parlamentet, om långsiktiga tendenser som de som tas upp i NIC-rapporten.

När vi gör detta måste vi se på hur vi kan skapa mer lika villkor för att involvera européerna och amerikanerna i dessa debatter. Under de senaste fem åren har vi sett ett enormt inflöde av amerikanska tankesmedjor i Bryssel, som har talat om för oss vad de tycker att vi ska göra i särskilda politiska aspekter, men det finns väldigt få EU-motsvarigheter i Washington som kan berätta för amerikanerna hur vi ser på utformningen av EU-politiken. Vi måste se på den här aspekten och avsätta tillräckliga budgetmedel för att få den effekten, så att vi får ett rättvist fördelat bidrag och inflöde i våra transatlantiska diskussioner.

Ana Maria Gomes (PSE). – (EN) Herr talman! Räddat ur askan från Bushadministrationen av valet av Barack Obama, är det transatlantiska samarbetet inte längre tillräckligt för att lösa de stora utmaningar som mänskligheten står inför, men det är fortfarande nödvändigt.

EU måste utnyttja detta tillfälle och tillsammans med USA ta fram en exitstrategi för att komma ur den rådande globala krisen och skapa trygga villkor för medborgarna – och det handlar inte bara om att reformera det internationella finansiella systemet, utan om att reglera hela globaliseringsprocessen och investera i en hållbar ekonomi på global nivå.

Vi behöver mer Europa och ett starkare EU för att hjälpa Barack Obama att stänga Guantánamo, sätta stopp för de hemliga fängelserna och ta fram en alternativ strategi för säkerhetsutmaningarna i Afghanistan, Pakistan, Iran och Sudan samt skapa rättvisa och fred för israeler och araber.

Vi behöver ett starkare EU och ett verkligt partnerskap med USA för att nå millennieutvecklingsmålen. Endast med ett EU som är kapabelt att dela bördan och axla sitt globala ansvar, ett EU som inte bara är summan av sina olika delar, kommer vi att tas på allvar i Washington och kunna påverka Obama-administrationens politik och skapa det verkliga transatlantiska partnerskap som världen fortfarande behöver.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) I det tal som Barack Obama höll i Berlin förra året förklarade han att Amerika inte har någon bättre partner i världen än EU. Det är hög tid att även vi förklarar att vi inte har någon bättre eller viktigare partner i världen än Förenta staterna. Vi måste söka allierade bland dem som vi delar gemensamma värden och intressen med, och inte bland dem som står mycket långt från oss.

EU har inget alternativ till de transatlantiska förbindelserna. Hela västvärlden står inför stora utmaningar: den internationella terrorismen, vapenspridningen, klimatförändringen och den ekonomiska krisen. Inför dessa utmaningar kan vi endast lyckas och nå resultat om vi står enade.

När det gäller den ekonomiska krisen kan frestelsen att tillgripa protektionism kännas av i alla länder. Så även i Förenta staterna, eftersom de som vi vet har aviserat ett "Köp amerikansk"-program. Vi måste agera

tillsammans mot protektionism, för i slutändan skyddas vi inte genom protektionism, utan den är skadlig för alla.

Barack Obamas första besök och rundresa i Europa omges av stora förväntningar. Vi förväntar oss att man vid G20-mötet kommer att lägga grunden till ett gemensamt institutionellt svar och fastställa gemensamma regler för att övervinna den globala ekonomiska krisen.

EU:s ambition är att vara en viktig internationell aktör. Lissabonfördraget ger oss de institutionella förutsättningarna, men inget kan ersätta den politiska viljan. Vi måste ta på oss en större roll i det internationella livet, för endast då kan vi infria våra ambitioner.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag vill tacka Francisco José Millán Mon för hans utmärkta betänkande om de transatlantiska förbindelserna.

Som ledamöter av Europaparlamentet måste vi insistera på att EU och Förenta staterna utformar en gemensam strategi för sex stater i Östeuropa: Moldavien, Ukraina, Armenien, Azerbajdzjan och Vitryssland, som står i fokus för den europeiska grannskapspolitiken, så att vissa långsiktiga resultat kan nås i genomförandet av det nya östra partnerskapet och med avseende på Svartahavssynergien. Jag välkomnar att mitt ändringsförslag om den här frågan togs med i betänkandet och vill tacka mina ledamotskolleger för deras stöd för förslaget.

En annan särskilt intressant fråga är föredragandens förslag om att upphäva viseringskravet för alla EU-medborgare som vill resa till Förenta staterna. Alla EU-medborgare måste behandlas lika. Det är oacceptabelt att vissa EU-medborgare ska behandlas som andra klassens medborgare.

Jag vill lyfta fram de särskilda och viktiga framsteg som har gjorts i syfte att nå ett viseringsundantag. Rumänien införde till exempel nya biometriska pass i januari 2009. Passen är försedda med chip som lagrar personuppgifter om medborgarna och det har 50 säkerhetselement, 18 fler än i de gällande passen. Jag anser emellertid att biometriska pass inte ska vara ett villkor för att inte omfattas av programmet för viseringsundantag.

Att alla EU-medlemsstater ska omfattas av programmet för viseringsundantag måste vara en prioritering i dialogen mellan Europeiska kommissionen och Förenta staterna.

Józef Pinior (PSE). – (PL) (*mikrofonen var avslagen i början*) (...) som president Barack Obama rubricerar sitt budskap vid G20-mötet i London. Den ekonomiska krisen har blivit en utmaning för hela världen, men utgör även en möjlighet för att fördjupa och omformulera de transatlantiska förbindelserna. I Francisco José Millán Mons betänkande lyfter man fram de strategiska aspekterna av partnerskapet mellan EU och Förenta staterna. Det vittnar tydligt om den vikt som Europaparlamentet fäster vid de transatlantiska förbindelserna.

Detta nya kapitel i förbindelserna mellan EU och USA bör även utnyttjas för att se till att EU-institutionerna blir aktivare i Förenta staterna. Jag tänker på EU-institutioner och universitet och stiftelser i EU. Nu är det dags att omformulera vårt partnerskap, det är dags för EU att i Washington och Förenta staterna visa potentialen hos dagens EU, potentialen hos europeisk forskning, kultur och civilisation. Vi bör dra nytta av att Förenta staterna har en ny president – en president som framställer Amerika som Europa alltid har sett det, som en symbol för demokrati och frihet.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! President Barack Obama har sagt att "Amerika inte har någon bättre partner än EU". Jag anser att jag talar för många av oss när jag säger att denna uppfattning är ömsesidig. I och med valet av president Obama inleddes ett nytt kapitel i de transatlantiska förbindelserna, som har lidit allvarliga bakslag. Som vice ordförande för delegationen för förbindelserna med Kanada fick jag till och med vid en tidpunkt uppleva en situation där Kanada agerade som medlare mellan EU och Förenta staterna.

För det andra välkomnar jag president Barack Obamas diplomatiska åtagande gentemot Iran. Som en anhängare till Friends of a Free Iran, hoppas jag emellertid att även den demokratiska oppositionen i Iran kommer att göras delaktig. Förhandlingarna med Iran måste vara öppna i alla bemärkelser. Denna nya era i förbindelserna mellan EU och USA kommer förhoppningsvis även att gälla USA:s förbindelser med tredjeländer. EU:s höga förväntningar på president Obama måste nu backas upp av konkret handling.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Den nya transatlantiska agendan var ny 1995. Mycket har förändrats under de år som gått sedan dess, och det är därför vi behöver ett nytt partnerskapsavtal.

Tjugo år har gått sedan Berlinmurens fall och den händelsen följdes av den historiska utvidgningen av Europeiska unionen. Under den tiden har vi bevittnat den tragiska ökningen av terrorism och nya hot mot

freden i regionen. Dessutom har vi blivit medvetna om klimatförändringen och har ställts inför finansiella, ekonomiska och energimässiga kriser. Det skulle vara bra om vi gjorde ett bokslut efter kommunismens fall och tog mer hänsyn till de globala aktörernas ömsesidiga beroende i världen. Vårt nära partnerskap med USA bör utvecklas inom ramen för nya utmaningar och nya insikter.

Vi har inte bara med en finansiell eller ekonomisk kris att göra. Vi har även en global ledarskapskris att hantera. Vi måste göra framsteg på ett antal fronter samtidigt. Vi kommer inte att lyckas reformera det internationella finanssystemet om vi inte gör framsteg i Dohaprocessen och om vi inte gör större framsteg i insatserna för fred och fattigdomsutrotning.

För att vara effektiv måste multilateralismen utvecklas på ett sätt där vi garanterar att alla blir vinnare. "Ja, vi kan."

I den andan är jag för ett regelbundet politiskt samråd mellan de två parterna och särskilt för att stärka den parlamentariska dimensionen av samarbetet genom ett inrätta en transatlantisk församling. När det gäller betänkandet är jag särskilt nöjd med att betoningen läggs på att undanröja begränsningar för investeringar och transatlantiska finansiella tjänster.

Avslutningsvis välkomnar jag även den vilja som uttrycks i betänkandet till närmare samarbete om rymdprogram, särskilt mellan Europeiska rymdorganisationen (ESA) och Nasa. Detta innebär inte att jag vill bli astronaut, utan snarare att jag är intresserad av ny teknik.

Helmut Kuhne (PSE). – (DE) Herr talman! Den stora majoriteten av folket i EU, förmodligen majoriteten av regeringarna i EU och nästan säkert majoriteten här i parlamentet, hoppades att Barack Obama skulle väljas till president i november. Det är bra, även om en viss skepticism kanske har smugit sig in i några av anförandena om huruvida allt detta var så bra egentligen.

EU måste naturligtvis medvetet företräda sina egna ståndpunkter i framtiden, men tiden för spydiga kommentarer om Förenta staterna är förbi eftersom vi inte längre bekvämt kan skylla allt på George Bush, och detta ger oss en uppgift. Politiken för de transatlantiska förbindelserna från EU:s sida, från Europaparlamentets sida, kan inte längre bara bestå av att lämpa över alla krav på Förenta staterna, nu måste vi även svara på frågan om vad vi kan bidra med för att göra detta partnerskap effektivt.

Ta till exempel Afghanistan, som flera ledamöter har nämnt. Vad vill vi att EU ska göra för att utöka och förstärka polisuppgiften, för att gå vidare med det civila stödet och den civila återuppbyggnaden i detta land? Detta skulle vara EU:s uppgift, Nato kan ta hand om den militära delen. Det måste vi diskutera mycket detaljerat. Vad har vi att erbjuda?

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman! I 50 år efter kriget var grunden för säkerhetstänkandet i Västeuropa en nära allians med Förenta staterna och principen var att säkerheten är odelbar, att Förenta staternas säkerhet är direkt förknippad med Europas säkerhet. Slutet på det kalla kriget och uppskjutandet på obegränsad tid, får man hoppas, av en eventuellt omfattande konflikt i Europa kräver emellertid fortfarande att denna princip inte misskrediteras. Tvärtom, den bör upprätthållas och måste ligga till grund för inställningen till vår gemensamma säkerhet.

För det andra vill jag hänvisa till det Helmut Kuhne sa för ett ögonblick sedan. I Förenta staterna har eran av ensidiga politiska åtgärder upphört och de är nu beredda att föra en dialog med EU och redo att fatta gemensamma beslut i partnerskap med EU. Frågan är om vi är redo för detta, och är vi redo att pålitligt genomföra dessa gemensamt fattade beslut?

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Francisco José Millán Mon har lagt fram ett viktigt och utmärkt betänkande. Nu är frågan hur det ska kunna genomföras utan dröjsmål.

Den globala ekonomiska krisen utgör ett praktiskt incitament för världens två största demokratier att förena sig på grundval av gemensamma värden och liknande ekonomiska system, eftersom Förenta staterna och EU tillsammans står för över hälften av världens BNP. Adrian Severin uttryckte den strategiska ömsesidigheten mycket väl när han sa att EU behöver ett starkt Förenta staterna och att USA behöver ett starkt EU. Om dessa två partner kan samordna sitt agerande på ett bättre och effektivare sätt skulle detta ha en starkt positiv effekt på världens stabilitet och på många specifika regionala problem.

Ja, ett ökat intresse för EU, mer flexibilitet och öppenhet från den nya amerikanska administrationens sida är en välkommen möjlighet som måste utnyttjas. Men vi måste komma ihåg att förbindelserna med USA alltid fortsätter att vara EU:s viktigaste strategiska partnerskap. Men nu är det inte tid för förklaringar, det är

dags att visa resultat och i det sammanhanget lyfts tre konkreta prioriteringar fram i betänkandet. Vi uppmanar parterna att enas om en gemensam agenda med kort- och långsiktiga mål, om såväl globala som regionala frågor. Vi begär att den 14 år gamla förbindelsen med det nya transatlantiska partnerskapsavtalet ska ersättas med ett nytt transatlantiskt partnerskapsavtal som även ska omfatta ett ekonomiskt råd, och vi efterlyser inrättandet av ett transatlantiskt politiskt råd och att de parlamentariska förbindelserna utökas i form av en transatlantisk församling.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Herr talman! I och med valet av Barack Obama till president inleds en historisk tid för Förenta staterna, och i EU inser vi och instämmer i den särskilda betydelsen av detta.

President Obama är i dag helt på samma våglängd som EU när det gäller politiska åtgärder som bygger på nyckelorden "återuppbyggnad" och "återhämtning".

Det tal som premiärminister Gordon Brown höll här i parlamentet i går är ett tydligt bevis på den ömsesidiga förståelse som finns. Utan tvivel förtjänar dessa ord, "återuppbyggnad" och "återhämtning", ett så aktivt ledarskap som möjligt med tanke på den rådande krisen, som vi planerar att bemöta genom att utvecklas mot en grön ekonomi där tillväxt och miljöskydd inte står i motsats till varandra, utan kompletterar varandra perfekt.

Vi ser dock en "återuppbyggnad" och en "återhämtning" även i banden mellan EU och Förenta staterna, som har lidit skada under det senaste decenniet.

Förenta staternas återgång till multilateralism är ett mycket gott tecken för EU och leder till att våra mål för fred, rättvisa och välbefinnande i hela världen blir mer genomförbara. Under de senaste åren har det dock även uppstått en klyfta mellan civilsamhällena på båda sidor av Atlanten.

Vi, som EU-institutioner, bör främja samspel av alla slag mellan organisationer, den akademiska världen, kommunikationsmedier och de som är aktiva på det sociala området för att se till att denna klyfta kan överbryggas.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Till skillnad från Ana Maria Gomes, som talade för en stund sedan och sa att de transatlantiska förbindelserna hade återfötts i och med valet av president Barack Obama, anser jag att talet om slutet på dessa förbindelser var tydligt överdrivet. Detta betänkande bevisar det ännu en gång, och jag gratulerar därför föredraganden.

EU och Förenta staterna har under lång tid varit viktiga allierade för välbefinnande, utveckling och globalisering. Under en lång tid har EU och Förenta staterna delat gemensamma utmaningar och till och med gemensamma fiender, även om några av dem, särskilt på den här sidan Atlanten, skulle tveka att erkänna detta. Under en lång tid har både européerna och amerikanerna vetat vad som måste göras för att tillgodose behoven hos en värld som fortsätter att vara orättvis, ojämlik och farlig, och som nu befinner sig i en global kris.

Krisen får emellertid inte leda till att vi backar ur eller minskar vår diplomatiska styrka eller det politiska och militära åtagande som krävs av oss genom våra skyldigheter som allierade, eller att vi vänder ryggen åt den kollektiva ekonomin eller tillåter att protektionismen blossar upp igen, vilket skulle vara förödande för återhämtningen av våra ekonomier.

Utelämnade till en ekonomi som har öppnats i global skala har EU och Förenta staterna nu starka allierade i Japan, Indien, Brasilien och flera länder i Asien.

Trots den rådande krisen finns det många nationer i världen som fortfarande ser till våra länder och hoppas att kunna leva som vi gör en dag. För alla dessa nationer måste EU och Förenta staterna än en gång bli den allians som leder, delar och globaliserar välbefinnandekonomin.

Det är också skälet till att nästa G20-möte är så viktigt, inte för att det utgör ett tillfälle att se vem som står närmast Barack Obama, utan för att det är ett tillfälle att visa att vi kan stå för svar och ledarskap. Vi kommer att samarbeta med de nya makterna om nödvändiga reformer, men vi måste vara medvetna om att endast en ekonomisk modell som baseras på människans kreativa styrka kommer att göra det möjligt att skapa välbefinnande – och jag menar välbefinnande, inte girighet, – arbetstillfällen och utveckling för att övervinna krisen.

Det finns inget annat sätt om vi vill ha en varaktig lösning, skapa nya arbetstillfällen och vara solidariska med dem som är mest behövande i dessa svåra tider.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Fru kommissionsledamot! Jag vill tacka föredraganden Francisco José Millán Mon för hans heltäckande betänkande och för den definitiva ståndpunkt som uttrycks om att avskaffa viseringssystemet.

Fyra år efter det att förhandlingarna om att häva viseringskraven mellan USA och EU inleddes måste 80 miljoner medborgare från medlemsstaterna fortfarande köa och ansöka om att få ett amerikanskt visum stämplade i sina pass. Trots att betydande resultat har nåtts så här långt vägrar den amerikanska administrationen att ta det slutliga steget och tillämpa ömsesidighetsprincipen på de återstående fem medlemsstaterna och inbegripa dem i programmet för viseringsundantag.

I vår resolution av den 22 maj 2008 efterlyste vi att förhandlingarna om att inbegripa alla medlemsstater i programmet för viseringsundantag skulle slutföras före valet till Europaparlamentet i juni. Bristen på framsteg på detta område är nu oroande, liksom de många indikationerna i pressen på att det inte kommer att ske någon verklig förändring i USA:s politik.

Jag vill även ta upp kommissionsledamot Jacques Barrots besök i Washington i förra veckan, då förhandlingarna om att häva viseringsrestriktionerna fortsatte. Det står inte klart ännu vilka exakta resultat som besöket kommer att leda till. Trots kommissionens insatser fruktar jag att de mål vi har satt upp inte kommer att nås före utgången av det sittande parlamentets valperiod.

Jag vill dock nämna att en del av de beslut som fattas av de enskilda medlemsstaterna tyvärr snarare får våra amerikanska partner att inte se EU som en enad styrka. Det är därför jag vill ta tillfället i akt att uppmana alla regeringar i EU att ändra sin politik och vidta särskilda åtgärder för att ge verkligt stöd till kommissionens företrädare.

Dessutom vill jag uppmana alla mina ledamotskolleger att stödja den förklaring som några av oss ledamöter, däribland jag själv, har tagit initiativ till för att få Förenta staterna att häva viseringssystemet för medborgare från alla EU-medlemsstater.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Valet av president Barack Obama möttes av entusiasm i både USA och Europa, men förväntningarna är stora på USA:s 44:e president. Han står inför en rad utmaningar som ingen nationsledare i fredstid har förväntats klara av i mannaminne. Han har en finansiell och ekonomisk kris hemma, som är nära att leda till en krasch på finansmarknaderna, som har påverkat världsekonomin och som fortfarande är långt ifrån löst. Han har åtagit sig att finna en lösning för det krigshärjade Afghanistan och för Pakistan, som påverkas av situationen i Afghanistan. Han står inför faran med ett Iran som alltmer närmar sig att bli en kärnvapenmakt.

Vi tror på starka transatlantiska förbindelser som bygger på våra gemensamma värden demokrati och den fria marknadsekonomin. Vi respekterar de prioriteringar som president Barack Obama och hans nya administration har satt upp. Vi tar inte illa upp om USA anser att några av dessa målsättningar endast kan nås genom ett samarbete mellan USA och Ryssland. EU sträcker ut en öppen hand till Förenta staterna. För bara några veckor sedan förklarade vi här i parlamentet att vi var öppna för att samarbeta för att stänga Guantánamo Bay och omplacera de före detta internerna.

Medlemsstaterna från det forna östblocket har en särskild tacksamhetsskuld till Förenta staterna. Vi togs upp i den transatlantiska gemenskapen flera år innan vi blev EU-medlemmar. Polen har för sin del visat denna tacksamhet genom sin vilja att stödja USA närhelst det behövs, inklusive militärt engagemang i Irak och Afghanistan. Jag vädjar dock till den nya administrationen om att inte ta detta stöd helt för givet. En yngre generation polacker som har växt upp i demokrati har snabbt glömt bort denna tacksamhetsskuld. För att nå sina allmänna mål bör USA inte glömma bort att vissa frågor är känsliga för dessa lojala allierade, särskilt när landet återgår till att diskutera med Ryssland.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill komma med några varningens ord, särskilt till den nya Obama-administrationen. Under de senaste 60 åren har Förenta staterna haft en rad olika inställningar till den europeiska integrationen. USA ser naturligtvis detta från en utomståendes perspektiv och kan till och med tro – felaktigt anser jag – att den liknar Amerikas egna historiska erfarenhet. Detta är ett synsätt som uppmuntras av den dominerande federalistiska tendensen i EU-institutionerna. Faran är att USA:s förhandlingspartner uppfattar EU:s egna berättelser som fakta, i stället för en historia som framställs som en dokumentär, men med en massa vilseledande och fiktivt innehåll.

USA måste inse att många av oss menar att EU går i fel riktning och att EU:s ambitioner att skapa en superstat som kallas Europa inte avspeglar våra medborgares önsknings, eftersom våra nationers suveränitet och deras möjlighet att välja och avsätta regeringar helt naturligt är mycket viktig för dem.

Det ligger inte heller i Förenta staternas intresse att det fritt givna åtagandet från många EU-länder om att gå samman leder till att de uppslukas av en europeisk union med helt andra syften.

Jag måste säga att jag har stor respekt för Francisco José Millán Mon och jag kan instämma i många av tankarna i hans betänkande, men inte i huvudriktningen, vilket är att upphöja EU:s roll till att vara den institution som är vår enda talesman i förbindelserna med Förenta staterna.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Herr talman! Sammanhållningen i västvärlden hjälpte oss att bli oberoende och att stoppa det kalla kriget, men vid den tid då våra länder gick med både i Nato och EU var de transatlantiska förbindelserna inte så bra som de skulle kunna vara.

Den aktuella krisen och de gemensamma utmaningar den leder till – försämringen av säkerhetsmiljön, globala frågor såsom energi, klimatförändringar, kärnvapenspridning och nya maktcentrum, regionala frågor såsom Mellanöstern, Afghanistan, Pakistan, Iran och Afrika – kräver ett transatlantiskt samarbete som är så intensivt som möjligt.

I detta sammanhang ger betänkandet ett positivt bidrag genom att främst föreslå sätt att institutionalisera dessa förbindelser, att gemensamt närma sig Ryssland och de sex östeuropeiska länderna, att uppnå en enhetlig transatlantisk marknad, att gradvis integrera våra finansmarknader och att utvidga USA:s program för viseringsundantag till alla EU-medlemsstater.

Vi får inte misslyckas. Kostnaden för västvärlden skulle vara att vi tappar initiativet i världsfrågorna, möjligtvis under en lång tid framöver.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Med tanke på de senaste årens utveckling inom EU, inom den amerikanska administrationen och även globalt anser jag att det nu är dags för oss att se över de transatlantiska förbindelserna och anpassa dessa till den nya situationen.

Därför välkomnar jag betänkandet från min kollega, Francisco José Millán Mon, och skulle vilja passa på att gratulera honom. I detta betänkande konsolideras EU:s viktigaste prioriteringar i förbindelserna med Förenta staterna och det är ett mycket värdefullt dokument. Jag är också glad över att de ändringsförslag som jag föreslog har tagits med i betänkandet.

Jag skulle vilja göra några anmärkningar.

För det första måste samarbetet på säkerhetsområdet fortsätta. Tiden är inne för EU att lämna ett större bidrag till krigsskådeplatsen i Afghanistan, där man utkämpar ett krig som har avgörande betydelse för regionens framtid. Jag vill också nämna att mitt eget land, Rumänien, har gett stöd till Förenta staternas insatser både i Irak och i Afghanistan.

För det andra, när det gäller energifrågan, tror jag att gemensamma åtgärder krävs för att samordna forskningsinsatserna och hitta nya rena energikällor.

När det gäller förbindelserna med Ryssland anser jag att det är en bra tidpunkt att anta en konsekvent strategi i förbindelserna mellan Förenta staterna och Europa, å ena sidan, och Ryssland, å andra sidan.

Slutligen skulle jag vilja välkomna de särskilt konstruktiva förslagen om att inrätta transatlantiska rådgivande organ, även inom utrikes- och säkerhetspolitiken.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Herr talman! Vi borde ropa "goda nyheter! Goda nyheter!" President Barack Obama har åstadkommit ytterligare ett mirakel och har efter många år lyckats ena Europaparlamentet och EU i ett gemensamt mål, nämligen att stärka de transatlantiska förbindelserna.

Det var en liknande situation tidigare när Bill Clinton och Felipe González undertecknade den transatlantiska agendan 1995. Vid denna tidpunkt var man mycket optimistisk om framtiden. Sedan kom de åtta svarta åren när George W. Bush var president. Han splittrade i stor utsträckning de europeiska regeringarna, men inte så mycket den allmänna opinionen. Hans regering övergav gång på gång principer som var av grundläggande betydelse för EU, såsom multilateralism, stöd till FN och internationella lagar.

Allt detta byggs nu upp på nytt och vi har anledning att hoppas på framtiden när det gäller förbindelserna mellan EU och Förenta staterna. Därför gratulerar jag Francisco José Millán Mon till detta lysande betänkande, som kommer vid en bra tidpunkt för att stärka förbindelserna mellan de två världsdelarna.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag skulle också vilja ansluta mig till ropen om "goda nyheter" såsom Luis Yañez-Barnuevo García uttryckte det, eftersom jag anser att detta betänkande innebär en vändpunkt i förbindelserna med Förenta staterna.

En god vän sa till mig nyligen att hon hade varit i Förenta staterna och att hon hade blivit förvånad över bristen på kunskap om de nya institutioner och de nya förfaranden som inrättats genom Lissabonfördraget.

Om det är något jag skulle lovorda, om jag skulle ge ett mycket positivt omdöme om något i detta utmärkta betänkande som Francisco José Millán Mon har utarbetat, är det just detta: att de transatlantiska förbindelserna placeras i det sammanhang som Lissabonfördraget utgör och att alla Lissabonfördragets viktiga mekanismer för att EU ska kunna upprätthålla mycket nära och förtroliga förbindelser med Förenta staterna beskrivs.

Det ger oss i EU de verktyg vi behöver för att kunna uttrycka denna europeiska önskan, som tidigare var så nödvändig, som fortsätter att vara det i dag och som utan tvekan kommer att vara det i framtiden.

Jag vill gratulera Francisco José Millán Mon till att han har tagit fram ett så utmärkt betänkande.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är tacksam för alla era bidrag och kommentarer under denna debatt. Jag är mycket glad över att Europaparlamentet, kommissionen och ordförandeskapet i stor utsträckning delar samma synsätt på de viktigaste frågorna för den strategiska dialogen mellan EU och USA. Jag är nöjd över att ha noterat ett starkt stöd för valet av teman för vårt första informella möte med president Barack Obama, nämligen följande: För det första, tryggad energiförsörjning och klimatförändringar, för det andra, ekonomiskt samarbete och för det tredje, samarbete när det gäller säkerhet och yttre förbindelser.

Jag lyssnade noga på de övriga kommentarerna, om bland annat behovet av att skapa en ny transatlantisk agenda, fördjupa det politiska bistånds- och utvecklingssamarbetet i fråga om andra länder, fullfölja samarbetet inom rättsliga och inrikes frågor, bevara drivkraften när det gäller det transatlantiska ekonomiska rådet och undersöka ett inrättande av det transatlantiska politiska rådet etc. Vi kommer att ta dessa frågor i beaktande när vi förbereder oss för det ordinarie toppmötet mellan EU och USA i juni.

De ledamöter som tog upp de andra frågorna, såsom viseringsundantag – inte alla EU-länder är delaktiga i detta – minns nog hur mitt land för ett år sedan var ledande i detta arbete. Det var också temat för en debatt här i parlamentet, så jag kan försäkra er att vi kommer att fortsätta ta upp frågan även med USA:s regering.

Slutligen vill jag tillägga följande tankar. Det verkar tydligt att den nya amerikanska administrationen har anammat många av våra budskap under de senaste månaderna och åren om de transatlantiska förbindelserna. De svarar nu på dessa. Till exempel ber man oss nu att ge ett större strategiskt bidrag i fråga om Afghanistan. Det är också tydligt att detta strategiska bidrag förväntas åtföljas av ett rent praktiskt åtagande, så jag antar att ni kommer att hålla detta i tankarna när vi diskuterar vårt praktiska bidrag till det kommande uppdraget i Afghanistan. Det bör inte komma som någon överraskning för oss när vi väl ägnar oss åt en grundlig och allvarlig debatt. President Barack Obamas uttalande i Berlin förra året om att Amerika inte har någon bättre partner än Europa var inte bara ett principiellt uttalande, utan även en uppmaning till Europa att bevisa detta.

För det andra är det tydligt för oss alla att de utmaningar vi står inför blir allt fler och alltmer komplexa. För att återgå till en av mina inledande punkter, när EU och USA enas om något, kan vi vara med och bestämma den globala dagordningen. Detta innebär också att vi axlar vår del av ledarskapet och leder andra så att de ger sitt stöd och tillhandahåller medel för att uppnå de uppsatta målen. Men för att kunna göra detta och för att vara en trovärdig partner för USA, måste EU tala med en röst så långt detta är möjligt.

Det tjeckiska ordförandeskapet kommer att fortsätta att se till att det transatlantiska partnerskapet är en av hörnstenarna i EU:s utrikespolitik. Jag ser fram emot att vidareutveckla denna förbindelse mot bakgrund av våra nya gemensamma utmaningar och jag ser fram emot ett fortsatt samarbete med parlamentet i detta.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Som många har sagt har denna debatt visat att det handlar om hur vi kan genomföra de viktigaste frågorna tillsammans med en sådan viktig strategisk partner som Förenta staterna.

Eftersom jag inledningsvis kom med ett ganska stort antal mycket tydliga och praktiska kommentarer, kommer jag nu att begränsa mig till några få konkreta kommentarer.

För det första är lagstiftarnas roll i förbindelserna mellan EU och USA och den institutionella strukturen för dessa förbindelser mycket viktig. I princip stöder vi utan tvekan en starkare koppling mellan lagstiftare i EU och i USA. Det är tydligt att den främsta drivkraften för detta måste komma från lagstiftarna själva. Jag vet att Europaparlamentet är redo att göra detta och detta bör också komma från kongressen. Inte desto mindre menar jag att det skulle vara värdefullt för EU:s lagstiftare att också ha starkare kontakter med senaten, som har en längre valcykel, och med kongressledamöter vars sektorskompetens skulle kunna främja det transatlantiska ekonomiska rådets dagordning.

Lissabonfördraget, i den form det träder i kraft och när det träder i kraft, kommer som sagt att ge Europaparlamentet en stärkt roll i utformningen av dialogen mellan EU och USA, särskilt i regleringsfrågor. Som sagt kommer säkert också tankesmedjor vara mycket viktiga inte bara från USA:s sida för oss utan också från EU:s sida för USA.

När det gäller gemensamma institutioner mellan EU och USA, skulle jag först vilja varna för att den transatlantiska agendan bör vara innehållsorienterad snarare än processororienterad. Vid våra första möten med president Barack Obama kommer det därför, som jag tidigare har sagt, att vara viktigt att kunna fokusera på resultat.

Jag har dock noga noterat er uppmaning till en översyn av de nuvarande arrangemangen inom ramen för den nya transatlantiska agendan. Jag avser att inleda en strukturell översyn för att bidra till bättre resultat och kommissionen kommer att komma med lämpliga förslag.

Låt mig också i korthet ta upp det transatlantiska ekonomiska rådet. Günter Verheugen hade redan den 23 mars 2009 ett möte med sin nya amerikanska motpart, Michael Froman. De viktigaste frågorna för det transatlantiska ekonomiska rådet under den nya administrationen är de följande: För det första, att höja profilen för politiska strategiska frågor, medan man samtidigt lättar bördan av mer tekniska frågor på toppmötenas dagordning. För det andra, tidsplaneringen för ett kommande arbetsprogram – här vill Günter Verheugen anlägga ett mycket långsiktigt perspektiv – men detta måste vägas mot den nuvarande kommissionens mandat och vi behöver ha några kortsiktiga resultat. Slutligen, hur man ska hantera påtryckningar från medlemsstaterna – till vilka vi har lovat, men ännu inte levererat, ett program på medellång sikt – om större deltagande i det transatlantiska ekonomiska rådets arbete.

För det andra skulle jag vilja påpeka att vi är en gemenskap som delar värderingar med USA, men det finns fortfarande saker som behöver göras. Därför kommer vi att behöva uppmuntra USA att ansluta sig till viktiga människorättskonventioner inom ramen för FN, inklusive konventioner som gäller diskriminering mot kvinnor och barns rättigheter – för att bara nämna några få. Detta inkluderar vår hållning när det gäller Internationella brottmålsdomstolen, vilket har betonats vid ett flertal tillfällen med Bush-administrationen, men detta kommer att tas upp igen.

För det tredje gäller det undantag från viseringskraven och ömsesidighet när det gäller viseringar, vilket många av er nämnde. Tack var omfattande insatser från medlemsstaternas sida och på EU-nivå antogs sju medlemsstater i programmet om viseringsundantag i november/december 2008. Emellertid finns det fortfarande fem medlemsstater vars medborgare ännu inte kan resa visumfritt till Förenta staterna. Därför kommer vi att fortsätta att ta upp denna fråga.

Jag kan meddela att vice ordförande Jacques Barrot och den tjeckiske ministern Ivan Langer tog upp frågan igen förra veckan i Washington. Den amerikanska sidan visade i allmänhet förståelse för vår ställning, samtidigt som man betonade att den federala regeringens åtgärder grundas på lagstadgade krav som tydligt sätter ramen för framtida utvidgningar av programmet och som noga övervakas av kongressen. Den amerikanska ministern Janet Napolitano informerade oss om att ytterligare en medlemsstat är mycket nära att upptas i programmet för viseringsundantag.

Slutligen gäller det Afghanistan: Vi har redan tidigare bidragit mycket, men som jag tidigare har sagt är vi redo att bidra till civil spaning och det kommer att bli en viss extra finansiering som vi kommer att ta från vår Asienbudget för valen, för polisen och, med största sannolikhet, för jordbruket eftersom det är viktigt att ha ytterligare alternativa försörjningsmöjligheter.

Jag är alltid öppen för nya idéer och ett exempel som tas upp i ert betänkande skulle vara att uppgradera utrikesministrarnas möte till ett transatlantiskt politiskt råd med större fokus på strategiska teman. Som jag tidigare har sagt avser vi att överväga en modernisering av den befintliga transatlantiska agendan i detta perspektiv, mot bakgrund av 15-årsdagen av det nya transatlantiska avtalet 2010.

Francisco José Millán Mon, *föredragande*. – (ES) Herr talman! Jag skulle först vilja tacka för gratulationerna och anförandena om mitt betänkande. Vad jag ser som det viktigaste i denna debatt är att det finns ett brett samförstånd om att förbindelser mellan EU och Förenta staterna är viktiga samt om behovet av att stärka dessa, inte bara genom en gemensam dagordning för att hantera allvarliga utmaningar och allvarliga konflikter, utan också genom nya institutionella mekanismer.

Med ett undantag har det inte kommit några större invändningar vare sig mot de två årliga toppmötena eller mot inrättandet av ett transatlantiskt politiskt råd, och naturligtvis inte heller mot en förbättring eller uppgradering av dialogen mellan lagstiftarna till en mer strukturerad dialog, en form av transatlantisk församling, såsom rekommenderas i betänkandet.

I denna fråga välkomnar jag också att kommissionsledamoten ansåg att en stärkt dialog mellan de lagstiftande församlingarna var mycket värdefull och att varken hon eller rådets företrädare motsätter sig detta ytterligare stärkande av andra institutioner, som i stor utsträckning verkar bli nödvändigt i och med Lissabonfördraget. Detta kommer att vara mycket motiverat och fördelaktigt för båda sidor.

Jag kan inte svara på en minut på alla kommentarer som jag har fått, men jag skulle vilja säga att det i betänkandet rekommenderas ett konstruktivt samarbete i fråga om Ryssland, som Adrian Severing vet, men naturligtvis utan att det påverkar de mänskliga rättigheterna och folkrätten. När det gäller Kina finns det explicita och implicita hänvisningar, när jag talar om att involvera de nya framväxande ekonomierna i det globala styret. Naturligtvis kan inte alla ämnen behandlas i betänkandet, och detta är en kommentar som även i stor utsträckning gäller de ändringsförslag som jag har mottagit, vilka lyckligtvis är få till antalet.

Det är nödvändigt att prioritera. Betänkandet är redan för långt och prioritering betyder att välja, plocka ut och ibland överge något. Jag kan inte blanda ämnen som är mycket viktiga med andra som, även om de är viktiga, är mindre viktiga. Betänkandet måste vara läsligt. Därför, som vi säger på spanska, bör det inte "falla en ur händerna" när man läser det, eftersom det är så tungt.

Mina damer och herrar! Jag anser att samarbetet med Förenta staterna är av avgörande betydelse. Premiärminister Gordon Brown påminde oss om detta här i går. Genom att anta detta betänkande i morgon kommer parlamentet att göra sin plikt: att sända ut budskapet att vi önskar och uppmanar till en ännu starkare strategisk förbindelse med Förenta staterna. Detta betänkande påminner oss – och James Elles sa detta för några minuter sedan – om att den viktigast strategiska förbindelse som EU har är dess förbindelse med Förenta staterna.

Jag är säker på och jag hoppas och litar på att kommissionen och rådet kommer att göra allt de kan under de kommande månaderna och veckorna, som är så viktiga, för att stärka denna förbindelse, också genom den institutionella dimensionen.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), *skriftlig*. – (RO) Valet av president Barack Obama kan vara början till en nya era i förbindelserna mellan Förenta staterna och EU, förutsatt att båda sidorna omsätter de goda avsikterna och de vänskapliga förklaringarna i mer konkreta steg som syftar till att stärka förbindelserna och uppnå ett mer effektivt samarbete.

Den ekonomiska krisen och det aktuella geostrategiska klimatet gör det än viktigare att förbättra det transatlantiska samarbetet eftersom vi tillsammans möter allvarliga utmaningar. Förenta staterna och EU förenas genom ett partnerskap som är av grundläggande betydelse för båda sidorna och omfattar alla verksamhetsområden, från handel till militära allianser.

Under dessa omständigheter anser jag att det är av största vikt att undanröja de sista rester av diskriminering som finns i förbindelserna mellan EU och USA. Det faktum att medborgare i sex EU-medlemsstater fortfarande måste ha visum för inresa i USA måste vara en prioritering i kommissionens och Europaparlamentets dialog med amerikanska myndigheter, för att uppnå en likabehandling av alla EU-medborgare som grundas på fullständig ömsesidighet. Därför välkomnar jag att man i betänkandet har inkluderat en uppmaning till Förenta staterna att avskaffa viseringskraven för de sex länder som ännu inte har medtagits i programmet för viseringsundantag.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) "Amerika har ingen bättre partner än Europa", förklarade president Barack Obama i Berlin i juli 2008. Europa å sin sida har ingen bättre partner än Amerika. Detta är den viktigaste slutsatsen och det motto som kan hämtas från detta utmärkta betänkande.

I 2000-talets globala värld står Europa och Amerika inför gemensamma utmaningar, men de delar också samma värden och kämpar för samma ideal. Därför är betänkandets rekommendationer om att trappa upp förbindelserna mellan EU och USA inte bara välkomna. De behövs verkligen också.

I dessa förbindelser menar jag att kontakten mellan individer är den verkliga nyckeln till förbindelser och samarbete som håller på sikt. Därför kräver jag gång på gång, och stöder helhjärtat uppmaningen i denna riktning, att den amerikanska administrationen helt och hållet och snarast ska avskaffa viseringssystemet för EU-medborgare. Det är oacceptabelt att medborgare i fem EU-medlemsstater fortfarande möter hinder och behöver visum för att resa till Amerika. EU är en enad helhet och därför bör alla dess medborgare bemötas på ett enat sätt, när det gäller deras rättigheter och friheter.

Låt människor samspela, forskare samarbeta och företag hitta gemensamma lösningar på den aktuella ekonomiska krisen. Rörelsefriheten mellan de två världsdelarna har därför blivit en brådskande fråga och den bör prioriteras redan vid Pragsammanträdet den 5 april 2009.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Under de senaste 18 åren har USA fått utstå många hårda ord, kanske ofta med goda skäl när det gäller den tidigare republikanska administrationen under president George W. Bush.

Men jag vill påminna om att vissa problem i Europa fortfarande skulle hänga i luften utan amerikanskt stöd och deltagande. Mycket ofta under den tidigare nämnda perioden har det visat sig att EU kan bli maktlöst och inkapabelt att lösa konflikter som sker vid vår bakdörr, i vår världsdelen.

Utan amerikanskt deltagande och Daytonavtalet kanske det fortfarande skulle vara krig i Bosnien. Och jag är säker på att jag inte behöver understryka att Kosovos status fortfarande skulle vara oklar och därför mycket frustrerande inte bara för människorna i Kosovo, utan också för EU:s länder.

Trots de många bristerna i den amerikanska demokratin har de uppnått något som vi i detta skede bara kan drömma om. De har en svart president. Jag sätter stora förhoppningar till de transatlantiska förbindelserna, och jag hoppas uppriktigt att saker kommer att förbättras till förmån för både EU och USA.

8. Interimsavtal om handel mellan EU och Turkmenistan - Interimsavtal med Turkmenistan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Jan Marinus Wiersma, Erika Mann, Daniel Caspary, Robert Sturdy, Cristiana Muscardini och Eugenijus Maldeikis, för Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, Gruppen för europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt Gruppen Unionen för nationernas Europa, om interimsavtalet om handel mellan EU och Turkmenistan (O-0024/2009 – B6-0019/2009),

– en muntlig fråga till kommissionen från Jan Marinus Wiersma, Erika Mann, Daniel Caspary, Robert Sturdy, Cristiana Muscardini och Eugenijus Maldeikis, för Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, Gruppen för europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt Gruppen Unionen för nationernas Europa, om interimsavtalet om handel mellan EU och Turkmenistan (O-0025/2009 – B6-0020/2009), och

– betänkandet av Daniel Caspary, för utskottet för internationell handel, om förslaget till rådets och kommissionens beslut om ingående av interimsavtalet om handel och handelsrelaterade frågor mellan Europeiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen, å ena sidan, och Turkmenistan, å andra sidan (05144/1999 – C5-0338/1999 – 1998/0304(CNS)) (A6-0085/2006).

Jan Marinus Wiersma, författare. – (NL) Herr talman! Det är bra att vi i dag debatterar Europaparlamentets hållning i fråga om interimsavtalet om handel med Turkmenistan, vilket är en fråga som länge har legat på is för Europaparlamentet och EU. Rådet och kommissionen strävar efter framsteg i denna fråga och de vill att Europaparlamentet ska ge sin välsignelse eller ett positivt omdöme om detta interimsavtal, eftersom det skulle kunna bidra till bättre förbindelser med Turkmenistan.

Denna fråga har legat obehandlad under lång tid och det finns skäl till detta. Parlamentet har hittills tvekat att rösta om detta avtal eftersom vi är verkligt missnöjda med situationen för de mänskliga rättigheterna i Turkmenistan, särskilt under den tidigare presidenten/diktatorn Turkmenbashi, som isolerade landet från omvärlden och behandlade sin egen befolkning på ett ganska inhumant sätt. Frågan är naturligtvis om det nya systemet efter Turkmenbashis död har förändrat situationen – och jag skulle vilja höra från rådet och kommissionen vilka förändringar och förbättringar de har observerat under de senaste åren – samt om detta är skäl nog att nu verkligen slutföra och underteckna handelsavtalet.

Kommissionen och rådet har naturligtvis två starka skäl till att göra en omprövning. Det strategiska sammanhanget har förändrats. Vi ser annorlunda på Centralasien nu än vad vi gjorde för några år sedan. Kommissionsledamoten själv har lagt ned mycket energi på denna region men jag är också medveten om att ordförandeskapet anser att EU inte får lämna regionen åt kineserna eller ryssarna. Vi har också intressen där och dessa erkänns av regionen. Jag var nyligen i Kazakstan och det var mycket tydligt att det fanns ett stort intresse för bättre förbindelser med EU.

Kommissionens andra viktiga argument är att vi för närvarande saknar en tillräcklig rättslig grund för våra förbindelser med Turkmenistan. Vi använder fortfarande ett fördrag från Sovjettiden, och detta är inte acceptabelt. Utan ett bättre fördrag, hävdar man, kan vi inte heller uppnå någon tillräcklig dialog om mänskliga rättigheter.

Frågan är fortfarande obesvarad – har människorättsituationen förbättrats i sådan utsträckning att vi bör ta detta viktiga steg och råda parlamentet att stödja handelsavtalet? Jag anser att denna fråga fortfarande är tämligen olöst och jag väntar också på kommissionens och rådets reaktioner angående detta. Jag kommer att vara fortsatt tveksam. Jag har diskuterat denna fråga utförligt med Daniel Caspary i Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, som är föredragande i denna fråga. På ett antal punkter som han också kommer att ta upp väntar vi fortfarande på förtydliganden från rådets sida, nämligen i samband med mediernas situation i Turkmenistan, utbildning, Röda korsets tillgång till fängelser och så vidare. Vi anser att det måste göras konkreta framsteg inom dessa områden och ett handelsavtal av detta slag och en människorättsdialog med Turkmenistan skulle kunna bidra till detta.

Jag har en sista punkt att ta upp, och detta uttrycks också klart i den resolution som vi har utarbetat tillsammans med Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. Vi vill också ha en stark garanti för att det finns ett reservalternativ om vi kommer överens om att avge ett positivt yttrande om detta handelsavtal. Om vi slutligen kommer till slutsatsen att de metoder som föreslås av kommissionen och rådet inte fungerar och att människorättsituationen i Turkmenistan inte förbättras, vill vi att det finns en möjlighet för parlamentet att be kommissionen och rådet att upphäva fördraget. Om vi inte får någon sådan garanti skulle jag få mycket svårt att övertyga min egen grupp, vid gruppsammanträdet i kväll, att rösta för detta handelsavtal. Vi skulle troligen senare verka för en senareläggning av omröstningen. För oss är det mycket viktigt att ett sådant åtagande görs så att vi, om situationen i Turkmenistan försämrats eller inte förbättras avsevärt, kan diskutera om handelsavtalet bör upphävas. Parlamentet måste ha rätt att inge denna typ av framställningar till rådet och kommissionen.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Bogusław Rogalski, författare. – (PL) Herr talman! Ratificeringen av avtalet med Turkmenistan är en omtvistad fråga på grund av kränkningar av demokratiska principer och grundläggande mänskliga rättigheter i Turkmenistan. Trots detta bör samtal föras med detta land och avtalet bör undertecknas. I förbindelsen med Turkmenistan bör man särskilt uppmärksamma att om det inte finns något ekonomiskt samarbete mellan EU och Turkmenistan kommer levnadsstandarden i detta land att sjunka. Ratificering av avtalet kan utan tvekan bidra till att höja befolkningens levnadsstandard.

Låt oss komma ihåg att det har kommit några positiva sociala signaler. Den lagstiftning som Turkmenistan nyligen antog om förbud mot barnarbete är en av dessa signaler. Självklart behöver Turkmenistan fortfarande ratificera och genomföra många av Internationella arbetsorganisationens konventioner – det är ingen tvekan om det. Det faktum att förändringarna i Turkmenistan har genomförts i långsammare takt än vad vi hade förväntat oss är dock fortsatt oroväckande. Bara ett fåtal företag har privatiserats, regeringen har fortfarande hård kontroll över många ekonomiska sektorer och utländska direktinvesteringar har hållits på en mycket låg nivå. Trots att Turkmenistan har en av de största naturgasreserverna och är en av de största exportörerna av bomull, lever omkring halva befolkningen – och låt oss komma ihåg detta – i fattigdom, extrem fattigdom

skulle jag kunna tillägga. Det politiska systemet är också långt ifrån tillfredsställande, särskilt när det gäller det fortsatta förtrycket av andra politiska partier än regeringspartiet samt förtryck av olika religiösa grupper.

Trots allt detta verkar det som om avtalet med Turkmenistan bör upprättas och ratificeras. Bara genom samtal och genom att ge Turkmenistan en förebild kan vi ge dem en hjälpande hand, så att detta land i framtiden äntligen skulle kunna ansluta sig till familjen av demokratiska länder.

Robert Sturdy, författare. – (EN) Herr talman! Jag ber om ursäkt – jag insåg inte att jag hade talartid just i denna fråga. Jag skulle bara vilja kommentera vad föregående talare sa. Jag menar att det är viktigt att vi stöder den lagstiftning som utarbetas för att föra Turkmenistan närmare oss. När det gäller alla dessa länder behöver vi se till att de är säkra i en mycket besvärlig omgivning.

I detta sammanhang skulle jag vilja tacka Daniel Caspary, som har arbetat outtröttligt för att driva igenom lagstiftningen. Jag vet att han ska tala om någon minut, men han har arbetat just med denna lagstiftning i utskottet för internationell handel.

Vid en tidpunkt när världen lider av enorma restriktioner för finansiella tjänster och andra problem behöver vi garantera säkerheten för dessa länder och se till att de ansluter sig till den aktuella lagstiftning som Daniel föreslår. Jag har inget att tillägga och jag ber om ursäkt för att jag var sen.

Daniel Caspary, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har behandlat interimsavtalet med Turkmenistan här i Europaparlamentet under nästan tre år. För nästan tre år sedan hade vi nått en punkt där utskottet för internationell handel hade antagit ett betänkande men det förkastades vid plenarsammanträdet. Ett skäl var att rådet och kommissionen slutade att arbeta med denna fråga och då menade parlamentet att om kommissionen och rådet inte driver på, så finns det ingen anledning för parlamentet att göra det heller.

Jag är särskilt nöjd över att vi befinner oss i ett annat läge i dag, även om situationen i Turkmenistan fortfarande långtifrån motsvarar våra normer. Mänskliga rättigheter åsidosätts fortfarande i många områden och det finns en hel del berättigad kritik mot bristen på demokratiska strukturer i landet. De individuella friheterna är mycket begränsade. Informationsfriheten i Turkmenistan lämnar en hel del att önska. Enligt information från icke-statliga organisationer är nu en kampanj på gång för att ta bort parabolantennor och därmed ytterligare hindra tillgången till fria medier.

Utbildningssystemet lyckas fortfarande inte uppnå en önskvärd standard för att bedriva utbildning på ett upplyst sätt med en bra kunskapsgrund, vilket är ännu viktigare, när det handlar om demokrati och mänskliga rättigheter. Dessutom är situationen i fängelserna och frågan om politiska fångar och Röda korsets tillgång till dessa fångelser fortfarande fullständigt otillfredsställande och någon förklaring ges inte.

Å andra sidan riktas det fortfarande en hel del oberättigad kritik mot oss. Under de senaste åren har det förekommit ett flertal felaktiga rapporter från så kallade icke-statliga organisationer. Det förefaller mig som om flera icke-statliga organisationer kan vara en fasad för företag från andra länder som har ett intresse av att göra vad de kan för att förhindra att samtal förs mellan EU och Turkmenistan.

Mitt intryck är att det bakom många av de uttalanden och mycket av den falska information som kommit EU tillhanda fanns ett högst avsiktligt intresse att störa samtalen mellan EU och Turkmenistan. Jag tänker här på rapporter om att alla sjukhus i landet har stängts med undantag för två sjukhus i huvudstaden, att alla bibliotek utom två har stängts, att det har blivit ett utbrott av pest eftersom de medicinska villkoren enligt påståenden är förfärliga. Dessa rapporter har alla visat sig vara felaktiga.

Så vilket är det huvudsakliga problemet? Det är helt omöjligt att få en realistisk bild av detta land, främst eftersom dess regering inte låter oss göra ordentliga observationer och eftersom vi, som Europeiska unionen, tyvärr inte har något utrikesdepartement som kan vidta de nödvändiga åtgärderna på plats.

Emellertid kan vi se att den nya presidenten har inlett flera reformer. EU:s Centralasienstrategi som antogs för ett tag sedan här i parlamentet inriktas på de centralasiatiska länderna. Detta interimsavtal skulle kunna vara ett första litet steg för att visa turkmenistanerna att vi tar tag i dialogen, driver på den och även vill hjälpa dem att följa den långsamma – men förhoppningsvis konstanta – vägen mot mänskliga rättigheter och demokrati.

I vår resolution, som lades fram här i parlamentet som en resolution av flera olika grupper, behandlas på tydligt sätt många av orsakerna till kritiken. Där behandlas också tydligt vissa aspekter av den positiva utveckling som kan konstateras, men vi menar att det är viktigt att vi inte delar ut några gratisbiljetter, vi vill

inte ge efter och ge upp de värderingar som vi värnar om, vi vill försvara och upprätthålla våra värderingar. Därför bör vi inte dra förhastade slutsatser när det gäller partnerskaps- och samarbetsavtalet. Som den tidigare talaren sa måste kommissionen och rådet göra tydliga uttalanden om möjligheten att upphäva interimsavtalet om parlamentet skulle kräva detta vid någon tidpunkt i framtiden.

Parlamentet har ställt många skriftliga frågor till kommissionen och rådet. Jag skulle vara mycket glad om ni skulle kunna undersöka dessa och ge oss mycket tydliga svar så att vi förhoppningsvis tillsammans kan se till att man kommer igång med interimsavtalet i morgon.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar verkligen parlamentsledamöternas intresse för frågan om EU:s förbindelser med Turkmenistan och jag är nöjd över att ha möjlighet att svara å rådets vägnar på de olika frågor och teman som har tagits upp i parlamentet.

Turkmenistans betydelse ökar på många sätt. Det har under lång tid varit ett mycket inåtvänt land. Men under de senaste två åren har det tagit några viktiga steg för att öppna sig mot omvärlden. Regeringen är allt öppnare för samarbete. Detta speglas i en större ansträngning för att verka konstruktivt inom ramen för EU:s Centralasienstrategi.

Trots dessa förändringar har vårt avtalsförhållande med Turkmenistan förblivit oförändrat under 20 år. Som Jan Marinus Wiersma uppgav baseras det fortfarande på det föråldrade ekonomiska samarbetsavtalet med Sovjetunionen som gällde handel och handelsrelaterade frågor.

Mot bakgrund av den positiva utvecklingen i Turkmenistan har vi en möjlighet att stärka vår bilaterala förbindelse. Interimsavtalet, som undertecknades 1999, gäller preliminärt de handelsrelaterade delarna av avtalet om partnerskap och samarbete, som också undertecknades 1999, och nu saknas bara tre medlemsstaters ratificering av detta.

Det finns många aspekter av unionens förbindelser med Turkmenistan. Främjandet av mänskliga rättigheter och demokrati står naturligtvis i centrum för den bilaterala förbindelsen, eftersom detta är avgörande för den mer allmänna strategin för Centralasien. Det faktum att Turkmenistan gränsar till Afghanistan gör det också till ett strategiskt viktigt land. Samtidigt deltar Turkmenistan i återuppbyggnaden av Afghanistan och står för en logistisk grundval för många medlemsstaters operationer eller åtgärder inom ramen för den internationella säkerhetsstyrkan (överflygningar) samt på bilateral basis. Turkmenistan har en central roll för den regionala säkerheten och kampen mot narkotikasmuggling. Landets tillväxtekonomi skapar möjligheter för EU:s företag. Dessutom är Turkmenistan en huvudpartner i diversifieringen av EU:s energiförbindelser och energitrygghet. Dessa är alla viktiga områden som det ligger i vårt eget intresse att utveckla.

Sedan presidentvalet i februari 2007 har Turkmenistan också deltagit i ett antal betydande reformer, inklusive konstitutionella förändringar. Många av de nya bestämmelserna i konstitutionen och andra reformer som har tillkännagetts visar att landet rör sig i rätt riktning, även om det är en långsiktig process och mycket ännu återstår att göra.

I frågan om de mänskliga rättigheterna har Turkmenistan deltagit konstruktivt i en människorättsdialog med EU som rör många olika frågor. I linje med denna dialog har det också gjorts viktiga framsteg i landet. Särskilt har några politiska fångar släppts och samarbetet med FN har ökat i omfattning. Turkmenistan har också gjort det möjligt för FN:s särskilde rapportör för religions- och trosfrihet att besöka landet och landet har till fullo deltagit i FN:s återkommande översyn. Ett FN-center för preventiv diplomati har också inrättats i Ashgabat. Dessutom har man lättat på de interna reserestriktionerna, en dialog med Internationella rödakorskommittén har inletts och genom en utbildningsreform har man återinfört tioårig sekundärutbildning och femårig utbildning på universitetsnivå. Turkmenistan har anslutit sig till internationella konventioner såsom det andra frivilliga protokollet till Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och konventionen om kvinnors politiska rättigheter.

Allt detta visar att Turkmenistan gör framsteg. Självklart finns mycket kvar att göra inom området mänskliga rättigheter och respekt för rättsstatsprincipen och demokratin. Särskilt kommer vi att fortsätta att verka för frigivning av alla politiska fångar, fri tillgång från Internationella rödakorskommitténs sida till fängelser, upphävande av restriktionerna för resor till utlandet samt fria medier och ett fritt civilsamhälle.

Ordförandeskapet är övertygat om att det bästa sättet att säkra att Turkmenistan gör framsteg i dessa frågor är ett konstant engagemang. Vi måste kunna ha en öppen dialog och när det är nödvändigt skicka ut tydliga budskap, om Turkmenistan ska röra sig mot fullständig respekt för internationella normer.

Det är just därför som vi behöver uppgradera vår förbindelse och våra egna instrument och verktyg. Det nuvarande avtalet med Turkmenistan möjliggör bara en grundläggande bilateral dialog. Den enda fördragsbaserade dialogen består av ett sammanträde med en gemensam kommitté på tjänstemannanivå en gång per år.

Interimsavtalet skulle göra mänskliga rättigheter till en avgörande faktor i förbindelserna och det skulle därmed stärka vår förmåga att påverka den framtida utvecklingen i Turkmenistan på detta område. Avtalet om partnerskap och samarbete skulle, när det väl trätt i kraft, gå ännu längre genom att sörja för en fullständig politisk dialog.

I EU:s strategi för Centralasien, som antogs i juni 2007, uppges det att EU för att intensifiera samarbetet med Centralasiatiska stater helt ska utnyttja den potential som avtal om partnerskap och samarbete innebär. Sådana avtal finns redan när det gäller Kazakstan, Kirgizistan och Uzbekistan. Och när det gäller Tadzjikistan finns ett gällande interimsavtal i väntan på att avtalet om partnerskap och samarbete ratificeras och träder i kraft.

För ett framgångsrikt genomförande av EU:s strategi för Centralasien är det viktigt att alla centralasiatiska länder deltar. Därför är det viktigt att också skapa villkor för Turkmenistans deltagande. Utan detta skulle det vara mycket svårt att uppnå våra mål och intressen i Centralasien.

Ordförandeskapet är övertygat om att vi nu behöver inrätta en lämplig rättslig ram för vår förbindelse med Turkmenistan, med utgångspunkt i interimsavtalet. Detta kommer att möjliggöra för oss att bygga vidare på den utveckling som sker i landet och att öka vårt mer allmänna engagemang i Centralasien.

Interimsavtalet är det effektivaste sättet att se till att Turkmenistan gör framsteg inom de olika nyckelområden som jag har beskrivit, inte minst när det gäller respekten för mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. Jag vet att ni delar dessa målsättningar och därför hoppas jag att vi kan räkna med ert stöd för det fortsatta arbetet med detta.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, ärade ledamöter! Sedan valet av president Gurbanguli Berdimuchammedov har Turkmenistan gått in i en ny fas i sin utveckling och flera positiva tecken på förändring har visat sig.

De nya ledarna har verkligen en öppnare inställning. Till exempel har de upphävt vissa restriktioner för rörelsefriheten inom landet, de har ändrat konstitutionen för att stärka parlamentets roll, de har inrättat ett institut för demokrati och mänskliga rättigheter, de har varit värd för FN:s center för preventiv diplomati i Ashgabat och dessutom har de för första gången gett internationella observatörer tillstånd att övervaka parlamentsvalet, som hölls i december. Som bekant prioriterar regeringen också reformer inom sektorerna för utbildning och hälso- och sjukvård.

År 2006 föreslog Europaparlamentet för turkmeniska myndigheter att de skulle genomföra ett antal åtgärder så att parlamentet slutligen skulle kunna godkänna interimsavtalet om handel. Under de senaste två åren, efter att den nye presidenten hade valts, har flera av de föreslagna åtgärderna antagits – jag vill inte upprepa de som nämndes av rådets ordförande, särskilt de som gäller Internationella rödakorskommittén. Reformerna har också inletts på utbildningsområdet, såsom modernisering av undervisningssystemet, utbildning av lärare utomlands, förlängning av utbildningsperioden och införande av Internet i skolor.

Vissa fångar har släppts. Bland annat släpptes nyligen Valery Pal, vars frigivning vi hade krävt. I september 2008 beviljades – också för första gången – ett besöksstillstånd för FN:s särskilde rapportör för religions- och trosfrihet, som kom till slutsatsen att individer och samhällen fortfarande står inför ett antal svårigheter, även om situationen har förbättrats mycket sedan 2007.

Inledandet av nya strukturerade dialoger såsom den som vi har tagit del av om mänskliga rättigheter är en annan positiv punkt. Naturligtvis kan ni vara säkra på att vi under dessa sammanträden fortfarande kommer att behandla problematiska frågor, särskilt situationen för politiska fångar, mötesfrihet, fria medier, religionsfrihet och minoriteters rättigheter. Vid varje tillfälle kommer vi att betona vårt engagemang för att de mänskliga rättigheterna ska respekteras samt deras betydelse för långsiktig ekonomisk och social utveckling.

På grund av dessa farhågor – som är högst berättigade – när det gäller situationen i Turkmenistan, har parlamentet senarelagt sitt beslut om interimsavtalet. I princip delar jag några av dessa farhågor och jag erkänner också att Turkmenistan fortfarande har en bit kvar innan landet helt lever upp till internationella normer för demokrati och mänskliga rättigheter.

Men det sker en positiv utveckling, även om den är begränsad, som vittnar om en önskan att göra framsteg och att öppna för förändringar. Vi ser detta som en möjlighet som vi bör utnyttja för att samverka med de turkmenistanska myndigheterna och uppmuntra dem. Jag är fast övertygad om att EU måste göra större åtaganden för att bereda vägen för en framtida positiv utveckling.

Tillämpningen av interimsavtalet om handel, med vilket jag menar de handelsrelaterade bestämmelserna i avtalet om partnerskap och samarbete, skulle vara ett positivt första steg och skulle möjliggöra för oss att ha mer kontakt med Turkmenistan och mer kraftfullt främja samarbete, reform och modernisering som helhet. Dessutom innehåller interimsavtalet en mycket viktig klausul om mänskliga rättigheter och jag är medveten om att ni värnar om möjligheten att kunna upphäva avtalet.

I detta avseende skulle jag vilja påpeka att artikel 1 i interimsavtalet om handel och artikel 2 i avtalet om partnerskap och samarbete innehåller klausuler om att respekt för demokrati och grundläggande rättigheter är väsentliga delar i varje avtal. Framför allt innehåller båda avtalen klausuler som möjliggör för varje part att vidta lämpliga åtgärder i händelse av en allvarlig överträdelse av deras villkor, i särskilt brådskande fall utan att på förhand rådgöra med de gemensamma kommittéerna.

Det är därför möjligt att i händelse av en fastställd, varaktig och allvarlig överträdelse av människorättsklausulen upphäva avtalen. Men interimsavtalet om handel är definitivt inte ett universalmedel. Det kommer säkerligen inte att lösa alla människorättsproblem i Turkmenistan, men det kommer att bidra till att se till att internationella normer följs i större utsträckning, särskilt när det gäller rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter.

Det finns ytterligare två viktiga skäl till varför vi bör stärka våra förbindelser med Turkmenistan för att skydda våra egna intressen: säkerhet och energi. Turkmenistan är beläget där Europa och Asien möts och landet har bland annat Iran och Afghanistan som grannländer. Det är viktigt att det är aktivt neutralt i en region med stora spänningar med påtaglig risk för destabilisering.

Därför arbetar vi framgångsrikt med Turkmenistan inom området gränsförvaltning och i kampen mot terrorism, islamisk extremism, narkotikasmuggling och människohandel. Samarbetet är desto viktigare med tanke på det internationella samfundets nyligen förnyade engagemang i Afghanistan och Pakistan. Regionala konferenser kommer att hållas mycket snart i Haag och i Tokyo.

Som vi alla vet skulle Centralasien kunna spela en mycket viktig roll för en tryggad energiförsörjning. Sedan regimskiftet i Turkmenistan har vi ökat vårt samarbete inom detta område. EU gör stora ansträngningar för att den södra gaskorridoren ska byggas som en del av en bredare politik för diversifiering av våra energikällor och transitvägar. Det är tydligt att Turkmenistan har en avgörande roll för att detta projekt ska bli framgångsrikt.

Slutligen måste våra förbindelser med Turkmenistan präglas lika mycket av våra värderingar som av våra intressen. Därför är jag fortsatt övertygad om att vi genom våra förbindelser med Turkmenistan kommer att ha bättre möjlighet att lägga fram våra argument till förmån för ett öppnare turkmenistanskt samhälle.

Vi ska fortsätta att uppmuntra myndigheterna att göra framsteg inom andra områden, bland annat reform av straffrätten och civilrätten, lagstiftning om religion, fria medier, frigivande av politiska fångar, tillstånd för internationella observatörer att gå in i fängelser och ökad närvaro av icke-statliga organisationer i landet.

Av alla dessa skäl ber jag er att godkänna interimsavtalet med Turkmenistan.

Talmannen. – Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Innan jag ger ordet till dem som medverkar i denna debatt, ska jag tillåta mig – jag är ansvarig för flerspråkighet vid parlamentets presidium – att läsa några råd för er från en broschyr som har utarbetats för nya parlamentsledamöter om hur man talar så att tolkning kan göras på rätt sätt, så att detta mirakel, som saknar motsvarighet eller föregångare inom någon annan institution, kan fortsätta att fungera dagligen.

Det är inte tio Guds bud, men det här är vad som står: "Tala i jämn takt och inte för snabbt. Tala ditt modersmål om detta är möjligt. Undvik att byta språk när ni talar. Att tala är bättre än att läsa innantill, men om det inte finns något alternativ till att läsa, se till att tolkarna har texten. Ange tydligt referenser till dokument. Ange tydligt eventuella siffror som nämns. Förklara förkortningar som du använder i anförandet. Kom ihåg att skämt är svåra att översätta och tala med tolkarna. När ni är ordförande för ett möte, vänta ett ögonblick innan ni ger ordet till nästa talare så att tolkarna kan slutföra anförandet och byta till rätt kanal."

Tack så mycket för er tolkning. Jag vill passa på att gratulera tolkarna, som genom sitt arbete – som är så komplicerat och så effektivt – möjliggör vårt arbete.

Alexandru Nazare, för PPE-DE-gruppen. – (RO) Först av allt, och det är inget sammanträffande i samband med denna debatt, vill jag välkomna den kompromiss som nåddes vid Europeiska rådets senaste möte om finansieringen av Nabucco-gasledningen.

Jag uppskattar att Nabucco-projektet har förklarats vara ett prioriterat energiprojekt och att våra insatser som ledamöter av Europaparlamentet till stöd för detta projekt har gett resultat.

För att återgå till dagens debatt anser jag dock att två av våra farhågor när det gäller Turkmenistan är särskilt viktiga: ekonomiskt samarbete, särskilt inom området olja och gas, samt sociala framsteg och mänskliga rättigheter i landet, såsom också har nämnts av kommissionsledamoten.

Jag välkomnar detta betänkande och gratulerar Daniel Caspary till det.

Jag anser också att det avtal som nu diskuteras ger en bättre ram för samverkan med Turkmenistan än det nuvarande avtalet. Jag vill ändå betona att det inte är för tidigt för oss att diskutera specifika vägar för samarbetet med Turkmenistan och landets roll i EU:s energiprojekt. Det avtal som diskuteras i dag är mer än välkommet som ett sätt att påskynda det ekonomiska samarbetet mellan EU och Turkmenistan.

Vi förstår utifrån detta betänkande att myndigheterna i Ashgabat är beredda att förhandla om mänskliga rättigheter och civila friheter. Grundat på EU:s erfarenhet hittills bör det vara uppenbart att de snabbaste framstegen inom dessa områden görs när de utgör en del av en mer allmän diskussion som berör andra ämnen, inklusive möjligheten till långsiktigt ekonomiskt samarbete.

Turkmenistans energi- och utrikespolitik är nära kopplade till varandra. Vi kan hantera dem samtidigt genom att stärka det ekonomiska samarbetet och anta särskilda åtgärder samt genom att visa att vi har ett ständigt intresse för de mänskliga rättigheterna.

Jag välkomnar utvärderingskriterierna i fråga om Turkmenistans framsteg, samt de kriterier som gäller EU:s immaterialrättsliga normer. Jag undrar om det inte skulle vara värdefullt att ha liknande kriterier också för graden av ekonomisk integration, men med en realistisk och långsiktig karaktär, eller några som gäller framsteg i fråga om civila friheter.

Erika Mann, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten och Alexandr Vondra, för rådet, för deras förklaring, men jag är säker på att de uppfattade att vi fortfarande i viss mån tvekar att ge dem vårt fulla stöd. Jag tror att det är lätt att förstå eftersom frågan är mycket enkel. Svårigheten uppstår eftersom parlamentet måste ge sitt samtycke till avtalet om partnerskap och samarbete, medan detta inte gäller för interimssavtalet om handel på grund av våra rättsliga skyldigheter.

När det gäller interimssavtalet om handel kan vi därför i vår resolution bara framhålla våra synpunkter och ta upp våra farhågor och ge vårt stöd på vissa punkter. Av denna anledning tvekar parlament, och särskilt min politiska grupp, att helt ställa sig bakom interimssavtalet om handel.

Jag hoppas att ni har förståelse för detta och jag hoppas att ni kan lösa problemet. Jag vet att det på grund av den rättsliga processen och eftersom ni redan har undertecknat den rättsliga grunden är mycket svårt för er, om inte omöjligt, att omförhandla. Vi är fullt medvetna om hur det ligger till men jag är säker på att ni kan finna en väg och undersöka möjligheten att ytterligare utveckla och utforska rättsliga grunder som kan hjälpa vår sida att vara på er sida. Vi inser alla hur viktigt Turkmenistan är och vi har redan ställt oss bakom andra avtal. Så problemet är inte att vi inte vet vad som har skett och det är inte att vi inte inser hur viktigt Turkmenistan är, men det är en mycket problematisk fråga.

Jag skulle vilja att ni undersöker detta på nytt och därför ber jag er specifikt att göra mig en tjänst: överväg punkt 11 i vår text, där vi tar upp våra farhågor när det gäller den rättsliga skyldigheten och skillnaderna mellan interimssavtalet om handel och avtalet om partnerskap och samarbete.

Notera också punkt 9 i vår resolution, där det talas om inkludandet av människorättsklausulen i avtalet om partnerskap och samarbete. Fru kommissionsledamot! Jag är medveten om och noterade era synpunkter men jag är säker på att det finns något ni kan göra för att ytterligare utforska hur vi kan förbättra just detta.

Samma sak gäller för punkt 10 och detta är viktigt också för rådet. Vi skulle vilja ha en översynsklausul. Jag vet att en sådan inte är inkluderad men var vänliga och gör oss ytterligare en tjänst. Undersök saken och se vad ni kan göra under de fortsatta förhandlingarna.

Om ni kunde göra någon i fråga om punkt 8, så skulle detta vara till mycket stor hjälp för oss. Det gäller övervakning, som är något som vi alltid vill ha och alltid efterfrågar. Övervakning innebär inte att vi vill sitta vid förhandlingsbordet. Vi har gjort detta under andra omständigheter, så undersök vad ni kan göra här, hur ni kan bidra till att definiera vad övervakning betyder, men gör oss en tjänst och undersök denna fråga.

För övrigt anser jag att ni har gjort ett mycket bra arbete. Alla punkter täcks in i det nya partnerskapsavtalet mellan EU och Centralasien för 2000-talet. Ni behandlade också ILO:s rekommendation. Ni behandlade dessutom människorättsfrågor så jag är säker på att vi kan hitta en kompromiss, men ett visst arbete finns fortfarande kvar att göra.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Vi måste försöka att inte lura oss själva utan inse att den turkmenistanska regeringen, även om Valery Pal har blivit frisläppt, kommer att fortsätta att kidnappa, fängsla och tortera andra personer i Turkmenistan för brottsliga tankar.

Även om FN:s särskilda rapportör för religions- och trosfrihet har rest till Turkmenistan, väntar nio andra särskilda rapportörer fortfarande på tillstånd. Detta är personer som täcker in sådana viktiga områden som tortyr, försvar av mänskliga rättigheter, oberoende domstolar, utbildning, hälso- och sjukvård, yttrandefrihet, med mera.

Flera anföranden verkar verkligen vara övningar i att övertala sig själv. Vi har fortfarande att göra med en av världens mest förtryckande och stängda regimer, även om det har skett vissa framsteg och även om vi behöver hitta rätt strategi för att ge vårt stöd. Det är viktigt för oss att inte heller vara naiva eller kräva att Turkmenistan blir ett skolexempel på demokrati och mänskliga rättigheter, innan vi når någon överenskommelse med landet.

Så, mellan dessa två ytterligheter, vad bör vi göra? Jag föreslår helt enkelt att vi ska ha en verklig utrikespolitik och att vi uppfyller kriterier som är extremt exakta, som är mätbara, som är realistiska och som är Europaparlamentets egna. Jag tänker på inresetillstånd för oberoende icke-statliga organisationer, för FN:s särskilda rapportörer och för Internationella röda korset. Vi vet att förhandlingar är på gång men de är inte slutförda. Jag tänker på omstruktureringen av utbildningssystemet enligt internationella normer – som är på gång men som fortfarande är långt ifrån tillfredsställande – frigivandet av alla politiska fångar och deras rörelsefrihet – kort sagt, de mänskliga rättigheternas ABC. Min grups förslag är både ambitiöst och realistiskt. Det kan sammanfattas i en enkel formel.

(Talmannen avbröt talaren för att be henne tala långsammare, på tolkarnas begäran.)

Vi får inte sabotera vår egen politik genom att avstå från våra värderingar. Det är inte fråga om att förespråka ett isolerat Turkmenistan, utan att arbeta tillsammans med landet. Hur bör då detta göras? Vi bör fatta två pennor, en i varje hand. Med den första pennan ska vi underteckna en färdplan, som kommer att beskriva de stadier som krävs för att möta de kriterier som parlamentet har fastställt. Dessa stadier kommer att planeras över tiden, med exakta tidsgränser, och kommer att diskuteras vid de underutskott för mänskliga rättigheter som kommer att inrättas tillsammans med Turkmenistan.

När vi väl har undertecknat denna färdplan, kan vi med den andra handen och den andra pennan underteckna det interimsavtal som vi har framför oss. När tiden är inne för kommissionen och rådet att diskutera framtiden för människorättsklausulerna, är det nödvändigt att dessa klausuler är systematiska och att de systematiskt åtföljs av en samrådsmekanism som vid behov kan leda till ett upphävande av detta avtal.

Talmannen. - Fru Flautre! Talmannen mäter inte hur snabbt talarna talar. Talmannen har en lampa framför sig, som tolkarna kan använda för att skicka en SOS-signal när de måste upphöra att tolka för att de inte kan hålla talarens tempo. Jag mäter inte någons talhastighet – jag får denna nödsignal och jag vidarebefordrar den till ledamöterna, så att alla kan följa med i debatten.

Tack, som alltid, för er förståelse.

Helmuth Markov, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! Det har redan gått ett år sedan parlamentet mycket klart och tydligt framförde vilka framsteg det ansåg vara nödvändiga för att handelsavtalet mellan EG och Turkmenistan skulle kunna godkännas. Dessa krav var relativt lätta att uppfylla: fritt och obehindrat tillträde för Internationella röda korset, frigivande av politiska fångar och samvetsfångar, avskaffande av alla statliga reserestriktioner, smidigare tillträde och arbetsförhållanden för icke-statliga organisationer och FN-organ, samt en omfattande reform av utbildningssystemet. Jag medger gärna att regeringen under ledning av president Gurbanguli Berdimuchammedov har gjort framsteg. Det är ett obestridligt faktum. Enligt min åsikt är

framstegen dock inte på något sätt tillräckliga för att vi ska kunna godkänna avtalet i nuläget. Såväl ni, herr rådsordförande, som ni, fru kommissionsledamot, har missat en enorm möjlighet.

Jag delar inte nödvändigtvis de socialdemokratiska ledamöternas åsikter, men liksom de sagt vill vi – parlamentet – ha en garanti från er på att om parlamentet kräver att detta interimsavtal återkallas, så kommer ni att tillmötesgå vårt krav. Alexandr Vondra sa ingenting alls om detta, och ni, fru kommissionsledamot, har förklarat för oss att det står i avtalet att detta kan göras. Detta handlar inte om att det står att det kan göras. Det handlar om ifall ni är redo, om parlamentet kräver det, att infria detta krav. Det är det som är poängen.

Jag uppmanar alla mina kolleger, om vi vill ta oss själva på allvar, att inte samtycka i morgon, såvida inte kommissionen skriftligt medger och läser upp här att detta krav kommer att uppfyllas. Detta var ett avgörande villkor som slutligen ställdes, men ni har inte sagt något alls om det. Jag måste säga att jag får intrycket att ni inte tar oss på allvar. Det minsta man kunde begära vore ett ställningstagande om detta.

Därför säger jag till er att under dessa omständigheter är det inte möjligt att uppnå en överenskommelse om interimsavtalet. Jag hoppas att vi tillsammans enhälligt kommer att dokumentera detta i morgon.

David Martin (PSE). – (EN) Herr talman! Liksom de två föregående talarna anser jag tyvärr att både kommissionen och rådet har målat upp en lite väl rosenröd bild av det aktuella läget i Turkmenistan.

Den nuvarande presidenten må vara aningen bättre än den föregångare han ersatte i februari 2007, men är han tillräckligt mycket bättre för att vi ska kunna godkänna ett interimsavtal om handel som är ett steg mot ett partnerskaps- och samarbetsavtal? Som Helmuth Markov och Hélène Flautre sagt fastställde vi i utskottet för internationell handel fem mycket tydliga uppgifter för Turkmenistan som vi skulle vilja se genomförda innan vi ger vårt godkännande.

För det första sa vi att Internationella röda korset måste få fritt tillträde till Turkmenistan. Såvida inte kommissionen eller rådet kan berätta något annat, så har Röda korset så vitt jag kan förstå hittills inte kunnat besöka ett enda fängelse eller en enda fånge i Turkmenistan.

För det andra sa vi att utbildningssystemet måste anpassas till internationella normer. Rådet har rätt i att sekundärutbildningen har förlängts med ett år, men som jag förstår saken har det visserligen skett smärre förbättringar i utbildningssystemet, men de har inte inriktats mot den stora massan turkmener, utan mot eliten och mot att förbereda dem som vill arbeta inom olje- och gassektorn.

För det tredje har vi uppmanat till frigivande av alla politiska fångar. Några har blivit frigivna, men det finns fortfarande många – bokstavligen talat hundratals, om inte tusentals – politiska fångar som försmäktar i fångelser i Turkmenistan och fortfarande väntar på en rättvis rättegång.

För det fjärde sa vi att vi ville att man avskaffade alla hinder mot utrikes resor. Det är intressant att såväl rådet som kommissionen koncentrerade sig på inrikes resor. Vi sa att det måste finnas frihet att resa även till utlandet. Detta har inte genomförts.

Slutligen sa vi att oberoende icke-statliga organisationer och FN:s organ för mänskliga rättigheter måste få fritt tillträde, och att det måste finnas tryckfrihet. Nå, det finns ingen tryckfrihet, icke-statliga organisationer har inte fritt tillträde till landet, och även om FN:s inspektör för religiös tolerans släpptes in så har Turkmenistan den längsta kön av begärda FN-besök av alla länder i världen.

Är detta verkligen ett land som vi kan bedriva handel med? Ja, jag misstänker att för majoriteten här i parlamentet och andra institutioner är svaret tydligen "ja". Varför har läget förändrats sedan utskottet för internationell handel antog sin resolution 2007? Cyniker kanske skulle säga att det är för att man har upptäckt gas och oljefyndigheter i Turkmenistan, för att vi vill bygga en ny gasledning, för att det plötsligt ligger i vårt strategiska intresse. Om så är fallet, låt oss inte låtsas att det har något att göra med en förbättring av de mänskliga rättigheterna. Det handlar om egenintresse på EU-nivå.

(Talmannen avbröt talaren.)

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Herr talman! Jag är också helt emot förslaget om att Europaparlamentet villkorslöst ska godkänna handelsavtalet med Turkmenistan, vilket ju trots allt är vad vi talar om. Vi kan skriva vad vi vill i vår motivering, men när vi väl har tryckt på den gröna knappen kommer frågan att vara utanför vår kontroll, såvida vi inte får en garanti från kommissionen om att vi kommer att ha möjlighet att upphäva avtalet.

Vad är egentligen skälet till att godkänna avtalet med Turkmenistan? Vi har hört om alla möjliga förbättringar, och visst är det sant att diktaturen har genomfört en del förbättringar och avgett en rad löften. Men som vi har hört från Amnesty International har dessa förbättringar bara genomförts i mycket begränsad utsträckning. Hur har detta förklarats? Motiveringen som gavs var att frånvaron av ett avtal inte heller har givit några resultat. Enligt min åsikt är detta en absurd motivering som indirekt uppmuntrar alla diktatorer att hålla ut, för på det sättet kommer vi att ge med oss förr eller senare. Jag anser att det bör sägas högt och tydligt att priset för gas kan vara för högt, och att om priset för gas är avtal med diktaturen i Turkmenistan så är det ett alldeles för högt pris.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Det är beklagligt att de åtgärder som vidtagits av Europeiska unionen och andra internationella organisationer till försvar för mänskliga rättigheter i Turkmenistan ännu inte har gett positiva resultat. Journalister och försvarare av mänskliga rättigheter i landet har belagts med munkavle. Kvinnor och barn utsätts fortfarande för våldtäkter och människohandel.

Jag är emellertid övertygad om att en politik som går ut på att upphäva förbindelserna med Turkmenistan och isolera landet inte har några större utsikter att lyckas. Inte för att landet är rikt på gas, utan helt enkelt för att det bara är genom att främja band med världen utanför som vi kan få demokratiska förändringar att ske.

Därför stöder jag Europeiska kommissionens ståndpunkt och interimsavtalet, som om nödvändigt kan avbrytas som reaktion på händelser i landet. I förbindelserna med Turkmenistan bör Europeiska unionens inställning till energi inte åtskiljas från förändringar på området för mänskliga rättigheter.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det mystiska Turkmenistan är så mycket mer än bara olja och gas. Det betyder inte att landets kolvätetillgångar inte är viktiga. Faktum är att de är av avgörande strategiskt värde för EU, med tanke på att EU och tydligen även Turkmenistan vill stiga ut ur Rysslands skugga när det gäller energiförsörjning.

Turkmenistans enorma och lättillgängliga gastillgångar är i sig själva ett tillräckligt skäl att motivera närmare förbindelser med EU. Det finns emellertid även andra anledningar till att jag anser att vi bör försöka ingå ett interimsavtal om handel med Turkmenistan. Landet är ett utmärkt exempel på ett fredligt och stabilt muslimskt land med en sekulär regering som är fast besluten att bekämpa islamistisk terrorism i Afghanistan, där ett krig pågår.

Naturligtvis finns det fortfarande skäl till allvarlig oro kring mänskliga rättigheter, demokrati och politiska friheter, men sådana orosmoln finns också när det gäller Ryssland och Kina, och jag kan inte minnas att socialdemokraterna tog upp det under debatten om Tibet nyligen. Ändå upprätthåller vi strategiska förbindelser med dessa två stora länder.

Ytterligare förändringar i Turkmenistan uppmuntrar vi bäst genom dialog och partnerskap, inte genom isolering. Därför stöder jag i allmänhet bättre förbindelser mellan EU och centralasiatiska länder.

(Talmannen avbröt talaren.)

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag hoppas att denna debatt om interimsavtalet kan vara ett tillfälle att inleda en grundlig granskning av situationen i Turkmenistan och att kräva mer praktiska åtgärder för att förbättra vad som i nuläget är ett mycket negativt tillstånd.

Regeringen i Asjchabad avvisade nyligen en rad rekommendationer, bland annat om frigivning av politiska fångar, granskning av tidigare fall av fängslande på politiska grunder och upphävande av det reseförbud som godtyckligt har ålagts aktivister för mänskliga rättigheter. Utan att hyckla kan man säga att denna stat hittills har varit stängd för granskning från internationella organisationer, som inte har kunnat resa in i landet på tio år. Journalister och aktivister kan inte arbeta fritt, och alla motståndare hotas på daglig basis.

Europeiska unionen och det internationella samfundet kräver nu en förändrad inställning till respekten för de mänskliga rättigheterna. Avtal av rent ekonomisk natur kommer att vara mycket svåra att godta.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, herr minister, fru kommissionsledamot! Jag anser att vi måste sluta hyckla om denna fråga.

År 2006 deltog jag själv i en delegation från Europaparlamentet som reste till Turkmenistan. Vi framförde då ett antal förslag som ni, fru kommissionsledamot, har tagit upp.

Naturligtvis förstår jag era och rådets argument, men när jag jämför med vad som föreslogs i betänkandet om Centralasien – som vi röstade för här i parlamentet för några månader sedan, den 20 februari 2008, och där vi upprepade våra krav på frigivande av fångar, tillträdde för Röda korset, och så vidare – har det verkligen skett några framsteg? Nej.

När jag personligen ser ett "betänkande om Turkmenistan" läser jag egentligen "betänkande om Nabucco", för när allt kommer omkring är vi intresserade av energin, av gasen i detta land som är den tredje största gasproducenten i världen. Vidare vet jag – vi fick det klart och tydligt förklarad för oss när vi var i Turkmenistan – att om Europeiska unionen inte var intresserad av turkmensk gas, så hade landet andra kunder, inte minst Kina. Så låt oss undvika att hyckla, låt oss tala klarspråk...

(Talmannen avbröt talaren.)

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara instämma helt med min kollega, dr Charles Tannock. Hans avslutande kommentarer, om han inte hade blivit avbruten, skulle ha handlat om att EU borde uppmuntra – och att kommissionen och rådet borde finansiera – transkaspiska gasledningar till Centralasien för att minska farorna med att vara beroende av en källa med monopol, så att vi kan undvika risken för att bli offer för en av våra grannars utrikespolitiska mål.

Talmannen. - Tack, herr Beazley. Det är alltid viktigt att få höra Charles Tannocks tankar. Han är alltid konstruktiv och en inspirationskälla för parlamentet.

Nu har den sista talaren, David Martin, ordet.

Vi kommer att granska inom presidiet om ordet under denna del av debatten kan ges till talare som redan har deltagit i debatten, för vad de vanligtvis gör är att inleda den igen. Men i detta fall, eftersom vi har nått fram till den femte talaren och fem talare har rätt att tala, ger jag ordet till David Martin.

David Martin (PSE). – (EN) Herr talman! Tack för att jag fick ordet. Jag ville återkomma eftersom jag ville ställa en mycket precis fråga till kommissionen innan de får ordet igen. Jag vill veta precis hur de klausuler om mänskliga rättigheter som vi kommer överens om skulle kunna åberopas och tillämpas. Skulle det vara kommissionen som avgör om det har skett en överträdelse av de mänskliga rättigheterna? Om kommissionen beslutar att så är fallet, kommer rådets beslut om att avbryta avtalet behöva fattas enhälligt eller med kvalificerad majoritet? Hur praktisk kommer en klausul om mänskliga rättigheter i själva verket att bli? Vi har klausuler om mänskliga rättigheter i många av våra internationella avtal, och hittills – med undantag för nästa debatt – har vi nästan aldrig åberopat någon av dem, med Vitryssland som ett av de sällsynta undantagen.

Alexandr Vondra, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Herr talman! Jag anser att detta var en nyttig debatt. Debatten inriktades mest på de mänskliga rättigheterna, och det förvånar oss inte. Jag vill ännu en gång betona att avtalets nuvarande klausul om mänskliga rättigheter innebär att avtalet kan avbrytas vid överträdelser av de mänskliga rättigheterna. Vad gäller själva avbrytandet så anser jag att om situationen i Turkmenistan förvärras måste vi ta vad parlamentet än föreslår på största allvar.

Det slutliga beslutet kommer förstås att fattas av rådet, som kommer att överväga alla tänkbara restriktiva åtgärder, däribland möjligheten att avbryta avtalet. Det finns tidigare exempel på detta när det gäller vissa andra centralasiatiska länder.

Vissa av oss nämnde också samarbetet med Röda korset. Det är inte helt lätt för oss att bedöma samarbetet mellan Röda korset och Turkmenistan. Detta beror helt enkelt på att Röda korset tillämpar en grundläggande princip om diskretion. Grundat på den information som finns tillgänglig måste vi alltså medge att det finns mycket att göra och förbättra, men samtidigt kan vi se positiva händelser och utveckling.

Avslutningsvis lämnar förstås den människorättsliga situationen i Turkmenistan i allmänhet mycket att önska, men fortsatt isolering är inte ett alternativ. Att villkora ingående av det interimsavtal som förhandlats fram under elva år är inte ett effektivt sätt att garantera framsteg för mänskliga rättigheter och demokrati.

Naturligtvis måste vi inleda en dialog om mänskliga rättigheter med Turkmenistan, och det är vad vi försöker att göra. Tjeckiens premiärminister var här helt nyligen. Han inledde exakt sådana samtal med presidenten i Asjchabad.

Ordförandeskapet är övertygat om att vi nu har tillfälle att skapa förbindelser med Turkmenistan, och att detta är det enda effektiva sättet att upprätta en rättfram dialog om frågor som mänskliga rättigheter.

Ingen av Turkmenistans viktigaste partner – Ryssland eller Kina, som för närvarande ökar sitt inflytande i regionen – kommer sannolikt att sätta dessa frågor högt på dagordningen.

Att upprätta lämpliga avtalsförbindelser, med interimsavtalet som början, är ett mycket viktigt steg i en sådan samarbetsinriktad politik. Ett negativt ställningstagande från parlamentet skulle skada vår begynnande dialog med Turkmenistan och undergräva vår förmåga att uppnå framsteg på viktiga områden som större respekt för de mänskliga rättigheterna.

Jag vill därför uppmuntra parlamentet att liksom föredraganden Daniel Caspary föreslår ge sitt fulla stöd till ingåendet av interimsavtalet.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Eleanor Roosevelt sa en gång att det är bättre att tända ett ljus än att förbanna mörkret. Detta gäller även Turkmenistan. Att främja mänskliga rättigheter och stödja demokrati i landet måste förstås även fortsättningsvis prioriteras. Många av er – till exempel Hélène Flautre, som inte är här längre – har mycket riktigt påpekat att förändringarna sker långsamt. Det är sant, men förändringar är de likväl, och dessa förändringar måste erkännas och uppmuntras.

Vi måste hjälpa Turkmenistan att hjälpa sig självt. Vi måste därför skapa förbindelser med landet på ett konstruktivt, kontinuerligt och strategiskt sätt. Vi behöver upprätta en ordentlig ram för våra avtalsförbindelser, men detta är inte möjligt enligt det nuvarande avtalet om handel och kommersiellt samarbete, eftersom det är så begränsat.

Låt mig också säga ett par ord om avbrytande, eller möjligheten till avbrytande, av avtalet. Som ni vet och som den tjänstgörande ordföranden just har sagt är det rådet – genom enhälligt beslut, förresten – som beslutar om sådana frågor. Kommissionen kan lägga fram ett förslag om att göra detta.

Kan jag bara få påminna om att efter händelserna i Andizjan, till exempel, så beslutade rådet verkligen att införa restriktiva åtgärder mot Uzbekistan, däribland ett vapenembargo och reserestriktioner för de uzbekiska tjänstemän som befanns vara inblandade i händelserna. Dessutom inställdes tekniska möten enligt partnerskaps- och samarbetsavtalet, samarbetskommittén och underkommittéerna. Dessa åtgärder granskades kontinuerligt och förnyades eller ändrades på lämpligt sätt årligen.

Om en liknande händelse – eller bara en allvarlig försämring – skulle inträffa, skulle rådet kunna vidta liknande åtgärder eller till och med överväga ett avbrytande av avtalet. Kommissionen skulle definitivt överväga alla möjliga alternativ, inklusive avbrytande.

Att införa en särskild klausul om avbrytande, knuten till de mänskliga rättigheterna, i partnerskaps- och samarbetsavtalet skulle innebära att man måste ändra partnerskaps- och samarbetsavtalet. Enligt vår åsikt verkar detta ganska svårt eftersom det skulle innebära att man åter måste inleda förhandlingar med Turkmenistan – som redan undertecknade och ratificerade partnerskaps- och samarbetsavtalet 2004 – liksom med EU-medlemsstaterna, eftersom även tolv av dessa redan har ratificerat avtalet.

I den mån detta syftar till att fastställa om en överträdelse av de mänskliga rättigheterna kan leda till ett avbrytande av partnerskaps- och samarbetsavtalet vill jag upprepa att både partnerskaps- och samarbetsavtalet och interimsavtalet innehåller en klausul där det fastställs att respekt för de mänskliga rättigheterna är en grundsats – som jag mycket tydligt påpekade förut. Såväl partnerskaps- och samarbetsavtalet som interimsavtalet innehåller en klausul som innebär att om endera parten anser att den andra parten har underlåtit att uppfylla en skyldighet i enlighet med avtalet kan den förstnämnda parten vidta lämpliga åtgärder. I särskilt brådskande fall kan detta göras utan att ens först rådgöra med den gemensamma kommittén.

Både interimsavtalet och partnerskaps- och samarbetsavtalet innehåller också en gemensam förklaring där det förtydligas att särskilt brådskande fall innebär väsentliga avtalsbrott från endera parts sida. I båda avtalen förtydligas att med väsentliga avtalsbrott avses brott mot en grundsats för avtalet.

Därför ger väsentliga avtalsbrott i brådskande fall parterna rätt att vidta lämpliga åtgärder. Enligt vår åsikt skulle dessa åtgärder också kunna omfatta avbrytande av avtalet. Därför uppmanar jag er igen – som jag gjorde förut – att ge ert samtycke till att ingå interimsavtal om handel med Turkmenistan.

Jag skulle absolut kunna tänka mig ett politiskt åtagande från min sida – från kommissionens sida – om att övervaka dialogen om de mänskliga rättigheterna och rapportera regelbundet till parlamentet. Detta skulle bli ett språngbräde för ökat samarbete inom handelsavtalet, och skulle föra oss ett steg närmare mot att kunna lyfta ramen för dialog med Turkmenistan till samma nivå som den vi redan har upprättat med andra länder i regionen. Låt oss inte glömma det heller.

Bara genom större engagemang kommer vi att kunna påverka till positiv utveckling och förbättring av den mänskliga situationen.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Daniel Caspary, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Tack så mycket för debatten i dag. Den har gjort att vi kommit mycket längre. Jag vill tacka alla mina vänner som arbetat på denna fråga tillsammans med mig under de senaste månaderna.

Ett centralt uttalande av rådet, käre herr Vondra, har särskilt fastnat i minnet: Turkmenistans folk kommer säkert inte att lära sig vad demokrati och mänskliga rättigheter innebär från Kina, Ryssland eller Iran. Under senare år har parlamentet fastställt tydliga villkor enligt vilka vi kan samtycka till detta interimsavtal, allra senast i Cem Özdemirs betänkande om EU-strategin för Centralasien.

Det skulle vara en mycket stor eftergift av parlamentet om vi nu i stort sett bortsåg från de specifika villkor som vi fastställde för omkring tre eller sex månader sedan och sa att vi trots allt godkänner betänkandet om interimsavtalet. Å andra sidan står det också klart för mig att vi nu talar om interimsavtalet i dag. Det hade inte varit bra att skjuta upp omröstningen. Jag är också på det klara med att vi inte bör använda Turkmenistan och interimsavtalet som en gisslan för att ändra maktbalansen mellan EU:s institutioner.

Jag är också på det klara med att det skulle vara ett prejudikat om kommissionen och rådet skulle gå med på de krav som många av oss har ställt idag även om – och detta säger jag tydligt och klart – dessa krav från parlamentet enligt min åsikt är fullständigt berättigade. Jag emotser därför, helst i kväll, att kommissionen åtar sig att lägga fram ett förslag i den riktningen inför rådet, om denna granskning visar att situationen i Turkmenistan har försämrats och om parlamentet antar en resolution som ber kommissionen att föreslå rådet att uppskjuta detta interimsavtal. Jag anser att detta borde vara möjligt inom ramen för de nu gällande avtalen.

Jag skulle bli mycket glad om vi fick veta att rådet åtog sig att på kommissionens förslag omedelbart ta upp och diskutera denna fråga vid ett av sina kommande möten. Båda institutionerna kan självklart åta sig detta utan att hänvisa till den generella ordningen med institutionellt samarbete inom EU. Jag skulle vara tacksam om ni kunde göra detta uttalande idag eller allra senast före omröstningen i morgon. Jag har inget intresse av att behöva rekommendera mina vänner före omröstningen i morgon att omröstningen om mitt betänkande bör uppskjutas.

Talmannen. – Jag har mottagit två resolutionsförslag enligt artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

9. Den halvårsvisa utvärderingen av dialogen EU-Vitryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om den halvårsvisa utvärderingen av dialogen EU-Vitryssland.

Alexandr Vondra, rådets ordförande – (EN) Herr talman! Jag är tacksam mot ledamöterna här i parlamentet för detta tillfälle att få ge en uppdatering om utvecklingen i Vitryssland och särskilt att få rapportera om resultatet av förra måndagens diskussion om denna fråga i rådet.

Som många av er torde vara medvetna om har vi kunnat se flera exempel på positiv utveckling i Vitryssland, efter rådets beslut i oktober i fjol om att tillfälligt och delvis skjuta upp tillämpningen av förteckningen över personer som omfattas av viseringsförbud. Jag skulle särskilt vilja peka på registreringen av rörelsen "For Freedom" och av Centre for Chernobyl Initiatives, tryckning och distribution av oberoende tidningar som *Narodnaya Volya* och *Nasha Niva*, rundabordskonferensen om regleringen av Internet med OSSE:s företrädare för mediefrihet, de pågående expertsamråden med OSSE/ODIHR om att förbättra vallagstiftningen och inrätta rådgivande råd, däribland ett om mänskliga rättighetsfrågor, som för samman företrädare för det civila samhället och t.o.m. för oppositionen.

Dessa åtgärder, som kanske kan förefalla av mindre betydelse för somliga, är ändå betydelsefulla i vitryska sammanhang. Detta har bekräftats av några företrädare för det civila samhället i Vitryssland.

Emellertid har det också inträffat händelser som ger anledning till oro från vår sida. Den viktiga icke-statliga organisationen för mänskliga rättigheter, Viasna, har nekats registrering, det finns problem med ackrediteringen av vissa oberoende medier och kortfristiga frihetsberövanden fortsätter även om det förekommer färre trakasserier mot det civila samhället och oppositionsaktivister än tidigare. Vi granskar för närvarande noggrant de klagomål som oppositionen framför om "tvångsrekrytering" till armén.

Vi kan därför inte neka till att bilden är blandad. Ändå är vi övertygade om att det finns behov av att fortsätta med en engagemangspolitik och att stödja den positiva utvecklingen. Det bör vara inriktningen i våra förbindelser med Vitryssland. Vi måste tänka på våra mer vittomfattande strategiska intressen i området och också effekten av den ekonomiska krisen när vi överväger vår framtida politiska inriktning.

Det var dessa överväganden som låg bakom vårt beslut den 16 mars. Detta beslut slår fast att man uppskjuter tillämpningen av reserestriktionerna för vissa tjänstemän i Vitryssland i nio månader samtidigt som man utsträcker de restriktiva åtgärderna i ett år.

Den genomgripande översyn som förutses vid slutet av denna niomånadersperiod kommer att koncentreras till de fem områden som fastställts i rådets beslut av oktober 2008. Det handlar om valreformer och andra konkreta åtgärder som syftar till respekt för demokratiska värden, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, däribland yttrande- och pressfrihet och mötes- och föreningsfrihet.

Vi är fast övertygade om att fortsättningen av uppskovet som vi kom överens om i förra veckan kommer att göra det möjligt för oss att fullfölja våra politiska mål. Det kommer att ge oss tillfälle att fortsättningsvis ta upp utveckling som bekymrar oss på området för mänskliga rättigheter med våra vitryska partner. Inledningen av dialogen om mänskliga rättigheter i nästa månad blir särskilt viktig.

Sedan förbudet mot bilaterala politiska kontakter hävts har flera besök på hög nivå ägt rum, inbegripet en ministertrojka i slutet av januari. Syftet med dessa olika kontakter har varit att stödja Vitryssland och att skapa förståelse för skillnaderna i förväntningar. Vi hoppas att dialogen fortsätter under de kommande månaderna.

Vi är övertygade om att vi måste vara konstruktiva gentemot Minsk. Vi förblir realistiska och förväntar oss inga dramatiska förändringar. Förändring tar tid och det ligger i vårt gemensamma intresse att ta varje tillfälle i akt att stödja en fortsatt positiv utveckling.

Det är viktigt att vår engagemangspolitik öppet har stötts av företrädare för det civila samhället i Vitryssland, som nyligen deltog i en mycket nyttig diskussion med ledamöter av detta parlament. Vi upprätthåller också regelbundna kontakter med företrädare för det vitryska civila samhället och vi ämnar fortsätta både denna dialog och vårt stöd för det civila samhället och Vitrysslands oberoende medier.

Till sist vill jag avsluta med några ord om det östliga partnerskapet, som godkändes i förra veckan av rådet och kommer att starta vid ett toppmöte i maj. Vitryssland är ett av de sex länderna i det östliga partnerskapet. Vi är fast övertygade om att Vitryssland bör vara med i detta nya initiativ redan från början. Men hur långt dess deltagande på det bilaterala spåret kan sträcka sig är beroende av flera faktorer, särskilt av framsteg på något av de områden som jag just hänvisade till.

Jag är tacksam för det offentliga stöd som parlamentet har gett rådets resultat förra måndagen. Säkert kommer den genomgripande översynen som ska företas om nio månader att vara mycket viktig för alla kommande beslut och kommer att få en betydande inverkan mer generellt på våra framtida förbindelser med Vitryssland. Rådet är mycket redo att fortsätta hålla parlamentet informerat om utvecklingen och välkomnar tillfället för er att fortsätta bidra till denna debatt.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Vitryssland står vid en skiljeväg.

Vi befinner oss nu i efterdyningarna av ett rådsbeslut som bekräftar ett tillfälligt uppskov med viseringsförbudet till slutet av året och inför ett antagandet av en parlamentsresolution. Det är tid för en första översyn av vår politik visavi Vitryssland efter sex månaders uppskjutna sanktioner – sedan oktober 2008 – och att fundera över vad som väntar de kommande nio månaderna.

Personligen är jag övertygad om att det beslut om att skjuta upp sanktionerna som togs av EU i oktober i fjol var riktigt, och att uppskovet har faktiskt gett upphov till en positiv utveckling.

Vitryssland har vidtagit åtgärder som otvivelaktigt rör sig i riktning mot mer demokrati. Jag tänker särskilt på att två oberoende tidningar har återkommit till tidningsstånden, att även Alexander Milinkevichs organisation till sist har legaliserats, på samarbetet med OSSE/ODIHR om vallagen och på de olika kongresser

som oppositionspartierna eller icke-statliga organisationerna – som Polska föreningen i Vitryssland – har kunnat anordna. Visserligen är dessa framsteg begränsade och otillräckliga, men de har heller aldrig genomförts tidigare och generellt sett kan vi fortfarande dra slutsatsen att framsteg har gjorts.

Därför har denna blandade översyn fått ett blandat mottagande från EU med det väl avvägda beslut som togs under det sista rådsmötet. Att skjuta upp sanktionerna en längre tid gör det möjligt för oss att upprätthålla en dialog, precis som det civila samhället självt uttryckligen bad oss göra vid det forum som hölls i parlamentet och så sent som den 4 mars.

Samtidigt står verktyget fortfarande till vårt förfogande eftersom sanktionerna kan återinföras vid slutet av året om vi anser att de framsteg som då gjorts är otillräckliga, och vi tänker fortsätta vår undersökning genom att ägna fortsatt uppmärksamhet åt situationen på ort och ställe när det gäller om framsteg har skett på de fem nyckelområden som fastställdes i rådets beslut av oktober i fjol. Dessutom spelar kommissionen en aktiv roll i att analysera situationen lokalt tack vare vår delegation i Minsk.

Mina damer och herrar! Jag välkomnar parlamentets initiativ att sända en delegation av ledamöter från urrikesutskottet och parlamentets delegation för förbindelserna med Vitryssland till Minsk. De åker om tio dagar för att träffa myndigheterna och de olika partierna och få en uppfattning om situationen på ort och ställe.

Jag skickar också samtidigt min direktör med ansvar för denna region, och han kommer med all säkerhet att nära samarbeta med parlamentsdelegationen. Att inleda en ny dialog om mänskliga rättigheter med Vitryssland är ytterligare ett avsevärt framsteg som gör att vi kommer att kunna strukturera våra krav bättre och göra diskussionerna mer djupgående.

Den första sessionen av denna dialog bör äga rum i Minsk om några dagar och EU kommer att ta upp alla frågor på dagordningen. Vi ska träffa medlemmar av det civila samhället före och efter denna dialog för att dra nytta av deras sakkunskap.

Att utveckla våra förbindelser med denna grannstat som ligger i hjärtat av Europa kräver att vi tar oss tid att fundera över ett gensvar, också på lång sikt, på de framsteg som gjorts av Vitryssland; ett gensvar som gör att vi kan föra Vitryssland närmare vår europeiska familj och dess värderingar. Som rådets tjänstgörande ordförande sa var det i realiteten i den avsikten som rådet fattade sitt beslut förra fredagen att anta Vitryssland till det östliga partnerskapet och mer uttryckligen till dess multilaterala del, plattformerna. Detta partnerskap kommer att ge Vitryssland tillfälle att utveckla nytt stöd och utbyta nätverkskontakter med alla sina grannar, också på det vitryska civilsamhällets vägnar, som vill få slut på sin isolering och delta i forumet om det civila samhället.

När det gäller Vitrysslands deltagande i den bilaterala delen av det östliga partnerskapet är texten i kommissionens förslag entydig: utvecklingen av de bilaterala förbindelserna mellan EU och Vitryssland är och kommer att förbli beroende av utvecklingen av den politiska situationen i landet.

Slutligen är jag personligen för ekonomiska stödåtgärder för Vitryssland mot bakgrund av den finansiella och ekonomiska krisen som allvarligt påverkar alla våra grannar i öster. Ett viktigt första steg har tagits av Internationella valutafonden, med aktivt stöd av dess europeiska medlemmar, och det var att ge ett lån på 2 miljarder amerikanska dollar för att åtgärda de omedelbara effekterna av krisen, och med det menar jag att få slut på betalningsbalansen. Det andra steget bör ge Vitryssland möjlighet att få tillträde till Europeiska investeringsbankens lån och till mer substantiella lån från Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling för att finansiera projekt som är knutna till transeuropeiska nätverk, samtidigt som de också bidrar till att diversifiera landets ekonomiska förbindelser.

Samtidigt förstärker kommissionen för närvarande sina tekniska dialoger inom sektorer av gemensamt intresse, som energi, transport, tull, standarder, och mer långsiktigt, ekonomi.

Avslutningsvis kommer parlamentet nästa vecka att anta en resolution om Vitryssland för att förstärka dessa dialoger och kommissionen kommer verkligen att ägna mycket noggrann uppmärksamhet åt era rekommendationer. Jag för min del hoppas uppriktligt att vi fortsätter vårt nära samarbete under kommande månader i vår bedömning av situationen och i vår dialog med Vitryssland, dess myndigheter och dess civilsamhälle och jag hoppas att detta första steg leder till ett djupt ömsesidigt engagemang grundat på konkreta framsteg.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! EU:s förbindelser med Vitryssland drivs just nu av pragmatiska överväganden på båda sidor. Åratal av isoleringspolitik har inte lett någonstans, vilket rådet

nu något senkommet har insett. Det har förvisso inte åstadkommit något för att få Europas siste oåtkomlige diktator, president Alexandr Lukasjenko, att släppa greppet om makten.

För två veckor sedan hade jag privilegiet att här i Strasbourg träffa två framstående dissidenter från Vitryssland för att diskutera den politiska utvecklingen i deras land. En av dem, Alexandr Kazulin, hade nyligen frigetts som politisk fånge, vilket är ett av skälen till att EU har börjat betrakta Lukasjenko i en mer gynnsam dager.

Men politiskt förtryck är fortfarande ett allvarligt problem i Vitryssland. Det är därför en öppen fråga om denna påtagliga islossning i förbindelserna mellan EU och Vitryssland kommer att leda någonvart, eftersom Lukasjenko mycket väl kan gå Rysslands ärenden när han lutar mer mot EU. Men det är bättre än att hålla fast vid den misslyckade bojkottpolitiken från förra årtiondet.

Det är mycket viktigt att rådet håller fast vid en strategi av både morot och piska gentemot Vitryssland: om Lukasjenko erbjuds tydliga incitament till inhemska politiska reformer kan han mycket väl ge ett gynnsamt svar. Men på samma sätt behöver han få veta att han inte kan fortsätta som förut och att alla tecken på ökat auktoritärt styre och förtryck kommer att leda till att närmandet upphör och att EU:s stöd för Vitrysslands medlemskapsambitioner i Världshandelsorganisationen minskar. Att på detta stadium inbjuda Lukasjenko till toppmötet i maj i Prag för att lansera det östliga partnerskapet, som Vitryssland hör till, skulle kunna vara att gå för långt enligt min åsikt. Vi behöver koppla närmare förbindelser till konkreta utfästelser från regimens sida att ändra sitt beteende.

Vi måste också övertyga Vitryssland om att ett erkännande av de georgiska regionerna Abchazien och Sydossetien som självständiga stater – vilket för närvarande endast Ryssland har gjort – är oacceptabelt. Jag tror att Vitryssland nu söker distansera sig från rysk kontroll och vi måste dra fördel av denna möjlighet till en öppning. Utan tvekan kräver stöd av en riktig förändring i Vitryssland tålamod och engagemang från EU:s sida, men belöningen – Vitryssland tillbaka i den europeiska kretsen av nationer – är väl värd att sträva efter.

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Vi gläder oss också över att kunna stödja fortsatt EU-politik för att få till stånd en dialog och ett närmare samarbete med den vitryska regimen. Vi har redan arbetat på detta i fem eller sex månader nu och vi behöver se om huruvida det som EU syftar till också visar sig fruktbart under den kommande tiden. Det förändrar inte det faktum att vi kommer att fortsätta att tvivla på avsikterna hos en regering som inte är känd för att vara demokratisk. Jag har personligen haft äran att ha kontakt med regimen vid ett flertal tillfällen och, tro mig, Alexandr Lukasjenko har inte blivit demokrat över en natt.

Att han vill ha mer kontakt med EU har att göra med andra faktorer, men det faktum att han vill det är något som vi kan utnyttja för att sätta press på honom att röra sig ytterligare längs den linje som han nu gett sig in på genom att vidta flera positiva åtgärder på området för mänskliga rättigheter. I likhet med Charles Tannock anser jag att det fortfarande är för tidigt att spekulera om huruvida han bör belönas med ett östligt partnerskap. En verklig dialog om mänskliga rättigheter måste fortfarande komma igång och kränkningar av mänskliga rättigheter äger fortfarande rum.

När det gäller dialog om mänskliga rättigheter anser vi att oppositionen måste få spela en fullfjädrad roll. Vi har stött oppositionen på alla sätt under senare år, bland annat genom att tilldela den två Sakharovpriser. Minsk anser att det inte är acceptabelt att stödja oppositionen på detta sätt. Det finns emellertid prejudikat: under sex eller sju år var jag personligen inblandad i ett försök, tillsammans med organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) och rådet för att få till stånd en dialog som omfattade Vitrysslands regering och den dåvarande oppositionen. Försöket misslyckades men det innebär ett prejudikat för en sådan samling.

Den europeiska politik som vi vill ha måste tydligt bidra till större frihet och öppenhet. De saker som vi tycker är viktiga nämns också i den resolution som nu läggs fram. Om man når framsteg i dessa frågor under de närmaste månaderna anser vi att ytterligare EU-restriktioner kan upphävas.

Det är ytterligare några saker som jag skulle vilja tillägga. För det första anser vi att kommissionen också behöver ta med i beräkningen att det finns så liten kunskap om EU i Vitryssland och att en satellit-TV-station inte kommer att ändra på det. Mer måste göras från landet självt och i landet självt. För det andra yrkar jag på att myndigheterna i Minsk ska tillfrågas om det inte äntligen är tid att upphäva alla restriktioner på resor för barnen från Tjernobyli.

Min sista kommentar ligger på ett något mer personligt plan. Den nya situationen har åtminstone medfört en sak och det är att jag för första gången på sex-sju år har fått visum som gör att jag och en delegation från parlamentet kan åka till Vitryssland på några veckor, ett tillfälle som jag tacksamt kommer att utnyttja.

Janusz Onyszkiewicz, för ALDE-gruppen. – (PL) När vi hävde sanktionerna mot Vitryssland hoppades vi att processen med att mildra systemet skulle gå lite längre. Det har emellertid visat sig att så inte har skett. De som redan har yttrat sig i dag har nämnt detta, men jag skulle vilja erinra om att inga andra politiska partier har registrerats, att hotet att upphäva registreringen av partier som redan finns inte har återkallats, att tidningar som kunde ha fått distributionsrätt inte har fått den rätten och att webb-baserade attacker på webbplatser, som Radio Free Europe, har förnyats. Dessutom beslöt sig president Lukasjenko för att lämna Minsk och därför kunde inte Benita Ferrero-Waldners besök inledas. Jag uppfattar detta som en ovänlig gest och det visar att han inte heller respekterar och inte förstår den betydelse som kontakter med EU har.

Visserligen har president Lukasjenko inte erkänt Abchazien och Ossetien, men han har besökt Abchazien och det förefaller som om det finns ett nära ekonomiskt samarbete mellan dessa båda partner – jag säger inte stater eftersom för oss är Abchazien naturligtvis ingen stat. När det gäller oppositionen kallar president Lukasjenko den för en ”femte kolonn” och vi märker ingen som helst beredvillighet från hans sida att erkänna den som ett viktigt inslag i den politiska oppositionen som fallet är i alla länder.

Jag anser emellertid att vi i detta sammanhang bör upprätthålla någon slags dialog. Jag håller med om vad Charles Tannock sa att president Lukasjenko inte bör vara närvarande i Prag. Det vore helt klart att gå för långt, men vi bör på ett meningsfullt och mer effektivt sätt använda oss av ett annat instrument som vi förfogar över, nämligen ett ekonomiskt instrument i form av finansiering av demokratisk och ekonomisk utveckling. I samband med det skulle jag vilja ställa en fråga – inte vilka summor som tilldelades utan vilka summor som förbrukades på stöd för demokrati i Vitryssland i fjol och år 2007, stöd för radio inte inräknat?

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru kommissionsledamot! Försöket med att upphäva sanktionerna mot Vitryssland måste fortsätta så att vi kan pröva varje möjlighet till dialog med det landet. De vitryska myndigheterna måste emellertid vara medvetna om att den tid som anslagits för detta försök är begränsad och att vi inte tänker vänta med våra förslag i all oändlighet.

Vi måste också vara mycket försiktiga. Dessa första månader har bara gett oss en vag bild av vad myndigheterna i Minsk har för avsikter. Samtidigt fortsätter förtrycket mot Polska föreningen i Vitryssland, katolska präster utvisas fortfarande, och Belsat Television, den enda oberoende televisionskanal som sänder till Vitryssland, har vägrats registrering av ett kontor i Minsk. Detta är tillräckligt många skäl för att inte inbjuda Alexandr Lukasjenko till EU-toppmötet, som svar på den vitryska oppositionens vädjan.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr premiärminister, fru kommissionsledamot! Jag håller med kommissionsledamoten om att rådets beslut att utsträcka sanktionerna mot Vitryssland med ett år och att samtidigt skjuta upp dem i nio månader var ett förnuftigt beslut. Vi inbjuder Vitryssland till samarbete men vi har inte glömt att det fortfarande är det sista odemokratiska landet i Europa.

Trots de positiva förändringar som har ägt rum på senare tid i Vitryssland och som Alexandr Vondra talade om, kan man inte säga att grundläggande mänskliga rättigheter respekteras där, som yttrandefrihet, rätten att uttrycka politiska åsikter, eller respekt för nationella och religiösa minoriteter. Trots detta erbjuder vi Vitryssland deltagande i det östliga partnerskapet eftersom vi tror att det kommer att leda till fördelar först och främst för Vitrysslands folk.

Det östliga partnerskapet innebär en möjlighet till billigare visum, bättre ekonomiskt samarbete och ekonomiskt stöd till det civila samhället. Detta är några sätt för Vitryssland att dra nytta av den nya politiken efter många år av isolering. På minussidan är det emellertid otvivelaktigt ett cyniskt missbruk av vår goda vilja för att ge trovärdighet åt ett odemokratiskt styre. Den vitryska regeringen, som kontrollerar alla viktiga massmedier och använder dem inte för information utan för propaganda, tillkännager redan nu triumferande att EU accepterar den ”vitryska modellen” där demokrati och frihet kan begränsas. I denna kammare måste vi entydigt slå fast att vitryssar har samma rätt som medborgare i andra fria europeiska länder och detta inbegriper rätten att fritt demonstrera i Minsk i dag, på 91-årsdagen av vitrysk självständighet. Ett deltagande i det östliga partnerskapet är tänkt att hjälpa dem att förverkliga dessa rättigheter, och om de vitryska myndigheterna står i vägen för detta kommer de inte att kunna räkna med partnerskap och goda förbindelser med väst, särskilt inte på den höga nivå som Alexandr Vondra nämnde, och särskilt inte när vi tänker på toppmötet i Prag i maj, om det östliga partnerskapet.

Så länge som politiska aktivister sitter häktade i Vitryssland, så länge som unga demokratiska oppositonsaktivister tvångsrekryteras till militärtjänstgöring, och så länge som demonstrationer skingras med våld av milis och oberoende journalister bötfälls för sina yttranden och skrifter, har inte Vitrysslands ledare rätt att förvänta sig partnerskap och förbindligt bemötande från europeiska ledare, från rådet, från kommissionen eller från vårt parlament.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Vitryssland ligger mitt i Europa och jag anser att det borde vara intresserat av att ha goda förbindelser med EU och sin andra granne, Ryssland. Ett deltagande i EU:s partnerskapsprogram erbjuder sådana tillfällen.

Ett självständigt, stabilt Vitryssland som vidtar åtgärder i riktning mot demokrati, spridande av mänskliga rättigheter och en social marknadsekonomi ligger i EU:s intresse och särskilt i dess omedelbara grannars, Litauen, Lettland och Polen. Jag är övertygad om att Vitrysslands folk har ett ökat intresse av det.

Isoleringspolitiken mot Vitryssland var inte berättigad och det måste man deklarera högt och tydligt. Å andra sidan kan det inte bli någon verklig dialog eller förståelse mellan Bryssel och Minsk så länge som det finns begränsningar av yttrande- och åsiktsfriheten och partiernas och oppositionens verksamhet.

Jag är inte säker på att tiden har kommit för att rulla ut den röda mattan i Bryssel för alla Vitrysslands ledare.

Vitryssland är den enda stat i Europa som fortfarande utför avrättningar, fastän deras antal har minskat dramatiskt enligt beräkningar från organisationer som försvarar mänskliga rättigheter. Jag tror att alla ledamöter i parlamentet, oavsett vilken grupp de arbetar i, är mycket olyckliga över denna situation och skulle vilja kräva att Minsk avskaffar dödsstraffet så snart som möjligt.

Om sju år planerar Vitryssland att bygga en kärnkraftsanläggning alldeles i närheten av gränsen till Litauen. Jag vill påminna er om att kommissionen lovade att noga följa hur den vitryska regeringen tillämpar IAEA:s och andra internationella organisationers bestämmelser och att se till att kärnkraftverket uppfyller alla de senaste säkerhetskraven.

Talmannen. – Nästa punkt är förfarandet "catch the eye".

Jag har alltför många önskemål om att få ordet, många av dem är från gruppen för Europeiska folkpartiet (Kristdemokrater) och Europademokrater. Jag kommer endast att låta tre medlemmar tala.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Herr talman! enligt förfarandet "catch the eye", som denna kammare har kommit överens om, ska talmannen inte välja ut ledamöter efter gruppstillhörighet. Genom förfarandet "catch the eye" gäller det, som jag uppfattar det, för varje enskild ledamot att fånga talmannens uppmärksamhet. Jag anser att det är beklagligt att ni nyss sa att ni bara kommer att tillåta tre ledamöter av PPE-DE-gruppen att yttra sig. Det stämmer inte med vår arbetsordning.

Talmannen. – Herr Beazley! Så har förfarandet alltid varit och kommer att så förbli så länge jag är ordförande.

Eftersom det finns samtidiga önskemål och praktiskt taget alla ledamöter ber om ordet samtidigt – och eftersom jag är begränsad till fem önskemål om att få tala – kan jag inte sträcka ut denna period utan att inkräkta på andra debatter. Dessutom är det den praxis som man har följt tidigare, och att ändra den nu vore att skapa avvikelser från föregående sammanträden.

Herr Beazley, ordningsfrågan har klarlagts. Det är ingen idé att ni insisterar eftersom jag inte kommer att ge er ordet. Jag kommer inte att ge er ordet. Ordningsfrågan har klarlagts.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) I dag uppmärksammar Vitrysslands folk Självständighetsdagen. Jag vill påminna er om att Vitryssland förklarade sig som republik den 25 mars 1918. Just nu medan vår diskussion äger rum pågår en demonstration som startats av den demokratiska oppositionen på torget framför Vetenskapsakademin i Minsk. Femtusen människor har samlats på torget. Jag hoppas att inga repressiva åtgärder kommer att vidtas mot dem. Därför, liksom tidigare och särskilt i dag, vill jag visa solidaritet med alla vitryssar i hela världen och framför allt med de vitryssar som har samlats på ett av Minsks torg, de som håller självständighetens och frihetens anda högt.

När det gäller dialog med Vitryssland är den nödvändig men inte till vilket pris som helst. Vad vi, EU, kan göra utan att göra eftergifter för regimen men för att stödja dialogen med det civila samhället, är att lösa frågan med priset på Schengenvisa så snart som möjligt. Ett Schengenvisa som kostar 60 euro är ett för dyrt nöje för många vitryssar. Jag vill erinra om att för ryska medborgare kostar ett Schengenvisa hälften så mycket.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Det är viktigt att fortsätta arbetet med att skapa nya förbindelser mellan EU och Vitryssland. Det är utan tvivel nödvändigt att åstadkomma en situation där de grundläggande rättigheterna för vitryska medborgare respekteras, och det är inte acceptabelt i dag att rättigheter som yttrandefrihet, åsiktsfrihet och rätt till val och ett oberoende rättsväsen inte respekteras.

Därför står jag bakom filosofin att uppmuntra Vitryssland till att göra sitt yttersta för att utvecklas mot en demokrati och jag är glad över beslutet att inbegripa Vitryssland i det nya programmet för att stärka EU:s östpolitik genom den europeiska grannskapspolitiken. Jag anser att det kommer att bidra till att Vitryssland får stabilitet och säkerhet och till att höja levnadsstandarden för dess medborgare. Gemenskapen bör fortsätta att ge ekonomiskt stöd till de behövande i regionen och att gripa in när medborgarnas rättigheter kränks. Jag upprepar: gripa in när medborgarnas rättigheter kränks.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Den europeiska politiken när det gäller Vitryssland har varit entydig. Mänskliga rättigheter och demokratiseringsprocessen har varit det viktigaste. Vi har inte förkastat ett närmande men våra villkor har också varit entydiga; i dag har emellertid situationen förändrats markant.

Det är riktigt som vitryska politiska aktivister och oberoende experter konstaterar: regimen har inte förändrats i grunden, bara kosmetiska förändringar har gjorts. Även om några politiska fångar har släppts har nya kommit i deras ställe och de unga aktivisterna skickas inte i fängelse utan till armén. Andra saker har förändrats, inte regimen.

Många i EU anser att framgången för det östliga partnerskapet är beroende av Vitryssland också. Bryssel behöver fylla gapet efter Ukrainas osäkerhet och för det syftet kan till och med president Lukasjenko visa sig acceptabel. EU:s institutioner har lyckats ta död på sina egna villkor. Kommissionens arbete under flera år har rivits ned av ett enda besök av Javier Solana. President Lukasjenko ansåg att han var mäktig nog att ställa in Benita Ferrero-Waldners besök. I stället för att acceptera villkoren har Minsk hittat en partner i den kompromissälskande Javier Solana.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag har mycket noga lyssnat på er. De gröna är för dialog, men vi är bara för kritisk dialog, med andra ord dialog som inte går ut på att svansa för en diktator.

Dialog måste användas för att nå framsteg i politiken om mänskliga rättigheter i detta land, till exempel så att Europeiska humanistiska universitetet lagligen kan återvända, så att yttrandefrihet inte längre begränsas eller så att demonstrationer som den i dag obehindrat kan äga rum. Dialog måste förstärka de demokratiska krafterna. Bara då betyder den något. Den ska inte falla de demokratiska krafterna i ryggen. Frågor om mänskliga rättigheter måste betecknas som nyckelfrågan i detta läge och EU:s instrument för mänskliga rättigheter måste tillåtas i detta land.

Jag anser också att ett partnerskap är förhastat. Trots det bör visumkostnaderna minskas.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Alla de åtgärder som rådet och kommissionsledamoten har tagit upp har vi tillstyrkt eftersom de förbättrar situationen för folket.

Men är det rätt att låta en diktator ta plats på toppen? Är det inte en skymf mot dem som nyligen har fängslats igen och som fortfarande sitter fängslade? Fru kommissionsledamot, herr minister! Jag skulle vilja ställa en mycket uppriktig fråga till er: kan det möjligen ha funnits en påtryckning på europeiska myndigheter från Vitrysslands sida så att det kunde försäkra sig om denna inbjudan till toppmötet i Prag, en inbjudan som jag anser både oproportionerlig och olämplig?

Talmannen. – Mina damer och herrar! Eftersom det finns lite tid över kan jag ge ordet till några av de andra talarna på listan. Detta har inget att göra med vad som sas förut. Det är helt enkelt ett resultat av den väl avvägda uppsikt som jag alltid praktiserar under denna period med "catch the eye".

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! (...) med tillfredsställelse Vitrysslands nya beredvillighet att samarbeta med EU och det internationella samfundet. Vi är mycket försiktiga i våra förbindelser med president Lukasjenko, men en ny inriktning på detta område är välkommen. Vi kommer oförtröttligt att framhålla behovet av en omfattande och påtaglig förändring när det gäller respekt för mänskliga rättigheter.

På en punkt anser jag att kommissionen kunde kräva ett tydligare och mer konsekvent uppträdande från Minsk: jag hänvisar till situationen för de tiotusentals barn som bor hos europeiska familjer i några månader. I många år har den vitryska regeringen agerat absurt, ibland obegripligt, ofta ställt in barnens besök i sista minuten, förödmjukat värdfamiljerna och bryskt tillrättavisat barnen, som ofta är föräldralösa med en något komplicerad familjebakgrund och ogillar hela situationen. Låt oss försöka att få en ändring på detta, givetvis så snart som möjligt.

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Slovakien firar i dag 21-årsminnet av Ljusdemonstrationen i Bratislava. Den 25 mars 1988 skingrades kristna, som hade demonstrerat fredligt för en fri press och religionsfrihet, brutalt av polisen och armén. Ljusdemonstrationen markerade den historiska början på Slovakiens efterlängtnade frihet och därför förstår jag väl den fruktan som mina kolleger uttrycker beträffande EU:s förändrade attityd mot president Lukasjenko.

Jag anser fullt och fast att president Lukasjenko inte bör komma till Prag. På grund av mina personliga erfarenheter av den totalitära regimen i Slovakien anser jag inte att en totalitär ledare kan förvandla sig till en demokrat i hjärta och sinne. Detta kan bara ske när han av pragmatiska skäl motiveras att göra det. Mina damer och herrar, vi bör lyssna mer på Vitrysslands opposition, till Alexandr Milinkevich, och bara om vi kan vara säkra på att Vitryssland har blivit verkligt demokratiskt bör vi upphäva alla sanktioner mot Vitryssland.

Talmannen. – (PT) Christopher Beazley är också på listan men uppenbarligen har han lämnat kammaren eftersom han var förargad på mig. Jag kan därför inte ge honom ordet.

Alexandr Vondra, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Herr talman! Jag tackar er för alla era bidrag. Som jag sa i mitt inledande yttrande har vi under de senaste månaderna sett åtgärder som vidtagits av de vitryska myndigheterna som närmar sig de förväntningar som vi formulerade i rådets slutsatser av oktober 2008. Dessa åtgärder är betydelsefulla i vitryska sammanhang. Samtidigt är bilden blandad och jag anser att debatten här har bekräftat det. Vi skulle vilja se ytterligare åtgärder, som förändringar i brottsmålsdomstolen och registrering av andra mediekkanaler och icke-statliga organisationer i Vitryssland.

Under den kommande översynen av de restriktiva åtgärderna kommer man att ta hänsyn till situationen i Vitryssland och de åtgärder som regeringen vidtagit. Framstegen på områden som räknas upp i rådets slutsatser av oktober 2008 kommer att utvärderas; vi gör dett kontinuerligt redan nu, och diskuterar framsteg med medlemmarna av oppositionen – till exempel träffade jag Alexander Kazulin i Prag för bara en vecka sedan.

Under förutsättning att det sker en utveckling mot demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstat står vi redo att fördjupa våra förbindelser med Vitryssland. Jag anser att vi kan erbjuda Vitryssland konkreta stimulansåtgärder inom det östliga partnerskapet, men inte bara det.

Nu vill jag gärna ta upp den livliga debatten här om toppmötet som ska inleda det östliga partnerskapet och särskilt nivån på Vitrysslands deltagande. Lyssna noggrant: inget beslut har ännu fattats i denna fråga, som kräver enighet inom EU. Den kommer att tas upp närmare toppmötet och jag vill inte spekulera på detta stadium. Men det är en påtryckning i sig att ingen inbjudan ännu har utfärdats.

Jag tackar er än en gång för denna intressanta debatt och er värdefulla insats. Vi uppskattar oerhört mycket parlamentets intresse och aktiva deltagande i fråga om Vitryssland. Vi uppmuntras också av ert stöd för EU:s engagemangspolitik. Vitryssland är en viktig granne till EU och därför är utvecklingen där av intresse för oss alla. Det är viktigt att vi sänder ett tydligt och konsekvent budskap till Minsk och jag är glad att parlamentet har kunnat stödja oss i detta.

Engagemanget är viktigt eftersom det erbjuder oss det bästa sättet att få till stånd den sorts förändringar som vi vill se i Vitryssland och som är viktiga för EU:s mer vittomfattande intressen. Som jag sa i mitt inledande yttrande står jag redo att hålla parlamentet underrättat om utvecklingen och jag är säker på att det också gäller kommande ordförandeskap, inte minst med hänsyn till den kommande genomgripande översyn som rådet gick med på i förra veckan.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, ärade ledamöter! Än en gång ska jag fatta mig mycket kort.

Som vi vet har Vitryssland gjort vissa framsteg, men naturligtvis är det mycket som återstår att göra. Det står också klart att taktiken att isolera Vitryssland har spelat ut sin roll och att dialog är det enda effektiva sätt vi har för att påverka detta lands demokratiska framtid.

Givetvis är detta en kritisk dialog, fru Schroedter, det är alldeles klart. EU har åtagit sig att i detta avseende mycket nära följa utvecklingen av följande fem viktiga frågor: politiska fångar, vallagen, pressfrihet, frihet för icke-statliga organisationer och mötesfrihet. Regelbundna rapporter utarbetas för närvarande och dessa kommer att introduceras av våra uppdragschefer i Minsk och dialogen om mänskliga rättigheter kommer att komplettera denna process.

Naturligtvis återstår andra frågor, inte minst universitetsfrågan. Vi har bett att få utvärdera de framsteg som gjorts beträffande de tidigare nämnda fem punkterna och jag anser att det är nödvändigt. Det är också viktigt att vi ger vårt hedersord och med det menar jag att om vi ser att framsteg gjorts då kommer vi också att ta några första steg.

Ur vår synvinkel är detta faktiskt en nödvändig process som fortfarande ligger i sin linda och som kräver vår fortgående uppmärksamhet. Därför krävs övervakning.

Jag skulle vilja säga beträffande detta – och jag hoppas att vi har insett att detta är absolut rätt och riktigt – att bilaterala avtal har slutits under tiden mellan Vitryssland och vissa länder, särskilt Italien, i frågor som rör barn. Jag anser att detta är mycket viktigt och vi märker i alla fall vissa framsteg.

I visumfrågan är situationen lika klar. Enskilda medlemsstater kan minska kostnaderna för visum för vissa kategorier, däribland medborgare. Ett generellt avtal om viseringslättnader kan emellertid inte slutas ännu eftersom det skulle kräva att vi genomförde hela det östliga partnerskapet eller Europeiska grannskapspolitiken.

Som avslutning kan jag säga beträffande frågan om kärnkraft att i november i fjol reste en kommissionsdelegation till Vitryssland. Vi förde en dialog om energi och utbyte åsikter om frågan om internationell säkerhet på högsta nivå. Självklart ska vi upprätthålla den positionen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

10. Det europeiska samvetet och diktatur (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Europeiskt samvete och diktatur.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är mycket tacksam för tillfället att få tala till er om ett ämne som har speciell betydelse för både ordförandeskapet och för oss alla. Det är också ett ämne som rör kärnan av vad det innebär att tillhöra EU.

För tjugo år sedan lyckades en stor del av Central- och Östeuropa, däribland mitt eget land, kasta av sig kommuniststyrets bojor. Det blev en vändpunkt för oss och för Europa. Det öppnade vägen för en återupptäckt av personlig frihet: yttrandefrihet och handlingsfrihet – och också frihet att förbättra vår livskvalitet.

Det tjeckiska ordförandeskapet ansåg att 20-årsminnet av denna händelse borde firas som en viktig milstolpe i europeisk historia. Det är ett tillfälle att inte bara komma ihåg fallet av järnridån utan att också dra lärdom av det totalitära förflutna över Europa som helhet.

Senare kom man överens om att 2009 skulle betecknas som 20-årsminnet av den demokratiska förändringen i Central- och Östeuropa. Det tjeckiska ordförandeskapet gläder sig särskilt över att detta har införts som en kommunikationsprioritet som man kommit överens om mellan institutionerna under år 2009. Det var faktiskt vårt förslag. Medlemsstaterna har uppmanats och har samtyckt till att införa detta tema som lämpligt inom deras kommunikationsverksamhet för året.

Jag är tacksam mot parlamentet för dess stöd för det tjeckiska ordförandeskapet och dess beredvillighet att delta i flera evenemang som är knutna till detta tema. Särskilt skulle jag vilja tacka flera ledamöter för deras stöd med att organisera en allmän utfrågning om frågan "Europeiskt samvete och den totalitära kommunismens brott" i förra veckan i Bryssel där vi deltog tillsammans med kommissionsledamot Jan Figel'.

Parlamentet har föreslagit att en dag ska anslås för att hedra nazismens och den totalitära kommunismens offer. Det kommer an på enskilda medlemsstater att avgöra om och hur de skulle vilja delta i ett sådant evenemang. Eftersom jag talar å det tjeckiska ordförandeskapets vägnar kan jag försäkra parlamentet att vi är villiga att ge vårt stöd för ett sådant initiativ.

Ordförandeskapet har också lanserat ett initiativ för att upprätta en plattform för Europeiskt minne och samvete i syfte att öka allmänhetens kunskap om europeisk historia och de brott som begåtts av totalitära regimer. Jag är glad över att detta initiativ har gett upphov till avsevärt intresse bland medlemsstaterna, av vilka många har understrukt vikten av att fokusera på demokratiska värden och respekt för grundläggande rättigheter som de viktigaste principerna som bär upp EU.

Det finns flera skäl till att det ligger ett värde i att fira minnet av en sådan händelse och i att upprätta ett permanent kommunikations- och forskningsprojekt som den plattform som föreslagits av det tjeckiska ordförandeskapet.

För det första är vi skyldiga dem som led till följd av totalitära brott att inte bara minnas deras upplevelser från övermodiga och oansvariga statliga regimers sida, utan också att kollektivt konfrontera det förflutna. Endast genom att försona oss med historien kan vi riktigt bryta oss fria från de band som regimerna i det förflutna tvingade på oss.

För det andra är det bara genom att fullt inse det lidande som sådana regimer förorsakade som vi till fullo kan förstå nutiden. EU står för allt som är motsatsen till diktatur. För dem av oss som trädde fram ur kommunismens järngrepp är medlemsskap i EU en av de viktigaste garantierna för att vi aldrig mer kommer att återvända till diktaturen. Det är en garanti som vi alla delar. Det är något som man måste värdesätta och aldrig får ta lätt på. Ett kollektivt samvete och minnen av det förflutna är ett sätt att stärka nutidens värde.

För det tredje är vi skyldiga våra barn det. Det finns lärdomar att dra från vårt totalitära förflutna. Kanske viktigast av dessa är behovet av respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande värden. Mänskliga rättigheter och frihet kan inte läras ut i ett vakuum. Fröet till kränkning av de mänskliga rättigheterna ligger i historien, ibland i den avlägsna historien. Kunskap om historien och en förståelse för totalitarismens faror är väsentliga om vi ska kunna undvika att upprepa några av de mer förfärliga händelserna i det förflutna. Det är inte bara cynism och manipulation som måste undvikas, apati och okänslighet måste också besegras.

Valet till Europaparlamentet kommer att äga rum om några månader och jag hoppas att det kommer att utmärkas av en livlig och kraftfull debatt. Det är demokratins kännetecken. Det är något vi bör sätta värde på. Jag tror fullt och fast att ämnet för vår debatt i dag höjer sig över partipolitik. Det rör värden som är viktigare än partiskillnader. Det handlar om hur vi organiserar våra samhällen på ett sätt som garanterar att alla har en röst och möjlighet att uttrycka sina åsikter.

Mot bakgrund av den senaste historien i mitt land har jag fokuserat särskilt på tragedin med den totalitära kommunismens styre. Men det är relativt få länder som är företrädare i parlamentet i dag som inte har berörts av diktaturen i en eller annan form under det sista århundradet. Inget system som placerar staten över kritik och utmaningar, som utelämnar folks kreativitet åt regimen, som förminskar individen har någon plats i den sorts samhälle som vi söker bygga inom ramen för EU.

Därför erbjuder jag mitt och det tjeckiska ordförandeskapets stöd för de initiativ som parlamentet presenterat och ser fram mot att arbeta tillsammans på att stödja dem genom större medvetenhet och erkännande från allmänhetens sida.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! För ett år sedan, i april 2008, hölls en utfrågning för första gången i EU om de brott som begåtts av totalitära regimer. Utfrågningen, som organiserats gemensamt av kommissionen och det slovenska ordförandeskapet, markerade början på en process och kommissionen är besluten att fullfölja denna process steg för steg.

Detta är en svår men nödvändig process eftersom det inte bara är en viktig fråga som kommer att hjälpa oss att bättre förstå EU:s gemensamma historia, det förflutna, utan en som också påverkar framtiden för den europeiska integrationen – en process som inte bara är ekonomisk utan naturligtvis har kulturella och historiska utlöpare.

Det gäller förstås för medlemsstaterna att hitta sin egen inriktning när det gäller att fatta beslut för att hantera offrens förväntningar och främja försoning. EU:s roll kan bara vara att underlätta processen genom att uppmuntra till diskussion och stödja ett utbyte av erfarenheter och bästa metoder.

Kommissionen betraktar parlamentets skriftliga förklaring om att utlysa den 23 augusti till en europeisk minnesdag för stalinismens och nazismens offer som ett viktigt initiativ, vilket kommissionen stöder för att bättre bevara minnet av totalitära brott och för att höja den allmänna medvetenheten, särskilt bland den yngre generationen.

Utfrågningen den 8 april visade att medlemsstaterna i Västeuropa måste bli mer medvetna om de östeuropeiska medlemsstaternas tragiska historia, som också är en del av den gemensamma europeiska historia som vi

delar. Vi måste reagera på denna brist på lyhördhet om vi ska kunna undvika att unionen splittras på grund av en allvarlig fråga som i stället skulle kunna knyta oss samman.

Kommissionen hoppas att medlemsstaternas parlament, till vilka denna förklaring riktas, tillämpar den på bästa möjliga sätt med tanke på sin egen historia och sina egna känslor.

Kommissionen koncentrerar nu sin uppmärksamhet på den rapport som den kommer att lägga fram år 2010, nästa år, som rådet har begärt. Denna rapport kommer att ge tillfälle till ytterligare politisk debatt om behovet av nya EU-initiativ.

För att bereda marken för denna rapport har en undersökning startats i syfte att ge en objektiv översikt av de olika rättsliga instrument, metoder och den rättsliga praxis som används i medlemsstaterna för att bevara minnet av totalitära brott. Undersökningen kommer att vara klar i slutet av året.

Vi utnyttjar också de bidrag som gjorts vid utfrågningen och offentliggjorts av det slovenska ordförandeskapet.

Pragdeklarationen av den 3 juni 2008 om det europeiska samvetet och kommunismen innehåller flera idéer och förslag som vi också kommer att ta med när vi förbereder denna rapport. Kommissionen är villig att undersöka vilket utrymme den har för att bidra till projekt som plattformen för Europas minne och samvete, som vice premiärminister Alexandr Vondra nyss nämnde. Denna plattform är avsedd att främja informationsutbyte och upprätta kontakt mellan nationella organisationer som är verksamma på detta område.

Mer generellt tänker kommissionen undersöka hur gemenskapsprogram, till exempel det program som jag är ansvarig för – Ett Europa för medborgarna – skulle kunna bidra till att öka det allmänna medvetandet i Europa om dessa frågor.

Jag ser fram mot debatten.

Jana Hybášková, för PPE-DE-gruppen. – (CS) Fru talman, herr ordförande, fru kommissionsledamot! Det är en stor ära för mig att få tillfälle att tala i dag. År 2005 antog vi en resolution om 60-årsminnet av slutet på andra världskriget. Vi upptäckte att parlamentet och EU saknade den politiska viljan att söka nå en gemensam förståelse och utvärdering av europeisk historia. Medan offren för fascismen och nazismen har fått en anständig kompensation har miljontals offer för kommunismen glömts bort. Jag är därför mycket glad över att tillkännage att resolutionen om europeiskt samvete och diktatur, som de flesta politiska grupperna i parlamentet har arbetat med under eftermiddagen, nästan är klar. Europa kommer inte att enas så länge som öst och väst inte går med på gemensamma undersökningar, gemensamt erkännande, gemensam dialog och gemensam förståelse för fascismens, kommunismens och nazismens gemensamma historia. Därför har vi utarbetat en fråga för rådet och kommissionen så att vi i Europa kan leva med en gemensam förståelse i framtiden. Frågan är baserad på rådets resolution och rådets rambeslut mot rasism och främlingsfientlighet och den grundas också på processen för Pragdeklarationen.

Jag vill därför fråga rådet och kommissionen: "Vilka konkreta åtgärder tänker ni vidta för att inrätta platthörmor av vetenskapliga institut i öst och väst för att undersöka kommunismens, nazismens och fascismens brott? Tillhandahåller kommissionen finansiering genom instrumentet Ett Europa för medborgarna? Hur stöder ni inrättandet av den 23 augusti som en dag för diktaturens offer? Hur ser rådet och kommissionen på frågan om ett jämlikt symboliskt erkännande av de oskyldiga offren för totalitär kommunism? Vilka åtgärder vidtar rådet och kommissionen för att försona oss med arvet från den totalitära kommunismen som ett brott mot mänskligheten som är jämförbart med nazismen och fascismen i sina konsekvenser? Och till sist, kommer det tjeckiska ordförandeskapet att föra sitt speciella uppdrag vidare till det svenska ordförandeskapet?"

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – (NL) Fru talman! Min grupp är inte mot debatten som sådan som hålls i dag, men vi har verkligen mycket svårt för att sammanfatta resultatet av debatten i en resolution. Det ger intryck av att det går att fastlägga i en resolution hur vi ska handskas med Europas historia och speciellt med dess totalitära förflutna. Som tydligt framgick av de förhandlingar som nyss har ägt rum, körde de fast alldeles för snabbt i vilka formuleringar vi kunde eller inte kunde använda i en sådan resolution.

Låt oss överlämna det till historiker att avgöra hur vår historia egentligen ska tolkas, eftersom vi vet att objektivitet är omöjlig. Politiker kan självklart bidra till att se till att det förflutna ägnas tillräcklig uppmärksamhet, och det är förvisso också tillämpligt på de brott som förövades av Hitler och Stalin. Dessa brott får aldrig glömmas och vi måste hedra offren. Vi måste också vara medvetna om att våra unionsmedlemmar i Central- och Östeuropa led under två totalitära system och att det inte inte motsvarar de erfarenheter som folk som jag, som är född i Nederländerna, har. Bronislaw Geremek, en tidigare

parlamentsledamot, kommenterade en gång helt riktigt att vi ännu inte lyckats nå återförening av våra minnen.

Som politiker har vi ett ansvar när det gäller att organisera vad det är som vi särskilt vill högtidlighålla, men vi bör göra det i samarbete med historiker. En minnesdag för alla offer för totalitära system i Europa under 1900-talet är ett bra förslag i sig, men låt oss samarbeta med historiker för att överväga vilket det lämpliga formatet och det rätta datumet för en sådan dag bör vara så att alla kan stödja den. Jag är själv historiker. Jag anser att om vi enbart skulle knyta dagen till Molotov-Ribbentrop-pakten skulle den inte göra rättvisa åt allt som hände under 1900-talet.

Det är viktigt att diskutera detta. Vilka är skiljelinjerna mellan politiker och historiker? Vad vill vi högtidlighålla och hur? Diskussionen kommer utan tvivel att fortsätta. Vi som grupp blir säkert involverade. Som exempel på det vill jag visa er denna bok, som kommer ut om två veckor med titeln *The politics of the past, the use and abuse of history* där vi särskilt gav ordet åt historiker och vi hoppas att denna verkligen kommer att bidra till kvaliteten på debatten här i parlamentet och givetvis på andra platser.

István Szent-Iványi, för ALDE-gruppen. – (HU) Europeiska unionen föddes i skuggan av två totalitära regimer. Den var en reaktion på andra världskrigets fasor och förintelsens ohygglighet, men lika viktigt var dess uppdrag att stoppa stalinismens och kommunismens territoriella expansion, och upprätthålla hoppet om att Europa en dag skulle återförenas i demokrati och fred.

Europeiska unionen har som en av de mest framgångsrika satsningarna i människans historia lyckats genomföra båda dessa uppdrag. En lång period av aldrig tidigare upplevd fred och välbefinnande följde. Det är ingen tillfällighet att Grekland, Spanien och Portugal som utvecklats från ett auktoritärt styre valde att gå med, och det är heller ingen tillfällighet att alla länder i Central- och Östeuropa valde Europeiska unionen efter kommunismens fall och inte en tredje väg.

Ett annat tecken på framgång är att länderna på Balkan också vänder sig till EU inför sin framtid, precis som vissa länder i östra Europa eller södra Kaukasus där man i många fall fortfarande lever i förtryckarregimer.

När vi talar om totalitära system beror det inte på att vi vill leva i det förgångna. Nej, vi vill se framåt, men vi kan bara undkomma misstagen och synderna från det förgångna om vi lär känna det förgångna, om vi hanterar den tiden. Det är inte möjligt att återställa fred utan att hantera det förgångna och erkänna sanningen. Detta är en av de viktigaste lärdomarna av de senaste decenniernas historia och det är därför det är så viktigt att vi minns de totalitära systemens fasor.

Det finns fortfarande mycket att göra. I vissa medlemsstater – tyvärr är mitt land, Ungern, en av dessa – har man fortfarande inte fullständig tillgång till arkiven som tillhört säkerhetstjänsten inom kommunismens förtryckarregimer. Det är helt enkelt skandalöst att människor inte kan få lära känna sitt eget förflutna. Europeiska unionen har en viktig uppgift, nämligen att uppmana dessa länder att rätta till denna oacceptabla situation.

För det andra är det tyvärr så i flera medlemsstater, inbegripet min egen, att de extremistiska åsikterna hela tiden vinner terräng. I dag är det huvudsakligen extremhögern, åtminstone i vårt land, men det finns andra stater där extremvänstern går framåt. Det är viktigt att vi även för dem klargör båda regimernas fasor.

Även bland våra närmaste grannar finns förtryckarregimer – en av dessa, Vitryssland, diskuterades just – och talet om förtryck är alltså inte alls begränsat till förgångna tid.

Europas samvete kan inte bli rent utan att vi fullt ut granskar och minns det förgångna. När vi minns offren uppfyller vi verkligen våra skyldigheter, eftersom det är vår gemensamma skyldighet och vårt gemensamma ansvar att göra 2000-talet annorlunda jämfört med 1900-talet, så att de totalitära systemens fasor aldrig återvänder till Europa.

Hanna Foltyn-Kubicka, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! I diskussionen om de totalitära regimernas brott avsätts en hel del tid till offren, medan förvånansvärt lite sägs om dem som offrade sina liv för att kämpa mot nazism och kommunism.

Jag vill återigen erinra om en man som borde bli en symbol för en orubblig inställning och motstånd mot totalitära regimer – kavallerikapten Witold Pilecki. Han gick frivilligt in i förintelslägret Auschwitz för att organisera motståndsrörelsen och samla information om massmorden. Han lyckades fly bara för att flera år senare dö av en kula i bakhuvudet, på order av de sovjetiska slaktarna. Jag ber därför ännu en gång att den 25 maj, den dag han avrättades, ska utnämnas till en internationell dag för hjältarna i kampen mot totalitära

system, eftersom många okända människor, vilka precis som Pilecki förlorat sitt liv i kampen mot grundläggande rättigheter och friheter, förtjänar att ihågkommas.

Jag vill lägga till ytterligare en kommentar. I går firade vi i parlamentet Europadagen för hemmagjord glass. Jag upprepar: i går firade vi Europadagen för hemmagjord glass. Jag förstår därför inte varför den 25 maj inte kan vara en dag då vi minns hjältarna som kämpade mot ett totalitärt styre.

László Tőkés, för Verts/ALE-gruppen. – (HU) För tjugo år sedan inleddes upproret i Temesvár (Timisoara) som ledde till att Nicolae Ceausescu skändliga diktatur kollapsade. Vi kan inte tänka tillbaka utan känsla eller subjektivitet på hur entusiastiska rumäner, ungrare och tyskar i Temesvár, människor från olika etniska grupper, religioner och samhällen, modigt samarbetade för att stå emot tyrannin.

Det är inte något godtyckligt politiskt val utan framför allt en moralisk fråga för oss att enhälligt fördöma den kommunistiska diktaturen som förtryckte och berövade medborgarna deras rättigheter. Det är oacceptabelt och outhärdligt att detta inte har skett på tjugo år.

Förra veckan deltog rumänska, ungerska och bulgariska talare i den offentliga utfrågning som, i anslutning till Pragdeklarationen, förde upp kommunismens brott på dagordningen. I den resolution som sedan antogs slås följande fast: Europeiska gemenskapen måste överge de dubbla måttstockar som är så tydliga när det gäller hur olika nazism och kommunism har bedömts. De är båda omänskliga diktaturer som förtjänar samma fördömande.

Jag uppmanar Europaparlamentet att vara solidariskt med offren för fascistkommunismen och bidra till att bekämpa det bestående arvet från kommunismen enligt de tidigare nämnda moraliska, historiska och politiska kraven. Endast på detta sätt kan ett delat Europa verkligen enas och bli det som premiärminister Gordon Brown talade om i går, i samband med tjugårsjubileet: "Mina vänner, i dag finns inget Gammalt Europa, inget Nytt Europa, inget Öst- eller Västeuropa, det finns bara ett Europa, vårt eget Europa." Låt det alltså ske!

Vladimír Remek, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Ansträngningarna för att hävda att kommunismen kan jämföras med nazismen eller fascismen och för att skapa nya så kallade institut eller plattformar för forskning tyder på politisk opportunism. Den radikala högern behöver det också inför det stundande valet. Det har inget att göra med objektiva, genuint oberoende bedömningar. Det finns redan tillräckligt med historiska institut och centrum som hanterar det. Jag är naturligtvis inte blind och under så kallad kommunism fanns förtryck, orättvisa och tvång. Ja, det är nödvändigt att undersöka och på goda grunder fördöma brotten. Ändå kommenterade till och med Jan Zahradil från ODS utfrågningarna: "Att jämföra kommunism med tysk nazism är både korrekt och inkorrekt. Det måste göras på ett sätt som tar hänsyn till förhållanden och analyserar dem". Om någon inte vill se skillnaden mellan kommunism och nazism, mellan kommunister förr i tiden och kommunister nu, som i likhet med mig själv representerar ett betydande antal kommunistiska väljare här i parlamentet efter demokratiska val, då försöker de kanske bara klumpa ihop mig med nazisterna.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Det är bra att ett antal initiativ har inletts för att vederbörligen minnas offren för de totalitära systemen. Det finns emellertid ingen anledning att minnas offren för regimer som inte längre finns, såsom kommunism och nationalsocialism, om man samtidigt bortser från offren för aktuella totalitära hot som islam.

Att fördöma totalitär islam innebär inte på något sätt att man fördömer enskilda muslimer i Europa som följer regler, värderingar och normer i en demokratisk rättsstat, och för vilka övertygelse är en privat fråga. Ändå måste vi våga erkänna att politisk islam, totalitär islam – inte bara islamiska stater, eller några sådana stater, utan även terroristorganisationer som Al Qaida och tillhörande rörelser – fortsätter att kräva många offer över hela världen.

Den lämpliga åtgärden för Europeiska unionen är därför att genomföra ett antal starka initiativ för att minnas även dessa offer och se till att antalet offer i sådana totalitära islamiska organisationer och länder minskas så mycket som möjligt, helst till noll. Vi måste trots allt våga tillstå – och även detta är ett problem i Europeiska unionen – att det inte alltid är välkommet att kritisera totalitär islam på grund av den anda av politisk korrekthet som råder här. Totalitär islam nämndes dessutom inte ens i kommissionens och rådets uttalanden nyss, när det som vi egentligen borde göra är att ha modet att begrunda även det problemet och vidta nödvändiga åtgärder.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru talman! År 1948 skrev president Harry S. Truman, "nu står vi inför exakt samma situation som Storbritannien och Frankrike gjorde 1939 när de skulle hantera Hitler. En totalitär

stat är inte annorlunda, vare sig man kallar den nazistisk, fascistisk, kommunistisk eller Francos Spanien. Oligarkin i Ryssland är en Frankensteindiktatur som är värre än någon av de andra, inklusive Hitler.”

Så frågan är varför vi 61 år senare fortfarande måste diskutera samma problem. Det vi i dag behöver är inte bara en ekonomisk och politisk utvidgning av Europa utan en utvidgning av det europeiska medvetandet om de massiva brott mot mänskligheten som begicks överallt i Europa under 1900-talet. Vi behöver införliva en europeisk historieuppfattning – införliva fördomar och olika syner på historien – eftersom det är det enda sättet att uppnå ett bättre Europa i framtiden.

Nu måste vi hantera och inte tvista om frågan om diktatur. Vi måste börja med offren – med offrens likaberättigande – eftersom varje offer i en totalitär regim ska betraktas lika när det gäller mänsklig värdighet och förtjänar rättvisa och hägkomst liksom erkännande och garantier om ”aldrig mer” i hela Europa.

Jag anser därför att det är hyckleri att undvika eller skjuta upp debatten om dessa frågor och att nå slutsatser. Det är inte en fråga för akademiska studier. Vi har tillräckligt med vittnesmål från massförbrytelser. Vi behöver politisk och moralisk vilja för att gå vidare. Jag är mycket tacksam både mot det tjeckiska ordförandeskapet och kommissionsledamot Ján Figel för deras uttalanden som ger hopp om att vi kan nå en alleuropeisk förståelse.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att citera en dikt skriven av Osip Mandelstam, en av Rysslands största poeter under 1900-talet. Jag läser upp den på det språk den skrevs, alltså på ryska:

(ledamoten talade ryska)

Det är fruktansvärda ord. För den dikten sändes Osip Mandelstam i exil. Han avled i närheten av Vladivostok, på väg till sin destination. I december 1938 lades hans kropp i en massgrav. Osip Mandelstam symboliserar de miljoner som föll offer för 1900-talets totalitära regimer i Europa.

Europa i dag bör minnas offren för 1900-talets totalitära regimer över hela världen. Dessa offer är i dag grundvalen till vårt minne, den återstående andliga grunden för europeisk demokrati. Samtidigt ser vi hela 1900-talets historia. Vi minns offren för auktoritära system, offren i europeiska länder, i nationalistiska regimer och militärregimer, i Spanien, Portugal och Grekland.

Jag vill framhålla ett seminarium som ska hållas i vår grupp, Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, och en bok som ägnas åt problem när det gäller historia och politik och som vår grupp ska ge ut. Vi vill ta itu med det här problemet på allvar. Vi vänder oss emot manipuleringen av det minnet och mot att minnet förolämpas, när det i dag används i en ideologisk kamp, i en partikamp i det europeiska politiska systemet. Vi minns offren. Offren för 1900-talets totalitära regimer måste vara demokratins grundval i dagens Europa.

Ģirts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Tyvärr innehåller Europas gemensamma värderingar fortfarande inte något krav på att göra en omfattande och sann bedömning av de brott som har begåtts av olika totalitära regimer i Europa och deras konsekvenser. Halvsanningar, ensidiga tolkningar och förnekande av historiska fakta försvagar Europa. Rambeslutet om rasism och främlingsfientlighet innebär straffrättsligt ansvar endast vid omfattande trivialisering av nazistbrott, men förblir tyst när det gäller brott som den totalitära kommunismen begått i Europa. Det är hög tid att vi tillämpar en objektiv metod för bedömning av totalitära brott. Vi kan använda erfarenheterna från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. De bygger på universellt erkända överträdelser av internationella rättigheter och principer som är välkända för alla och har varit tillämpliga åtminstone sedan Nürnberggrättegångarna. Vi måste äntligen uppriktigt återspegla Europas senaste totalitära historia för Europas framtid och Europas gemensamma värderingar!

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Närmare 20 år efter järnridåns fall är detta den första debatten i kammaren om en fråga som skulle kunna driva in en kil mellan människor i öst och i väst, även i vår europeiska gemenskap. Varför? Bilden av en totalitär regim från utsidan skiljer sig mycket från den bild man har från insidan. Sättet som 1900-talets europeiska historia hanterades och återberättades skilde sig mycket åt, särskilt i de enskilda medlemsstaterna. I vissa Central- och Östeuropeiska medlemsstater är dessutom människor som satte sig över mänskliga rättigheter eller sände människor till läger eller i döden utan rättslig prövning fortfarande verksamma och högaktas. Det förgiftar vår gemensamma framtid om vi misslyckas med att erkänna detta korrekt. Europa bör därför inte förbli överksam.

Jag välkomnar att frågan nu har fått en europeisk plattform. Jag är övertygad om att det inte slutar med dagens debatt och att vi och kommissionen tillsammans ska inleda ett förfarande för att genomföra projekten

som ni nämnde. Jag hoppas att vi genom detta förfarande ska lyckas få förövare som fortfarande lever att notera och minnas offren, för att utveckla större förståelse för varandra och uppnå en gemensam framtid.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Upptrappningen av Europeiska unionens hopplösa antikommuniststrategi är en fräck förolämpning mot folket: genom förfalskning av historien, förtal och lögn jämföras fascismen med kommunismen. Den mest reaktionära och barbariska regim som kapitalismen gett upphov till, nämligen fascismen, jämföras med den mest progressiva idé som människan kommit på, nämligen kommunismen och avskaffandet av människans exploatering av människan.

Det är en förolämpning mot minnet av tjugo miljoner sovjetmedborgare som offrade sitt liv för att besegra fascismen. Denna tarvliga antikommunism är inte inriktad så mycket på det förgångna utan huvudsakligen på nutiden och framtiden. Dess mål för dagen är att minska gräsrotternas motstånd och överföra ansvaret för den kapitalistiska krisen till arbetarna, och dess mål för morgondagen är att föregripa den oundvikliga allmänna utmaningen och kullkastandet av det kapitalistiska systemet. Det är anledningen till att den ger sig på kommunister och förstör socialistiska/kommunistiska framtidsutsikter. Den vill också tvinga kommunistpartier som håller fast vid sina principer att överge dem och integreras.

Ni kommer att bli besvikna. Kommunisterna har inte för avsikt att sänka huvudet. De har försvarat sin ideologi till och med sina liv. Vi kommer inte att underteckna någon förklaring om ånger för imperialisterna. Deras kullkastande är ett socialt behov och vi ska tjäna det konsekvent. Vi är inte rädda för er. Den sociala utvecklingen kommer att fortsätta och det är det som skrämmer er och gör att ni bedriver denna kampanj.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att vi i dag faktiskt kan identifiera dem som tillämpar ett totalitärt system. Det första land jag kommer att tänka på är Kina. Det är för närvarande ett land där tvångsaborter förekommer, ett land med Laogai, ett verkligt koncentrationsläger där människor arbetar för de stora multinationella företagen eller den kinesiska staten och där präster och politiska motståndare fängslas. Kina är därför det första land jag tänker på.

Det andra skulle jag säga är islamiskt totalitärt styre, framför allt i kombination med Shari'alagar. Här blir islam faktiskt totalitära lagar så att rättigheter för andra religioner eller för kvinnor eller alla undertrycks. Det återuppstår också ett visst slags totalitärt system till och med i Europa och jag vill passa på att titta på det.

Ungern nämndes tidigare – jag var personligen närvarande vid demonstrationer i Ungern till minne av det nationella upproret 1956, jag såg polisens tvångsåtgärder mot demonstranter och jag blev själv visiterad och ombedd att visa legitimation när de mycket väl visste vem jag var.

Det finns därför ett slags totalitärt system som växer fram där men det finns också ett annat slags framväxande totalitärt styre i de uttalanden som gjorts av premiärminister José Luis Rodríguez Zapatero, men även förbundskansler Angela Merkel och president Nicolas Sarkozy i fråga om påvens uttalanden i Afrika, och andra händelser i anslutning till den katolska kyrkan. Dessa stats- och regeringschefer har aldrig sagt sin mening rent ut mot andra religioner, men är ganska radikala när det gäller att angripa den katolska kyrkan. Detta leder till en atmosfär av intolerans i vissa länder, vilket vi till exempel såg häromdagen vid Notre Dame när tillbedjare angreps av antikatolska aktivister.

József Szájer (PPE-DE). – (EN) Kristendomen och trossatsen om universella mänskliga rättigheter erbjuder en enda åtgärd, nämligen mänsklig värdighet och ovillkorlig respekt för mänskligt liv. Vi måste därför fördöma alla försök, som är så på modet i dag, att beräkna vilken omänsklig diktatur som dödade eller förödmjukade flest människor.

En demokrat, en europé, kan inte acceptera att det till och med i dag, till och med här i parlamentet, finns människor som anser att den kommunistiska diktaturens brott är ursäktliga och förlåtliga. En dubbel måttstock som skiljer mellan offer och offer, brott och brott, lidande och lidande, död och död är oacceptabel.

De som försöker motivera den kommunistiska diktaturens brott hävdar att alla dessa hemskheter begicks av dessa regimer i de ädla idealens namn, i jämlikhetens och broderskapets namn. Mina damer och herrar, fru talman! Detta är en enorm lögn, och allt de har gjort ska vändas emot dem och inte gynna dem, för det var med löftet om ädla mål som de gjorde människor besvikna, precis som författaren István Örkény sa i ungersk radio vid tiden för revolutionen 1956: "Vi ljög natt och dag, vi ljög på alla våglängder."

I frihetens, demokratins och en gemensam europeisk principers namn kräver vi därför att det ska finnas en gemensam europeisk dag för att minnas och ett monument för kommunismens offer, och att ett europeiskt

museum, arkiv och forskningsinstitut inrättas för att dokumentera kommunismens brott. Låt oss utesluta ur demokraternas led de som fortsätter att rättfärdiga kommunismens handlingar och låt Europa helhjärtat stödja fördömandet av varje omänsklighet. Måtte så många som möjligt av oss stödja Pragdeklarationen.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Jag är övertygad om att ingen här i kammaren – inte ens de som har något bättre att göra för tillfället – skulle tolerera det som hände för 60 år sedan i de baltiska staterna, när närmare 100 000 människor, mest kvinnor och barn, deporterades till Sibirien. Det blir ännu mer beklagligt med tanke på att några i samband med den redan pågående valkampen pekar finger mot socialdemokraterna och hävdar att vi inte förstår det brottsliga i dessa händelser.

Orden "socialism" och "kommunism" kan absolut betyda olika saker för olika medlemmar i vårt parti, men ingen kan rättfärdiga de brott som begicks.

Varför är det nödvändigt för oss att tala om detta – inte bara för historiker utan även för politiker? För utan en rättvis bedömning av det förgångna kan vi inte vara säkra på att vi har gjort allt som var möjligt för att förhindra att det händer igen. Detta är viktigt eftersom skuggorna från det förgångna inte har försvunnit. Samtidigt som det i dag är svårt att tänka sig att Hitler skulle ställas på piedestal står Stalins monument stolt på stora torget i hans hemstad Gori. I Ryssland röstades Stalin förra året fram som en av de tolv största personerna i historien.

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Fru talman! Det sägs ibland att nazismens totalitära styre härrör från höger och kommunismens från vänster. Det är inte särskilt exakt. Rashat och klasshat är bara två varianter av samma sak – hat – som förstör det mänskliga samvetet och sociala förbindelser. Vi hörde ett sånt uttalande här för en stund sedan av Athanasios Pafilis.

Hat ger upphov till förtryck, och förtryck är ett förnekande av en republik, en demokrati och ett land som styrs av ett rättsligt system. Vänster och höger finns båda i ett demokratiskt system. Nazistiskt och kommunistiskt totalitärt styre förstörde demokratin. Därför var det inte så att nazismen stod till höger och kommunismen till vänster. Nazism och kommunism fanns överallt.

Vem som än i dag relativiserar det totalitära systemets brottsliga natur, vare sig det handlar om ett nazistiskt eller kommunistiskt totalitärt system, motsätter sig traditionerna i ett land som styrs av lag och demokrati. Det är för övrigt karaktäristiskt att medan den europeiska högern inte relativiserar nazistiska brott i dag så relativiserar den europeiska vänstern kommunistiska brott. Det framgår mycket tydligt av de socialistiska och kommunistiska attityderna till förslaget till resolution om den fråga som vi har förhandlat om i dag. Här i kammaren röstar vi inte om sanningen om historien, vi röstar om sanningen om oss själva, och om våra moraliska domar.

(Applåder)

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Hur kommer det sig att demokrater känner sig så begränsade när det gäller att namnge diktatorer och de som ägnade sina karriärer åt att bekämpa demokrati, förslava länder och förfölja dem som vågade säga emot dem och är ansvariga för brotten?

I kväll talar vi inte om totalitära system, vi talar inte om eufemismer: Vi talar om Hitlers fascistiska, brottsliga diktatur och Josef Stalins kommunistiska brottsliga diktatur. När jag var 16 år bodde jag i Frankfurt am Main, vilket är två timmars körning med tanks från Prag.

Minister Alexander Dubček som vi hyllade här i kammaren försökte verkligen att liberalisera systemet. Han talade om kommunismens mänskliga ansikte. Kommunismens omänskliga ansikte var Leonid Brezjnev och hans företrädare och efterträdare.

Herr kommissionsledamot! Om vi vill hålla oss till våra övertygelser anser jag att vi bör vi hedra kommunismens och fascismens offer. Vi bör inte göra någon skillnad mellan dessa tvillingbrottslingar – det är vad de är. Den enda skillnaden är att Hitler förlorade kriget och Stalin vann det.

I dag hyllade talmannen här i parlamentet minnet av dem som deporterats från tre baltiska stater – Estland, Lettland och Litauen. Men, herr minister, ert land led: Jan Palach förlorade livet. Han försökte desperat påvisa hur långt han kunde gå för att visa att den regim han levde under var oacceptabel. Jag minns att jag som sextonåring lyssnade på Radio Prag när tanksen ockuperade er huvudstad vid Wenceslas Square. "Glöm oss inte" sa era modiga landsmän. I kväll glömmet vi inte dem som led, herr kommissionsledamot. Vi bör ha modet att nämna dem som var ansvariga, men vi bör också titta framåt för att se till att vår kontinent aldrig mer drabbas av Hitlerism eller Stalinism.

(Applåder)

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Fru talman! Låt oss inte glömma – jag instämmer – och låt oss inte göra alltför många hårfina distinktioner: ur politisk synvinkel förtjänar alla former av totalitärt styre att fördömas och kommunism och fascism orsakade obotliga skador på vår kontinent.

I dag är vi en enad kontinent med 27 nationer och 500 miljoner människor som delar samma värderingar om frihet, demokrati och mänskliga rättigheter, och vi borde i samma utsträckning fördöma den totalitära kommunismen som förstörde Central- och Östeuropa och den nazistiska fascismen som flera år tidigare hade förstört många europeiska länder, inbegripet mitt eget.

Jag levde 32 år under Francos diktatur och jag kommer inte att glömma det, på samma sätt som några av talarna från Grekland och Portugal inte heller har glömt sitt förflutna.

Jag glömde aldrig, inte ens när jag var ung, det lidande som människor utsattes för under kommunismens diktatur. Jag var aldrig kommunist och jag har alltid fördömt kommunismen. Det hindrade inte att jag kämpade mot Franco och fördömde Francos system.

Kampen är densamma. Vi måste kämpa för samma principer, samma värderingar och hela tiden minnas alla offer för alla dessa former av totalitära system.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! För 60 år sedan deporterades 43 000 oskyldiga människor, inklusive barn och gamla, från Lettland utan rättslig prövning. Om det skulle ske i Frankrike nu skulle det motsvara 1,3 miljoner människor. Det är därför viktigt att vi i dag kan tala om de brott som den totalitära kommunismen begått. Det skulle inte vara rätt att lämna dessa brott till historikerna, vilket har föreslagits här, till dess att vittnen och offer för brotten har dött. Vi får inte bagatellisera betydelsen av dessa brott, och vi får inte förneka dem. Europaparlamentet angav tydligt i sin skriftliga deklaration att den 23 augusti borde bli en dag för att minnas offren för stalinismen och nazismen och ingen här borde förneka det heller. Rådet bör utan dröjsmål genomföra detta beslut från Europaparlamentet så att sådana brott aldrig upprepas i framtiden.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Fru talman, Alexandr Vondra, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De som har studerat historia i Europa, en majoritet tror jag, vet att andra världskriget började den 1 september 1939 när Hitler invaderade Polen. Betydligt färre människor vet att Hitler kunde göra det på grund av att han och Stalin hade undertecknat ett avtal den 23 augusti 1939: en icke-angreppspakt. Ännu färre människor vet att Stalins regim under två år stödde Hitler och Hitlers armé med bränsle och industrimaterial så att Hitler kunde erövra Västeuropa. Och ännu färre människor vet att under hela 1930-talet hade offensiva vapen, tanks och fallskärmshoppare förberetts för Stalin. Medan Hitler hade 400 fallskärmshoppare beredda hade Stalin förberett en miljon fallskärmshoppare färdiga att erövra. Denna utrikespolitik hade dessutom fått stöd i besluten från det kommunistiska bolsjevikpartiet i Sovjetunionen. I olika slutna sammanträden i kommunistpartiet antogs resolutioner som innebar att länderna i Västeuropa skulle vara i luven på varandra så att Sovjetunionen sedan skulle kunna befria dem. Det finns ännu mer: när det gäller inrikespolitiken började den 5 december 1937 de letter som hade bott kvar i det sovjetiska Ryssland att arresteras och utrotas. Under en tvåårsperiod dödades 70 000 letter som levde i Sovjetunionen, enbart på grund av att de var letter. Så vad ska vi kalla den här regimen, där utrikespolitiken var aggressiv och där inrikespolitiken var inriktad på att utrota landets egna invånare? Det var en totalitär, kriminell regim, precis som nazismen. Tack.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Det är svårt att skriva en gemensam europeisk historia eftersom den västra och den östra halvan av Europa genomlevt olika historiska utvecklingar efter andra världskriget. Central- och Östeuropa och Baltstaterna föll lika mycket offer för både nazist- och sovjetdiktaturerna, men vi kan ändå inte jämföra nazismen och stalinismen.

Ingen kan ifrågasätta att miljoner föll offer för stalinistisk diktatur, hela folkgrupper tvångsförflyttades och ingen kan rentvå eller relativisera det. Shoah, Nazitysklands organiserade industri för utrotning av det judiska folket enbart på grund av deras ursprung, var en ohygglighet som saknar motstycke i den mänskliga historien.

I Västeuropa har man ofta inte förstått att för oss förebådade befrielsen från nazismen samtidigt en ny ockupation, inledningen till det sovjetiska förtrycket. Av den anledningen uppfattas den 9 maj olika av gamla och nya medlemsstater, särskilt Baltstaterna, som förlorade sin ställning som oberoende stater och vars intellektuella utplånades.

Det vore bra om det förflutna kunde erkännas utan politik, utan dagens politiska vinkling, och om en gemensam historisk berättelse upprättades. Med den ungerska poeten Attila Józsefs ord "det är svårt nog att erkänna det förflutna".

Roberts Zile (UEN). – (LV) Fru talman! Flera av mina kolleger har redan nämnt att vi i dag erinrar oss de deportationer som Sovjetregimen genomförde för 60 år sedan när de förflyttade människor till Sibirien. Vi vet dock också hur svårt det är att fördöma kommunistregimen i samma grad som andra diktaturer. Det beror på att vi inte bara talar om det förflutna utan också om framtiden. I veckan blev det bekant att den lettiska ledaren på listan över kandidater till valet till Europaparlamentet för sammanslutningen Harmonicenter, vars nyvalda företrädare kommer att ansluta sig till den socialdemokratiska gruppen här i Europaparlamentet, kommer att vara Alfrēds Rubiks, den tidigare ledaren för den lettiska grenen av Sovjetunionens kommunistparti, som åtalades i Lettland för regimens brott. Detta är en person som stöder den kommunistiska ideologin och som bekämpade återställandet av Lettlands självständighet in i det sista. Nu ska han väljas av ett land som han själv inte har velat kännas vid. Detta ger också svaret på varför det i framtiden kommer att fortsätta att vara svårt för Europaparlamentet att fördöma brott i lika hög grad och varför det alltid kommer att finnas goda och dåliga diktaturer. Tack.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Kommunismen är en vilseledande filosofi. I teorin talar den om välfärd, jämlikhet och respekt för de mänskliga rättigheterna, medan den i praktiken har inneburit lögn, diskriminering, hat och till och med brott.

Kommunismen måste fördömas med alla till buds stående medel. Detta skedde i Rumänien 2006 genom ett uttalande av landets president, till följd av den rapport som sammanställts av en presidentkommission som inrättats för ändamålet.

Kommunismen ogiltigförklarar allt som står för frihet och gör människor beroende av ett system. Den som inte har levt under kommunismen kan inte förstå hur mycket en persons liv och tankesätt kan påverkas av ett totalitärt system.

Om jag kunde vrida tillbaka klockan skulle jag låta dem som har levt hela sina liv under kapitalismen men som längtar efter kommunism leva i Rumänien på 1980-talet.

I Rumänien infördes kommunistregimen med hjälp av ryska trupper på bekostnad av hundratusentals liv som förlorades i arbetsläger och fängelser. Intellectuella, bönder, företrädare för olika kyrkosamfund och medborgare i största allmänhet som var föredömliga samhällsmedborgare försvann, och deras enda brott var att de inte underkastade sig diktaturen.

De största problem som orsakats av ett konkursmässigt ekonomiskt system kan lösas genom lämpliga åtgärder, men människor behöver tid för att glömma, förlåta och anpassa sig till en annan livsstil även om den är ojämförligt bättre.

Demokrati har gett tankefrihet, yttrandefrihet och rörelsefrihet. Den måste också ge trygghet för morgondagen. Det finns ingen skillnad mellan fattigdom som orsakas av brist på materiella förnödenheter och fattigdom som orsakas av brist på medel att köpa varor. Den dag då vi framgångsrikt befriar oss från fattigdomen, kommer kommunismens gengångare att försvinna för gott.

Kolleger! Rumänien och andra länder i Östeuropa hamnade i detta system till följd av beslut som fattats av världens ledare, varav endast en var kommunist. De övriga företrädde demokratiska system.

Glöm inte denna historiska sanning när ni utvärderar, tar itu med eller fattar beslut om det rådande läget eller om framtiden för de förutvarande kommuniststaterna, oavsett om de är medlemmar av Europeiska unionen eller inte.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Jag konstaterar med beklagande att ingen av de tidigare kommunistländerna ännu till fullo har utrett och erkänt kommunismens brott under perioden efter andra världskriget.

Eftersom dessa regimer hade makten under decennier efter kriget lyckades de förstöra det mesta av bevisen. Det är därför som brottslingarna, eller gärningsmännen, inte har utpekats, och än mindre dömts. Historien skrevs av segrarna.

Europeiska unionen måste uppmana alla länder som tidigare styrdes av kommunistregimer att göra det möjligt för sina historiker att forska och ta med hela sanningen om efterkrigsepoken i skolornas läroböcker.

De bör också skriva om de västerländska allierade styrkornas skuld vilka skickade tillbaka eller utvisade flyktingar till att hamna i händerna på kommunisterna.

Europeiska unionen bör också uppmana alla medlemsstater att fundera på att döpa om gator och torg som har fått sitt namn efter kontroversiella hjältar, som Tito i Jugoslavien, som ansvarade för mycket dödande efter kriget i kraft av sina roller vid den tiden.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! När jag i denna kammare hör att kommunister inte är beredda att böja sina huvuden, trots de tiotals miljoner offren för byggandet av kanalen mellan Vita havet och Östersjön, de miljontals människor som deporterades till Sibirien från många nationer (inbegripet ryssar, men enbart polackerna kan räknas i miljoner) och dömandet av hela nationer till döden, till exempel tartarerna på Krim, blir jag bestört och chockad.

Kavallerikapten Pilecki, som frivilligt begav sig till Auschwitz och som senare fängslades av kommunisterna, sa till sin fru att "Auschwitz var bara ett spel". Mitt land drabbades av båda diktaturerna och sårerna håller än i dag på att läkas. Inget sådant system har rätt att existera. Vi bör hylla dem som bekämpade diktaturen och vi bör hedra minnet av des offer.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Europeiska gemenskapen måste göra allt för att hålla minnet av hjältarna vid liv och inte tillåta att diktaturernas brott trivialiseras. Det öde som mötte dem som gjorde motstånd, dem som mördades likt kavallerikapten Pilecki bör alltid finnas i våra tankar, särskilt eftersom den europeiska integrationen som idé uppstod bland människor som var motståndare till nazism och kommunism. Det var dessutom denna idé som förhindrade fortsatta konflikter och uppkomsten av diktaturer efter krigets slut.

Inrättandet av en internationell dag för hjältarna i kampen mot diktatur skulle vara ett steg i riktning mot en gemensam uppfattning om 1900-talets europeiska historia och ett led i den gemensamma kampen mot ömsesidiga fördomar och okunnighet om historiska fakta. Att bevara diktaturernas – nazismens och kommunistens – brott i européernas minne kan få oss att hoppas att vår kontinent aldrig mer kommer att bli scenen för sådana tragiska händelser.

György Schöpflin (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det finns ytterligare en dimension i denna debatt. Det är inte endast ett förenat Europa som snarast behöver betrakta hela det förflutna, utan detsamma gäller i särskilt hög grad den europeiska vänstern.

Utan en grundlig granskning av det förflutna tvingas vänstern i vissa av de tidigare kommuniststaterna – tvingar sig själva – att leva med ett falskt förflutet, ett förflutet varifrån smärtsamma händelser av alla slag avskärmas. Detta tvingar vidare vänstern att skydda detta falska förflutna och därigenom undergrävs den demokratiska trovärdigheten. Med tanke på att den västerländska vänstern helt accepterar den bakåtsträvande postkommunismen som sin legitima partner, känner sig även den tvungen att försvara det oförsvarbara förflutna. Följaktligen försvagas dess egen beaktelse till demokratin i samma mån.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Europa har en stormig historia när det gäller diktaturer och inskränkningar av de grundläggande friheterna. I vissa delar av Europa kännetecknades 1900-talet av sådana totalitära regimer.

Det är vår moraliska skyldighet i dag att se till att varje medborgare i Europeiska unionen åtnjuter samma rättigheter. Det är mycket viktigt att EU också stöder rättigheter för minoriteter, särskilt eftersom många länder runt om i världen inte respekterar ens mycket grundläggande sådana rättigheter.

Samtidigt vill jag framhålla att medan EU protesterar mot diskriminering och kränkningar av de mänskliga rättigheterna i fall som Tibet, är det uppenbart för oss alla att även inom Europeiska unionen finns det etniska och språkliga minoriteter som ofta utsätts för kulturell och språklig assimilering. Denna praxis av vissa nationer inom EU är en aspekt som bör granskas och omprövas på allvar.

Ungrarna i Rumänien, det folk som jag företräder, är ett sådant fall.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! József Száders förslog att inrätta en dag till åminnelse av det öde som diktaturerna offer mötte är helt rätt. Jag anser det riktigt eftersom trots att nazismens fasor är mycket väl kända och även vissa tyskar har försökt att ta till sig det, är paradoxalt nog mycket litet känt om stalinismen. Paradoxen ligger i det faktum att även sibirierna, från Stalins eget land, ansåg att han var en god man och att orsaken till Rysslands olyckor fanns någon annanstans.

Vi kan inte höra de miljoner som förlorade sina liv i Sibirien, och vi kommer aldrig att få veta hur de led, men jag känner till ett av offren som fortfarande är vid liv. Den personen känner fortfarande även när han bara promenerar på gatan att han inte längre lever. Detta är ett symptom på att ha skickats till Sibirien. De som överlevde vet vad lidandet innebär. Det finns ett ryskt talesätt (*ledamoten uttalade några ord på ryska*) – vilket betyder ”om du inte har varit där, kommer du att komma dit, och om du har varit där, glömmer du det aldrig”. Jag anser att vi bör tala öppet om båda dessa former av diktatur.

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Vi bör göra allt vad vi kan för att stoppa Europas moraliska förfall. Opportunismen är mest uppenbar när grova brott mot mänskligheten begångna under förra århundradet negligeras. Tyvärr medför ett sådant negligerande av de brott som begicks av den kommunistiska diktaturen att alla nynazister i Tyskland, Ryssland eller på annat håll lugnas: alla av dem kan fråga sig, om sovjeterna är förlåtna, varför ska då inte också våra förfäder kunna förlåtas?

Grundorsakerna till detta dåliga fenomen ligger i Nürnberg, där nazister helt enkelt frikändes från att ha konspirerat med Stalin under andra världskriget. Det största brottet ignorerades på grund av rättegångsordningen. Varför? Därför att skuggan av Stalin – Hitlers jämlike – vilade över domstolen under två avgörande år. Även den gången kapitulerade väst moraliskt för sovjeterna. Men det finns ingen anledning att fortsätta att för evigt vara inskränkta och rädda.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! I dag kommer jag att avsluta mitt anförande här på tjeckiska. Jag ska försöka att sammanfatta och samtidigt besvara en del av de frågor som har ställts här. Jag anser att det finns tre frågor. För det första vill jag tacka alla som deltog i förra veckans utfrågning och i debatten under detta plenarsammanträde. Eftersom det är den första debatten i sitt slag på mycket länge kan det enbart vara av godo och jag anser att den första slutsatsen är att vi måste leda diskussionen och vi måste fortsätta med det. Det är syftet med plattformen för minne och samvete. Varför är det viktigt att ha en sådan plattform på europeisk nivå? Det är viktigt som ett medel mot glömskan. Om vi glömmer det förfädda, ger vi det tillfälle att återvända genom bakdörren i framtiden. Det är också en möjlighet att bekämpa relativiseringen av tidigare brott. Hitler och Stalin var båda av samma skrot och korn. Det fanns naturligtvis länder där nazismen möjliggjorde och bidrog till att kommunismen därefter kunde etablera sig och till de därmed förknippade brotten. All slags relativisering – och här vill jag inte politisera – alla slags relativism är dock oerhört farlig.

För det andra måste vi bevara den historiska medvetenheten som en del av den europeiska utbildningen. Och här anser jag att vi måste stärka de ekonomiska instrumenten för att se till att medvetenheten om Europas totalitära förfädda har en plats på utbildningsområdet. Detta var ett av resultaten av utfrågningen som hölls i förra veckan. Detta kräver resurser och jag vill särskilt tacka kommissionen och kommissionsledamot Ján Figel för att kommissionen är villig att samarbeta om saken.

Sist men inte minst har vi frågan om vart debatten ska leda. Ordförandeskapet är kort, det varar bara i sex månader. Vi befinner oss vid halvtid och naturligtvis påstår jag inte att vi nu när parlamentet snart bryter upp kan åstadkomma det omöjliga men jag anser att idén om att skapa vissa Europaomfattande institutioner, må det vara museer, forskningsinstitut eller stiftelser, är vad vi behöver. Utfrågningen förra veckan arrangerades gemensamt av företrädare för flera liknande institutioner som finns på nationell nivå och enligt min mening finns det ett mycket överhängande behov av att ha sådana institutioner på alleuropeisk nivå. Den uppgiften tillkommer dock mer de organ som ansvarar för kontinuiteten än ordförandeskapet som växlar var sjätte månad. Om vår uppgift var att bidra till att inleda vissa diskussioner då vill jag återigen tacka er för att ha medverkat i diskussionen och jag uppmanar dem som kommer att vara ansvariga för kontinuiteten i framtiden att fortsätta diskussionen som kanske en dag kommer att leda till att sådana institutioner verkligen inrättas.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (SK) Jag har redan förklarat kontentan av kommissionens uppdrag i min inledning och jag kan endast ännu en gång bekräfta att vi är både redo och villiga, vilket också är av betydelse. Om Europeiska kommissionen är villig att bistå i den här processen, har jag redan nämnt de följande etapperna, som skulle innebära slutförandet av studier av olika metoder och mekanismer i medlemsstaterna på detta område och framläggandet av den förväntade rapporten nästa år. Jag har dock något att lägga till som snarast ligger i utkanterna av debatten. Många talare har gjort en poäng av att det är den 20:e årsdagen av kommunismens sammanbrott, berlinmurens och järnridåns sönderfall i Europa och att mycket tid har passerat. Enligt min mening är det aldrig för sent och det vore en försumlighet av parlamentet, detta nyligen utökade parlament, att inte göra ett uttalande om den totalitära kommunismens brott och att inte inleda en diskussion, eftersom detta är en erfarenhet som många människor har fört med sig till denna plats och varav en majoritet av dem som deltog i debatten kom från de nya medlemsstaterna.

Även jag har levt merparten av mitt liv under det totalitära systemet i Tjeckoslovakien och det är ur den personliga och allmänna erfarenheten hos alla berörda som vi bör skapa ett europeiskt minne, en europeisk sammanslutning, och samtidigt stötta de processer som förhindrar diktaturens återkomst och trivialiseringen och förnekandet av dess brott, eller förnekandet av sanningen. Förnekandet av dessa brott är faktiskt detsamma som att relativisera inte bara sanningen utan även etiken och moralen, vilket leder till allt större problem och till idén att eliminering av människor innebär eliminering av problemet. Idén att problem kan elimineras genom att eliminera människor är en av stalinismens principer.

Jag ser EU:s utvidgning i en bredare bemärkelse och just av det skälet kan jag urskilja olika former av diktatur som har nämnts, i olika former i olika länder. Det är vårt ansvar att identifiera dem, att komma ihåg och att vidta lämpliga steg från utgångspunkten av upprättelse, rehabilitering, skipandet av rättvisa, värnandet av sanningens överhöghet, respekten för mänsklig värdighet och allting annat som står för frihet och demokrati.

Jag vill också säga att vi ofta känner det som om hoten kommer långt bortifrån och utifrån och att skiljelinjerna i dagens värld inte har något att göra med religion eller civilisation eller kultur, utan snarare med respekten för liv och människor på den ena sidan (som definieras genom de mänskliga rättigheterna) och fanatism av alla slag på den andra sidan. Det finns många slags fanatism. Vi är bekanta med dem även i dagens värld och det är just därför som den utbildning som nämndes av Alexander Vondra är så viktig, så att både de unga och de inte fullt så unga kommer att kunna skilja mänsklig respekt från extremism, populism, nationalism eller fanatism i någon av dess många olika former.

Jag vill avsluta genom att framhålla att Europeiska kommissionen verkligen är för denna process och kommer att söka efter sätt att stödja den. Denna debatt är bara ett steg men andra kommer att följa. Vi måste göra mer på medlemsstatsnivå. Jag vill också avsluta med att säga att dagens utvidgning av EU är möjlig tack vare många människors uppoffringar och inget som har skett genom någon slags automatiserad process. Varken ett enat Europa, demokrati, frihet eller rättsstaten kom till stånd automatiskt utan som en följd av enorma insatser och ofta blodspillan. Vi måste minnas det.

Slutligen vill jag avsluta med det som sas av Tunne Kelam – tror jag – om att unionens utvidgning inte bara gäller geografi, marknader och antalet länder utan även en utvidgning av medvetenheten, en utvidgning av minnet och en utvidgning av respekten och ansvarskänslan. Om vi kan inbegripa detta i den process som vi nu firar, de fem åren sedan utvidgningen, då kommer vi att vara redo för ytterligare processer och för framtiden. Om vi underlåter att inbegripa det kommer vägen att bli mycket svår. Tack, och mina bästa önskningar om en utvidgning inte bara av minnet utan också av ansvarskänslan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Rättvisa är ett av Europas grundläggande värden.

Jag stöder mina kolleger från UEN, och resolution RC-B6-0165/2009 som de har lagt fram, genom att framhålla att EU grundas på rättsstatsprincipen, som är ett av grunddragen i en demokrati. Det är just enligt denna princip som parlamentsvalen måste äga rum. Problemet i Bulgarien med röstköp tyder dock på raka motsatsen.

Eftersom de tidigare valen upprepade gånger har äventyrats av flagranta röstköp från GERB (medborgare för europeisk utveckling i Bulgarien), DPS (rörelsen för rättigheter och friheter) och BSP (bulgariska socialistpartiet) fick vanliga medborgare känslan av att de inte hade någon rätt att välja, vilket gör att de är mycket mindre benägna att rösta igen.

Trots den befintliga straffrätten och de många tecknen på lagbrott har inte en enda av de personer som nämndes i kommissionens rapport ännu fällts för dessa brott, eftersom de berörda rättsvårdande myndigheterna uppenbart är ovilliga att stoppa röstköpen. I Bulgarien visar rättsväsendet fortfarande brist på beslutsamhet och de välkända brottslingarna förbereder återigen valkampanjer, medan de som sålde sina röster nu söker efter nya köpare som erbjuder det bästa budet.

Jag vill framhålla att så länge dessa kränkningar av lagen tillåts i Bulgarien och staten fortsätter att inte vidta några åtgärder mot problemet, berövas ärliga väljare faktiskt sin grundläggande mänskliga rätt – rätten att välja! Jag uppmanar parlamentet att inte slå sig till ro och göra ingenting.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Problemet med diktaturer i Europa härrör från de mycket skilda erfarenheterna i vissa medlemsstater på detta område. Många européer vet helt enkelt inte hur det var att leva under totalitära system, och den som inte förstår vad diktatur vill säga har en naturlig tendens att bortse från brott som begåtts under sådana system och betraktar dem i stället som händelser som ägt rum under historiens gång. Kommunismen och fascismen bekämpade dock inte bara de flesta av Europas värderingar, utan de var redo att bryta mot alla etiska principer i namn av sjuka och fördärvliga idéer – och dessa system bröt faktiskt mot dessa principer och orsakade smärta, lidande och död för miljontals människor.

Ju mer européerna vet om diktaturens sanna ansikte, desto bättre är det för Europeiska unionens framtid. Detta är inte en fråga om att högtidlighålla miljontals människors lidande. Det handlar om att förstå de drastiska konsekvenserna som blev och fortfarande blir följden av totalitära metoder i många länder i Europa. Solidaritet, frihet, empati, tolerans, dialog – alla dessa värden ser något annorlunda ut om vi ser dem ur perspektivet av erfarenheterna av diktatur. Låt oss komma ihåg detta. Att fastställa en internationell dag för hjältarna i kampen mot diktatur skulle utan tvivel bidra till att höja nivån på kunskaperna om ett smärtsamt förflutet. Detta skulle i sin tur bidra till att minska fördomarna, begränsa stereotyperna och öka hoppet om att vi i Europa aldrig mer kommer att erfara diktatur.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.15 och återupptogs kl. 21.00)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

11. Förstärkning av säkerheten och de grundläggande rättigheterna på Internet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är betänkandet av Stavros Lambrinidis, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om förstärkning av säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet (2008/2160(INI)) (A6-0103/2009).

Stavros Lambrinidis, föredragande. – (EL) Herr talman! Vi lever i en tidsålder då alla – regeringar, privatföretag och även brottslingar – strävar efter att få största tänkbara tillgång till våra elektroniska uppgifter, till vårt privatliv.

Internet i synnerhet tillhandahåller detaljerade uppgifter om vårt privatliv, någonting som var otänkbart för ett par år sedan. Samtidigt är det tydligt att Internet förbättrar möjligheterna för oss att utöva våra grundläggande rättigheter, så som yttrandefrihet, frihet till politisk handling, frihet till kunskap och utbildning samt föreningsfrihet.

Det är mindre tydligt att vi löper risk att just dessa friheter kommer att kränkas till följd av Internetanvändningen, med hemlig övervakning från regeringar, privatföretag och även kriminella av vad vi gör eller tittar på på Internet. Det är därför ännu mindre uppenbart hur vi kan få en balans här, hur vi kan reglera Internet på ett sådant sätt att vi kan utnyttja dess fördelar samtidigt som vi begränsar dess uppenbara risker.

Mitt betänkande är ett försök att svara på dessa frågor, bland annat följande:

- För det första efterlyses ett europeiskt initiativ för att skapa en global förteckning över rättigheter på Internet.
- För det andra signaleras behovet av en effektiv men proportionerlig kamp mot gamla och nya former av it-brottslighet, så som identitetsstöld och skyddandet av immateriella rättigheter, samtidigt som det påpekas att lagstiftning inte får leda till systematisk övervakning av alla medborgare, misstänkta och inte misstänkta, rätt och fel, eftersom detta naturligtvis skulle vara ett flagrant intrång i privatlivet.
- För det tredje när det gäller medborgarnas rätt till tillgång till Internet, uppmanas regeringarna att trygga en sådan tillgång för de fattigaste medborgarna i de mest avlägsna regionerna.
- För det fjärde betonas att elektronisk analfabetism kommer att vara 2000-talet nya analfabetism, precis som att inte vara läs- och skrivkunnig var det på 1900-talet, och tillgången till Internet är därför en grundläggande rättighet som motsvarar rätten till skolutbildning.

– För det femte efterlyses åtgärder för att begränsa samtycke från användare, en viktig fråga som jag nu ska diskutera.

Frågan om samtycke är oerhört komplicerad och om vi inte löser den på en gång, kommer den att komma tillbaka och hemsöka oss. Låt mig ge er ett exempel: För några decennier sedan visste ingen vilken tidning jag läste mer än min familj och kanske några få vänner. Därför – och detta stämmer särskilt under diktaturer – försökte säkerhetstjänster att ta reda på det, så att de kunde registrera mig. Så att de kunde säga att Stavros Lambrinidis läser den och den tidningen och alltså måste han vara kommunist eller alltså måste han vara USA-vän. I dag lämnar jag ett spår varje gång jag läser tidningen. Det innebär att privatföretag kan sammanställa liknande register och skapa en profil för mig, över de politiska uppfattningar som jag delar, av mina matvanor och till och med om min hälsa. Innebär mina besök på dessa webbplatser att jag samtycker till att mitt samhälle backar 40 år bakåt i tiden?

Vi måste snarast anta förnuftiga lagar som upprättar en balans mellan att bekämpa brott och att skydda rättigheter i den elektroniska tidsåldern. Denna balans kan förefalla svår men det är den inte. Det är genomförbart. Vi måste sluta att behandla cyberrymden som om det vore något utanför vårt dagliga liv, någonting separat. Det är vårt liv. Det innebär att alla rättigheter eller hinder som gäller för polisen och privatföretag på Internet också måste gälla utanför. I annat fall löper vi risk att avskaffa friheter för säkerhetens skull och att vi till sist varken har friheter eller verklig säkerhet.

Avslutningsvis vill jag varmt tacka skuggföredragande och alla politiska grupper som jag ser här i kammaren för deras betydande stöd. Tack alla parlamentsledamöter i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för den enhällighet med vilket betänkandet tog emot av alla partier. Jag ser fram mot att det antas av plenum.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka inte bara parlamentet i allmänhet utan särskilt Stavros Lambrinidis för hans viktiga betänkande, som ger ett lägligt bidrag till främjandet av de grundläggande friheterna och säkerheten på Internet.

Samtidigt som Internet har fått allt större betydelse i moderna samhällen och ekonomier, vilket påverkar många områden av våra liv, går den tekniska utvecklingen allt snabbare, vilket medför stora problem som måste lösas om vi vill att de fulla möjligheterna med Internet och informationssamhället ska förverkligas.

Vi delar särskilt Stavros Lambrinidis omsorg om skyddet av personuppgifter, en fråga som är av största betydelse för Internetanvändarna. Jag försäkrar att kommissionen även i fortsättningen vill stärka medborgarnas grundläggande rättigheter och grundläggande friheter, och särskilt sörja för ett högt skydd av privatlivet och personuppgifter, både på Internet och i andra sammanhang.

Jag är övertygad om att strävan efter lämpligt skydd av personuppgifter inte står i strid med behovet av att garantera ökad säkerhet. I stället kan och bör dessa två mål eftersträvas tillsammans.

Stabiliteten och säkerheten på Internet var prioriterade frågor under toppmötet om informationssamhället 2005, och vi fortsätter att arbeta med dessa mål. Frågorna kommer snart att tas upp i en ny strategi för skyddet av kritiska informationsinfrastrukturer och för att förstärka EU:s beredskap mot storskaliga it-attacker och störningar. I denna strategi ingår en handlingsplan med en färdplan för att främja principer och riktlinjer för Internets stabilitet och motståndskraft.

Strategiskt samarbete med tredjeländer kommer att utvecklas inom strategin, särskilt i dialog med informationssamhället, som medel att bygga upp ett globalt samförstånd på området. Samtidigt är kommissionen övertygad om att det är nödvändigt att respektera grundläggande friheter, t.ex. yttrandefriheten, på Internet.

Återigen är dessa båda mål inte ömsesidigt uteslutande. I ert betänkande utvecklas vidare möjligheten att arbeta för globala standarder, dataskydd och yttrandefrihet. Kommissionen deltar i de årliga internationella konferenserna om datatillsynsfrågor och följer det pågående arbetet med tänkbara framtida internationella normer om skydd av privatlivet och personuppgifter. Vi är starkt engagerade i att främja de höga skyddsnivåer som EU:s medborgare för närvarande åtnjuter.

I fråga om yttrandefrihet kommer kommissionen att fortsätta att främja denna grundläggande rättighet i internationella forum. Ny lagstiftning på området kan inte anses vara den framkomliga vägen för närvarande. Vi har redan ett antal bindande internationella instrument om saken. För närvarande anser jag att det är mer fruktbart att inleda verkliga reflexioner om det rätta sättet att upprätthålla den befintliga lagstiftningen. Det handlar alltså om genomförandet. Denna reflexion bör också omfatta och hjälpa globala kommersiella

aktörer att bättre definiera sina roller och sitt ansvar i främjandet och förstärkandet av den grundläggande yttrandefriheten i den globala Internetmiljön.

Låt mig avsluta med en allmän kommentar. Jag anser att vi bör ta itu med de allvarliga problem som uppmärksammas i betänkandet och se till att det konkreta utövandet av rättigheter och friheter inte i onödan begränsas på Internet.

Ett viktigt inslag sedan 2006 i kommissionens strategi för ett säkerhet informationssamhälle har till exempel varit ett helhetsgrepp, som svarar för samordningen bland intressenterna men där vi också erkänner att var och en av dem har särskilda uppgifter och förpliktelser att fullgöra. Vi är alla skyldiga att se till att våra åtgärder på Internet inte i onödan begränsar – och om möjligt främjar – säkerheten för andra på detta medium.

Det är således i denna samarbetsanda som kommissionen välkomnar och stöder betänkandet.

Manolis Mavrommatis, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första vill jag tacka föredraganden Stavros Lambrinidis för det viktiga betänkande som han har handlagt och för hans mål när det gäller att sträva efter att skydda personuppgifter, en princip som majoriteten av oss respekterar, bland annat jag själv.

Som föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning anser jag att Internet är en enastående plattform för spridning av kultur och kunskap. Jag påpekar detta för att gratulera och tacka alla ärade vänner i utskottet för kultur som röstade för mitt yttrande.

Exempel som digitala museiarkiv, elektroniska böcker, musik och audiovisuellt material kan vara tillgängligt för människor i alla världens hörn. Tyvärr är dock kulturmaterial inte tillräckligt skyddat i den vidsträckta cyberrymdens värld. Piratkopiering tenderar att vara regeln snarare än undantaget och det är upphovsmännen som förlorar på den illegala distributionen av deras immateriella egendom. Med andra ord poeter, låtskrivare, kompositörer, producenter och alla som är engagerade i kreativt arbete i allmänhet.

Det är tre saker som bidrar till att piratkopieringen sprids: tekniska möjligheter och den låga kostnaden för kopiering, negativa ekonomiska villkor och genombrottet av Internet.

Genom ändringsförslag 4 återställs rekommendationen från utskottet för kultur till en rättvis balans mellan rättigheter och friheter för alla berörda parter och för att alla grundläggande personliga rättigheter, som bygger på Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska skyddas inom ramen för den breda Internetanvändningen.

Det är därför som vi stöder detta ändringsförslag, där det upprepas att alla grundläggande rättigheter har samma värde och måste skyddas på samma sätt.

Nicolae Vlad Popa, *för PPE-DE-gruppen*. – (RO) Betänkandet är resultatet av ett samarbete mellan ledamöter av denna kammare. Därför vill jag tacka mina kolleger, och särskilt Stavros Lambrinidis, samt Urszula Gacek, Alexander Alvaro, Inger Segelström och Manolis Mavrommatis, som jag hade nöjet att arbeta med, samt även skuggföredragande.

Jag anser att betänkandet täcker de viktigaste frågorna av intresse för stärkandet av säkerheten och de grundläggande rättigheterna på Internet, med hänvisning till skyddet av de rättigheter som särskilt föreskrivs i gällande förordningar, inbegripet deras digitala aspekter, och erkännandet och utvecklingen av nya principer för att styra Internet.

Texten har en bra balans mellan skyddet av yttrandefriheten och privatlivet och behovet av fortsatt kamp mot it-brottslighet, samtidigt som man framhåller det stora problemet med överdriven övervakning av Internetverksamheten, som kan urarta till en ny form av censur.

I betänkandet tas också frågor upp som gäller Internets utbildningsaspekt, e-lärande, definitionen av digital identitet och erkännandet av användarnas rättigheter till innehåll som de lagt upp på Internet, liksom skyddet av privatuppgifter, i den meningen att användare ges möjlighet att permanent radera det material som de själva lagt upp.

Det här är känsliga ämnen i det rådande klimatet där sociala nätverk allt mer fylls av ungdomar, men inte enbart av dem. Det är därför som jag har uppmanat mina kolleger att med full övertygelse rösta för betänkandet.

Inger Segelström, för PSE-gruppen. – Herr talman! Jag vill börja med att tacka Stavros Lambrinidis och alla andra i LIBE-utskottet som har gjort det här betänkandet så bra och genomtänkt. Jag vill också tacka för det stöd jag har fått för mina ändringsförslag. Det innebär ett stöd för att stärka just användarnas och konsumenternas rättigheter.

Avsnittet om vad tekniken kan användas till har stor betydelse, t.ex. övervakning av Internettrafiken. Det är bra att Europaparlamentet nu med kraft säger ifrån att den personliga integriteten och de medborgerliga mänskliga rättigheterna går före.

I betänkandet klargörs att övervakningen av Internettrafiken endast får ske vid brottsmisstanke och som en del i en rättsprocess efter domstolsbeslut. Det blir en viktig bas för synen på medborgerliga rättigheter. Betänkandet kommer i sista minuten för nödvändiga åtgärder.

Jag är förvånad över de ändringsförslagen som lagts fram av konservativa och liberala ledamöter. Deras förslag försvagar medborgarnas rättigheter och integritet. De har heller inte gjort någon kritisk granskning av vad den tekniska utvecklingen kan föra med sig om vi inte är observanta.

Självklart ska brott på Internet, brott som utnyttjande av barn och unga bekämpas. De centrala frågorna i detta sammanhang är dock till exempel att den svenska moderatregeringen har beslutat om den så kallade FRA-lagen, en lag som handlar om granskning av folk som varken begått brott eller är kriminella, istället för att folket ska granska oss. Betänkandet är en svidande kritik av den svenska moderatregeringen som trotsat all kritik och ändå infört denna FRA-lag i Sverige. I Sverige ges myndigheterna nu rätt att övervaka Internettrafiken utan att vare sig misstanke om brott eller fara för säkerhet för individen eller samhället föreligger.

Efter beslutet i morgon tar jag för givet att den svenska regeringen tänker om och ser till att ändra lagen. Annars går man emot Europaparlamentet och de folkvalda från EU:s 27 länder.

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Stavros Lambrinidis till ett väl utfört arbete. Han gjorde de skuggfördragande helt delaktiga under utarbetandet av sitt betänkande och ansträngde sig för att uppnå kompromisser.

Betänkandet, som behandlar viktiga frågor om informationssamhället, är ett viktigt steg mot att skapa ett Internet som garanterar våra medborgare både säkerhet och deras grundläggande friheter. Gränserna mellan frihet och säkerhet slutar inte vid den virtuella världens gränser. Stavros Lambrinidis har i betänkandet beaktat kampen mot it-brottslighet, barnpornografi, identitetsstöld och bedrägerier samt kränkningar av upphovsrätten. Han har försökt involvera Europol och gör det klart att de nuvarande lagarna i den fysiska världen också måste tillämpas i den virtuella världen.

Samtidigt lyckas han hitta en balans mellan skyddet av medborgerliga rättigheter, yttrandefrihet, skydd av personuppgifter och rätten att helt radera data på Internet. Hittills har Internet aldrig glömt något. En del av oss kan vara glada över att Internet inte fanns när vi var 13, 14, 15 eller 16 år gamla, när vi begick de ungdomssynder som vi nu inte vill hitta på YouTube eller Facebook.

Han framhåller behovet av tillgång till information och framför allt tillgång till Internet och respekt för immateriella rättigheter. Jag är mycket väl medveten om att för många ledamöter går betänkandet inte tillräckligt långt i skyddet av immateriella rättigheter och upphovsrätt. Låt oss arbeta på det genom direktivet om skyddet av immateriella rättigheter och framhålla dessa frågor i det direktivet.

I betänkandet görs det klart att censur på Internet eller spärning av tillträdet till nätverket, så som planerats eller redan genomförts i vissa av EU:s medlemsstater, är åtgärder som inte är värdiga vårt upplysta samhälle. Det görs också klart att Europeiska unionen inte ska följa de totalitära staternas exempel och avskära sina medborgare från information eller förse dem med information enligt principen om information enligt behov.

Jag är nöjd med att vi här har ett balanserat betänkande som beaktar informationssamhällets behov och det skulle glädja mig om både min och andra grupper gav betänkandet bredast tänkbara stöd i morgon så att vi kan utveckla ett Internet i samhällets intresse.

Roberta Angelilli, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Andra ledamöter har redan sagt det men jag vill upprepa att Internet inte bör kriminaliseras eller censureras eftersom det ger möjligheter till kommunikation, socialisering, information och kunskap, men det finns trots detta ett behov av att utveckla en global strategi för att bekämpa it-brottslighet.

Vi måste framför allt skydda barnen och utbilda och informera föräldrar och lärare om de nya potentiella farorna på webben. Det är de mål som EU måste klara att effektivt verka för och jag vill gratulera föredraganden till ett väl utfört arbete.

Trots sanktioner och den ganska höga skyddsnivå som erbjuds av medlemsstaternas lagstiftning om sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp mot barn och barnpornografi, måste standarden för skyddet av barnen höjas ytterligare, inte minst på grund av den fortlöpande utvecklingen av nya tekniker, särskilt Internet, och pedofilers användning av nya former av sökandet efter kontakt med barn på Internet.

Det var av just detta skäl som jag valde att lägga fram ett förslag till ändring av betänkandet, där medlemsstaterna uttryckligen uppmanas att uppdatera sin lagstiftning om minderårigas användning av Internet, framför allt genom att införa brottet grooming (kontaktsökning med barn i brottsligt uppsåt via Internet), så som detta definieras i Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp från oktober 2007.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Ett stort tack till Stavros Lambrinidis för att han har lyckats med att både respektera säkerheten på Internet och samtidigt skydda och respektera de ovärderliga grundläggande rättigheterna. Jag utgår ifrån att skyddet av våra grundläggande rättigheter i enlighet med det här betänkandet också kommer att få stöd när vi ska ta beslut om telekom-paketet. Det finns klara samband mellan detta betänkande och telekom-paketet. Jag hoppas att vi också då är överens om att de fri- och medborgerliga rättigheterna är viktiga att skydda.

Internet har, som flera av kollegerna har sagt, inneburit starkt ökade möjligheter för yttrandefrihet. Medborgare som normalt inte har tillgång till de stora mediernas debattsidor kan via Internet väcka opinion och driva frågor. Det är en ny arena för åsiktsutbyte som vi så väl behöver för politisk mobilisering. Den innebär ökade möjligheter för medborgarna att granska beslutsfattarna. Det viktiga är att medborgarna själva har möjligheten att granska lagstiftare och andra makthavare. Det har inneburit ökade kunskaper. Framför allt har vi också fått möjligheter till utbyte och kontakter människor emellan från olika kulturer och olika delar av världen.

När vi diskuterar den här frågan är det också viktigt att vi ser till att vi får en verklig yttrandefrihet, och garantier mot censur och kontroll av exempelvis åsikter, information och opinionsbildning. De grundläggande mänskliga rättigheterna, yttrandefrihet och personlig integritet, är viktiga demokratiska inslag och måste alltid både skyddas och respekteras. Internet är därför idag en viktig faktor i vårt demokratiska samhälle och ska så förbli.

Därför vill jag att vi röstar emot ändringsförslag fem om att ta bort följande text "Garantera att det inte blir straffbelagt att uttrycka kontroversiella politiska åsikter via Internet". Skulle detta ändringsförslag gå igenom så innebär det ett demokratiskt bakslag. Vem avgör vad som är kontroversiella politiska åsikter? Det är en demokratisk rättighet att få ge uttryck för olika politiska uppfattningar.

Internetanvändarnas rätt att varaktigt kunna radera personliga uppgifter som finns på webbplatser är också viktig. Självklart ska brottslighet på Internet motarbetas, liksom all kriminell verksamhet, men det ska också ske på ett rättssäkert sätt, i enlighet med straffrätten, som i andra fall av kriminalitet.

Brott på Internet som begås mot barn är särskilt allvarliga. Här följer vi Europarådets konvention om skydd för barn mot sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp. Det finns andra grupper som också har drabbats. Jag tänker speciellt på kvinnor som fallit offer för sexslavhandel. Sexindustrin använder idag Internet och det sexualiserade våld som många kvinnor och barn råkar ut för. I detta sammanhang vill jag påminna mina kolleger om att de kan stödja en skriftlig förklaring som handlar om att sätta stopp för det här våldet, skriftlig förklaring nummer 94.

Jag vill avsluta med att också ta upp den fara som vi har sett när det gäller det så kallade kriget mot terrorismen. Det har ibland lett till att regeringar har gjort orimliga inskränkningar i yttrandefriheten och den personliga integriteten. Dessa inskränkningar har lett till en säkerhetsfara för medborgare. Olika länders säkerhetstjänster har handlat med personuppgifter som de fått fram via övervakning på Internet. Det har inneburit fara för människors liv när någon till exempel tvingats fly från sitt land på grund av politiskt förtryck. Jag uppmanar till stort stöd till betänkandet imorgon!

Hélène Goudin, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! Jag fascineras dagligen över det fantastiska redskap som Internet är, men Internet är, hur mycket än EU motsätter sig det, ett globalt nätverk av datorer, inte ett europeiskt. Att tro att dekret från Bryssel eller Strasbourg skulle kunna ändra på det är ganska otroligt och mycket världsfrånvänt. Man kan med fog hävda att EU är fel forum för att lösa den typ av problem som lyfts

fram i betänkandet. Låt mig ta fram ett par exempel. I betänkandet jämföras rätten till Internet med rätten till skolgång. Det är ganska magstarkt när vi vet att rätten eller möjligheten till skolgång inte är en självklarhet i många EU-länder.

Skydd och främjande av enskildas rättigheter på nätet och den balans som bör finnas mellan integritet och säkerhet är oerhört viktig, men ska inte heller lösas på EU-nivå. Det är ett internationellt problem som i första hand ska behandlas internationellt.

En annan fråga som ligger mig varmt om hjärtat är fildelning. Här uppmanas vi att tillämpa gemensamma straffåtgärder till skydd av immateriella rättigheter. Jag anser bestämt att det är medlemsstaterna som ska avgöra vad ett brott är och vilka eventuella påföljder det kan få. Att som EU helt och hållet gå på musik- och filmindustrins linje är fullkomligt oacceptabelt. Inte minst med tanke på att man försöker kriminalisera en hel generation.

Avslutningsvis vill jag påstå att försöket att överhuvudtaget lagstifta på de här områdena är vanskligt eftersom tekniken är långt mycket snabbare än politiken.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för att han tagit in mitt förslag om att uppmuntra tillverkare av programvara att vidta ytterligare åtgärder för att spärra tillgången till webbplatser med pornografi och våldsinlag.

Detta är en särskilt angelägen fråga för föräldrar. Det är en realitet att våra barn ofta är mer datorkunniga än vi själva. Föräldrar kan vara vagt medvetna om att de kan aktivera filter i webbläsare men det kräver en smula kunskap om programvaran samt ett medvetet beslut om att aktivera systemet.

Om filtren som standard förinstallerades i läget "på" är det troligt att många fler barn – inklusive de yngsta som alltmör använder Internet på egen hand – skulle skyddas mot att oavsiktligt hamna på webbplatser som är skadliga för dem. Jag vänder till tillverkarna att hörsamma vårt förslag. De bör inte betrakta detta som ett påbud eller en inskränkning utan snarare som ett marknadsföringstillfälle. Om jag hade valmöjlighet mellan att köpa två jämförbara datorer och såg att en av dem var märkt som barnvänlig, som bekräftelse på att filtren förinstallerats, skulle jag som förälder välja den produkten. Med tiden kan föräldrar genom att göra sådana val se till att den blir branschstandard. Jag hoppas verkligen att vi kan uppnå detta i samarbete med branschen.

Alin Lucian Antochi (PSE). – (RO) Internet har nu nått en ny fas och betraktas redan som ett viktigt verktyg i näringslivet och även som ett globalt forum för att framföra olika åsikter.

Denna utveckling har dock lett till vankelmödiga attityder. Å ena sidan fortsätter Internet att erbjuda fantastiska möjligheter och fungerar som katalysator för utveckling inom utbildning, kultur, ekonomi och sociala företeelser, å andra sidan uppfattas det som en plattform som kan användas för att befordra våld och som påverkar människors frihet och säkerhet.

På grund av sin globala natur har Internet också blivit en fara för privatlivet, eftersom medborgarnas Internetverksamheter ofta övervakas av regeringar, polismyndigheter, företag och även av kriminella och terrorister, vilket ibland även leder till identitetsstöld.

I detta läge måste den rättsliga skiljelinjen dras mellan att skydda medborgarnas säkerhet och grundläggande friheter på Internet och obegränsad övervakning av deras verksamheter av olika myndigheter så att lagstiftningen blir effektiv och inte överdriven i de åtgärder som vidtas för att bekämpa brott. Det är därför nödvändigt att fastställa globala normer för skydd av personuppgifter, säkerhet och yttrandefrihet genom kontinuerligt samarbete mellan Internetoperatörer och Internetanvändare.

Det är också viktigt, och här stöder jag helt föredraganden, att granska och fastställa gränser för det samtycke som begärs av användarna, oavsett om det kommer från regeringar eller privatföretag, när det gäller att ge upp en del av sin integritet i utbyte mot vissa Internetjänster eller behörigheter.

Herr talman! Sist men inte minst anser jag att medlemsstaterna måste anstränga sig för att få sina nationella lagstiftningar att stämma överens när det gäller skyddet av de grundläggande rättigheterna på Internet, eftersom detta är något som också kan bidra till utformandet av en gemensam strategi för kampen mot it-brottslighet eller terrorism.

Jag vill framföra mina gratulationer till Stavros Lambrinidis och hela gruppen som bidragit till utarbetandet av betänkandet.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag vill instämma i de beröm som redan har framförts till föredraganden, som har utarbetat ett fantastiskt bra betänkande. Jag vill helt kort ta upp ett par punkter.

För det första har vi under senare år sett att företagens och myndigheternas lagring av personuppgifter ökar explosionsartat. Myndigheterna utnyttjar företagsdatabaser men vi ser att olika nivåer av skydd tillämpas för den första och den tredje pelaren – vilket jag anser oerhört oroande.

Den andra punkten – och jag är glad över att mitt ändringförslag om detta har antagits – är att även brottslingarna utnyttjar Internet till sin fördel på alla tänkbara sätt. Identitetsstölderna ökar alarmerande och vi måste därför be Europeiska kommissionen att skapa en kontaktpunkt för stöld av detta slag – inte bara som ett medel för informationsutbyte utan också till nytta för de drabbade.

För det tredje behövs det verkligen globala standarder. Arbete pågår också för detta men sådana standarder måste utarbetas inom ramen för en öppen demokratisk process och inte bara av Europeiska kommissionens tjänstemän som förhandlar med tjänstemän från Förenta staterna.

Slutligen talar Europeiska kommissionen talar ofta vackra ord om frihet och medborgerliga rättigheter men jag har märkt att under ledning av kommissionsledamot Franco Frattini och också med hjälp av rådet har oräkneliga åtgärder vidtagits på senare år som gör det möjligt att spionera på medborgarna dygnet runt och att inskränka deras friheter. Det är på tiden att vi utvärderar vad som har skett och vilka konsekvenser det har medfört. Jag vill därför avsluta med ett förslag till kommissionen: Jag uppmanar den att införa en särskild kommissionsledamot för medborgerliga rättigheter och friheter under nästa mandatperiod.

Talmannen. – Jag gav Sophia in't Veld lite extra tid eftersom hon har 400 anhängare på Twitter. Jag har bara fått nio. Fyrahundrafemtio nu.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag talar på vår kollega, Jacques Toubons vägnar.

Jag vill först tacka Nicolae Vlad Popa, som har gjort ett utmärkt arbete i att försöka nå fram till en kompromiss som är acceptabel för oss alla trots de extrema ståndpunkter i frågan som vissa ledamöter i Europaparlamentets socialdemokratiska grupp och i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har intagit.

I betänkandet väcks viktiga frågor om att hitta en balans mellan säkerhet och de grundläggande friheterna på Internet. Även om teknik för många är synonymt med framsteg och möjligheter är den inte utan risker. Det är till exempel viktigt att garantera yttrandefrihet och information om det nya mediet, samtidigt som vi ser till att respekt samtidigt visas för andra grundläggande friheter, så som skyddet av människors privatliv och personuppgifter och för immateriell äganderätt.

Föredraganden Stavros Lambrinidis, som har gjort ett utmärkt arbete, har därför beaktat de nya typerna av Internetbrottslighet och de faror som de innebär, särskilt för barnen. Tyvärr förblir betänkandet mer oklart och till och med farligt på andra punkter.

Syftet med de ändringförslag som lagts fram av Ruth Hieronymi, Manolis Mavrommatis och Jacques Toubon är att göra klart att angreppen mot grundläggande friheter inte bör stödjas i yttrande- och informationsfriheten namn.

Medlemsstaterna och Internetoperatörerna bör behålla ett visst manöverutrymme så att de kan hitta de bästa lösningarna för att se till att somligas rättigheter inte helt förhindrar andra att utöva sina rättigheter. Lagar måste tillämpas på Internet så som överallt annars. Internet kan inte vara ett virtuellt utrymme där en handling som utgör ett brott i den verkliga världen anses vara tillåtlig och till och med skyddas helt enkelt till följd av teknikens effekter och det sätt på vilken tekniken används. Demokratiska samhällens rättsstatsprincip står på spel.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill gratulera min kollega och vän Stavros Lambrinidis till det betänkande han har utarbetat och dessutom till den helt balanserade muntliga förklaringen till vad han försöker uträtta genom betänkandet.

Jag har tagit med en bok: *fördrag om upprättande av en konstitution för Europa*. Denna bok godkändes av 90 procent av de spanska väljarna och av en majoritet av de nationella parlamenten i de länder som vi parlamentsledamöter tillhör.

Den trädde inte i kraft på grund av vissa vårigheter av politisk art, men texten är viktig eftersom den inbegriper Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – och personligen ser jag det som ett uppdrag

från mina väljare. Enligt min mening innehåller stadgan de principer som Stavros Lambrinidis beskriver i sitt betänkande.

För det första är Internet ett område av frihet, modernitet och lika möjligheter, där människor kommunicerar med varandra, blandas med och ger varandra information, utbyter idéer och delar med sig av kunskap. Denna rätt erkänns i artikel II-71 i fördraget om upprättande av en konstitution för Europa.

För det andra borde Internet skydda friheten och utvecklingen av informationssamhället på ett sätt som är förenligt med respekten för immateriella rättigheter och skyddet av användarnas privatliv. De immateriella rättigheterna och även användarnas rätt till integritetsskydd erkänns i artikel II-77 i utkastet till europeisk konstitution.

För det tredje behöver vi söka efter en lämplig balans mellan skyddet av rättigheter, främjandet av det erbjudna innehållet och den lagliga marknaden för digitalt innehåll på Internet samt en utveckling som är öppen för de nya bolagsformer som uppkommer på nätet. Vi måste också ta itu med skyddet av personuppgifter, som också erkänns i artikel II-68 i utkastet till konstitution.

Jag anser således att Lambrinidisbetänkandet täcker dessa angelägenheter. Uppenbart går det inte in i detaljer om villkor, krav, konsekvenser och sanktioner som uppkommer från missbruk av Internet, men jag anser att det skulle vara passande för ett lagstiftningsdokument, och för närvarande är det inte det som vi debatterar.

Claire Gibault (ALDE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som konstnär blir jag beklämd. Jag är mycket chockad över bristen på intresse för kultursektorn i Stavros Lambrinidis betänkande.

Jag vill framhålla att vi alltid bör skydda den enskildes rättigheter som helhet, i enlighet med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och att vi bör garantera rättigheterna och friheterna för alla berörda parter. Informationssamhället håller på att bli en allt viktigare ekonomisk sektor, men även en viktig källa till innovation och kreativitet som underbygger moderna tiders ekonomi.

Detta innebär bland annat att allas tillgång till en mångsidig kultur och till utbildning måste garanteras inom ramen för respekten av gemenskapsrätten och att värdet av upphovsrättsinnehavares och utövares kreativa arbete, även i den digitala ekonomin, vederbörligen måste erkännas. Ett sådant erkännande innebär dock att de ska få ersättning för alla sätt på vilka deras kreativa bidrag används så att de kan försörja sig på sitt yrke och ha full frihet att ägna sig helt åt det.

I detta sammanhang bör immateriella rättigheter inte ses som ett hinder utan i stället som en drivkraft för kreativa verksamheter, särskilt i samband med utvecklingen av nya online-tjänster.

Jag anser dock att även på Internet måste rasistiska, hatfyllda eller revisionistiska uttalanden beivras. Yttrandefriheten måste utövas ansvarsfullt. Den rätta balansen måste hittas mellan friheten att få tillträde till Internet, respekten för privatlivet och skyddet av immateriell äganderätt. Mina damer och herrar! Jag uppmanar er därför att stödja mina ändringförslag 2 till 6.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Det har nästan blivit en vana för oss att granska ett betänkande om Internet vid varje plenarsammanträde. Det är bra, eftersom det ger medlemsstaterna och Europeiska unionen möjlighet att till sist verkligen ta itu med dessa aktuella frågor om användningen av Internet. Jag gratulerar min ärade vän Stavros Lambrinidis till att han gick med på att ta med ledamöternas ändringförslag i sitt mycket omfattande betänkande, vilket därmed tillfördes flera nya aspekter om det ämne som är under debatt.

Förra gången granskade parlamentet frågor i samband med videospel på Internet och farorna för minderåriga samt EU:s finansieringsmekanism för ett säkert Internet för minderåriga. Dagens debatt övertygar mig mer och mer om att allting i slutänden kondenseras till en fråga om den rättsliga uppläggningsen.

Det är därför som jag anser att det enda vi bör efterlysa är en undersökning på rättslig nivå av flera frågor som uppkommer av användningen av Internet. Betänkandet är därför till nytta som en katalog som behöver granskas i grunden av juridiska experter, som sedan ska genomföra det forskningsarbete som kommer att ge de olika intressenter som nämns i betänkandet verktygen att utarbeta lagförslag som garanterar rättsstatsprincipen i fråga om en demokratisk användning av Internet. Naturligtvis kan vi inte tala om demokrati när inte varje medborgare har rätt att oberoende av sin ekonomiska ställning använda Internet. Så är inte fallet i dag men vi hoppas att det en dag kommer att bli det.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Mina damer och herrar! Kan ni föreställa er livet utan Internet? Det kan till exempel inte jag längre. Jag kommer från Estland, som är världsledande på Internettillgång. Det är förmodligen därför vi också har större erfarenhet av farorna på Internet, alltifrån det it-angrepp som riktades mot vårt land för två år sedan till att våra barn enligt internationell forskning har fallit offer för it-förföljelse i högre utsträckning än barnen i många andra länder.

Genom flera av de betänkanden som har antagits på senare år har Europaparlamentet försökt att svara på frågan: Vad är Internet? En mer relevant fråga i dag är om Internetvärlden är ett separat område, som om det vore en virtuell värld som inte ingår i det verkliga livet, eller om det är en del av den offentliga sfären. Detta diskuteras också av Stavros Lambrinidis i hans betänkande, där han konstaterar att vår huvuduppgift är att hitta en lämplig balans mellan personlig integritet och säkerhet.

Yttrandefriheten åberopas genast så fort begränsningar av Internetfriheten nämns – yttrandefriheten är rätten att sprida idéer, åsikter, övertygelser och annan information, men det innebär också ansvar. Jag vill tacka föredraganden och hoppas att vi alla kommer att ha styrkan att hitta svaret på frågan: Vad är Internet? Kan det regleras, och i så fall, hur ska det ske? Eftersom Internet är ett av de tydligaste tecknen på globalisering måste vårt förhållningssätt till ämnet också vara internationellt.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Mina damer och herrar! Innehållet i betänkandet lever helt upp till sin titel. Det täcker rättigheterna i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och FN:s konvention om barnets rättigheter och syftar till att skydda barn mot brott. Jag gratulerar föredraganden!

Internet är en värld där förhållanden dyker upp som inte uttryckligen definieras som kränkningar av rättigheter och friheter eller som brott mot dessa. Möjligheter att yttra sig, hitta information och sociala kontakter ersätts ofta av det rakt motsatta. Internet är en fertil grogrund för att kringgå bestämmelser och har inga inskränkningar av yttrandefriheten.

Under omständigheter som erbjuder anonymitet och utan några kontroller är resultatet av detta ett förnekande av ansvar när det gäller att välja och använda språkliga uttryck. Dessa genomsyras ofta av slang, cynism och även av grovt språk. De frambringar ett språk fyllt av misstroende och hat, som övergår till dagligt bruk, blir en förebild och imiteras och formar en viss attityd.

Sådant språk bidrar inte till ett barns sociala, andliga och moraliska välfärd och leder inte till kultur och värderingar. Det är därför jag riktar min uppmärksamhet mot behovet av en separat analys av det språk som används på Internet och om det påverkar barnets personliga utveckling.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag är en av de personer som skulle vilja värna om Internets fortsatta frihet. Skaparna av Internet hade stor tilltro till mänsklighetens grundläggande godhet och jag tenderar att dela den tilltron. Tyvärr möts vi ofta när det gäller Internet, precis som i alla mänskliga samhällen, av det sorgliga faktum att regleringar krävs för att se till att de som inte kan skydda sig själva ändå skyddas. Individens säkerhet är en grundläggande rättighet, precis som yttrandefriheten och rätten att uttrycka sig.

Styggelser som barnpornografi och pedofili, liksom Internetbedrägerier, måste stoppas. Vi kan inte tolerera Internetrövare av något slag, och medan vi diskuterar detta ämne som är av stort intresse vill jag uppmärksamma er på ett mycket mindre diskuterat faktum: Internet är också fullt av webbplatser som uppmuntrar till hat, våld och intolerans mot minoriteter av alla slag, bland annat etniska minoriteter. Det är en aspekt av Internet som behöver vår uppmärksamhet. Vi måste se till att minoriteterna också känner sig skyddade. Det är oacceptabelt att många extremistgrupper använder Internet för att väcka hat och främlingsfientlighet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill uppmärksamma er på flera problem i samband med Internet.

För det första vill jag ta upp skyddet av personuppgifter och skyddet av konfidentialiteten i samband med e-röstning, som gör det möjligt för personer med funktionshinder att utöva sina medborgerliga rättigheter. För det andra vill jag nämna skyddet av immateriella rättigheter i samband med konstnärligt material som lätt kan överföras via Internet. En annan fråga gäller skyddet av barn mot skadligt innehåll, exempelvis våldsskildringar och pornografi, genom lämpliga filter och utbildning av föräldrar. Den fjärde frågan är problemet med skydd av barnen mot pedofiler och kidnappare, och även möjligheten att spåra upp brottslingar med hjälp av de spår som de lämnat på Internet, t.ex. pedofilens adress, eller inspelningar av brott gjorda med hjälp av mobiltelefoner och sedan upplagda på Internet. Om de uttalanden som gjordes på Internet av

en ung man i Tyskland inte hade nonchalerats hade hans offer fortfarande varit vid liv: nämligen de elever och lärare han sköt. Nästa fråga, som faktiskt är den viktigaste, gäller respekten för yttrandefriheten, och här ska lagen respekteras precis som inom alla andra områden. En del av dessa problem kräver nya tekniska lösningar. Jag gratulerar föredragande.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla talare för deras engagerade och intressanta bidrag. Jag vill bara lägga till två punkter om vad jag sa inledningsvis. Vi delar till exempel våra omsorger om de immateriella rättigheterna och det balanserade förhållningssätt som behövs här. Det här är viktigt för informationssamhällets generella framväxt eller utveckling. Skyddet för dessa immateriella rättigheter måste som sig bör avvägas mot de grundläggande friheter och rättigheter som räknas upp i betänkandet, bland annat rätten till privatliv, skyddet av personuppgifter och rätten att delta i informationssamhället.

Många av er nämnde barnen – de minderåriga – skyddandet av dem som förmodligen mest möter dessa hot, och de sitter vid datorn dagligen. Här vill jag inte bara rekommendera utan starkt uppmana parterna, medlemsstaterna och institutionerna att samarbeta om programmet för ett säkrare Internet 2009–2013. Det finns en ganska ansevärd budget för detta. Åtgärder har redan vidtagits i fråga om otillbörligt eller olagligt innehåll men också mot skadligt beteende som grooming och mobbning, så som har nämnts.

Det finns många frågor men jag vill förespråka genomförandet av allvarligt menade politiska åtgärder för nationella och internationella åtaganden. Vi har ett direktiv om privatlivet och elektronisk kommunikation, en rad konkreta åtgärder och handlingsplaner, ett europeiskt program för skydd av viktig infrastruktur. Det är därför som jag sa att vi inte behöver mer lagstiftning utan snarare ett tillbörligt och lämpligt genomförande och sedan naturligtvis vidareutveckling och förbättringar. Någon nämnde med rätta telekom-paketet. Gårdagens trepartssamtal ger stort hopp om en slutlig överenskommelse.

Jag vill avsluta med att säga att detta år utsetts till Europeiska året för kreativitet och innovation vars paroll är: tänk, skapa, förnya. Vi kan kanske alltså inte tänka oss världen utan Internet men det är viktigt att tänka och skapa och förnya för att göra Internet säkrare och närmare människor och mänskligt ansvar.

Stavros Lambrinidis, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionen. För att göra tolkarnas liv lättare – eftersom jag talar utan manus – framför jag det undantagsvis på engelska.

Jag respekterar känslorna hos dem som är oroade över skyddet av de immateriella rättigheterna. Men jag har intrycket av att de utkämpar en strid om fel betänkande. Mitt betänkande är inte ett en-fråge-betänkande. Det är ett betänkande som i generella ordalag handlar om skyddet av de grundläggande rättigheterna och säkerheten på Internet, och det är just därför som det fått enhälligt stöd.

I den mån det hänvisas till immateriella rättigheter, skulle man efter att ha lyssnat till anförandena, kunna tro att dessa ignoreras i betänkandet. Låt mig särskilt läsa upp hur balanserade vi har försökt att vara i betänkandet. I punkt 1 k uppmanar vi rådet att "Gå vidare med antagandet av direktivet om straffrättsliga åtgärder till skydd av immateriella rättigheter – efter en bedömning som görs i ljuset av samtida innovationsforskning och som avser den nödvändiga och proportionerliga". Detta är vad som sägs i betänkandet.

Ändringsförslagen är emellertid allt annat än balanserade. Ändringsförslag om att det som efterlyses i betänkandet – vilket är förbud mot systematisk övervakning av alla användare, oavsett om de är misstänkta eller inte och oavsett om de är skyldiga eller inte, bör utgå för att skydda någon säkerhetsrätt – är allt annat än balanserat. De uppmanar oss att helt överge grundläggande rättigheter för att skydda någonting annat.

För det andra invänder jag mig mot ändringsförslag om att stryka eller vattna ur en mycket exakt och specifik hänvisning i betänkandet – att det inte ska vara straffbelagt att uttrycka kontroversiella politiska åsikter – och jag är glad att höra att många andra i den här lokalen gör detsamma.

Rätten att uttrycka politiska åsikter måste skyddas, särskilt om de är kontroversiella. Om alla i lokalen var överens med varandra skulle vi inte behöva lagstiftningen om yttrandefrihet. Det är för de tillfällen när vi inte är det – och särskilt för att skydda uttryckandet av åsikter som kan göra folk som mig eller andra särskilt upprörda – som vi har dessa lagar. Denna hänvisning i betänkandet handlar inte om "kriminella" uttalanden. Det talas uttryckligen om "kontroversiella politiska åsikter". Jag uppmanar därför alla att stödja denna särskilda punkt i betänkandet och att stödja betänkandet i allmänhet.

Jag är djupt tacksam mot alla – även mot dem som inte är överens med mig – som har varit här i kväll. Jag vet att det inte är lätt. Tack för ert stöd under alla dessa månader som ledde fram till detta betänkande. Jag er fram emot att arbeta med er på era betänkanden i framtiden och visa er liknande förståelse och stöd.

Talmannen. – Tack kolleger! Tack Manolis Mavrommatis för ert yttrande och ett särskilt tack till föredraganden Stavros Lambrinidis för hans framgång och för ett viktigt och intressant betänkande.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum på torsdag den 26 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jag gratulerar föredraganden till detta betänkande. Jag anser att Internet har förbättrat européernas liv på oräkneliga sätt. Det har ökat vår förmåga att få tillgång till kunskap, bidragit till vår förståelse av världen runt omkring oss och förstärkt våra sociala relationer till andra människor.

Men väljare säger mig att de också är oroade över farorna på Internet. Vi har tillgång till fantastisk teknik men just den frihet den ger oss har också gett kriminella möjlighet att missbruka tekniken. Detta betänkande, vars fokus ligger på de grundläggande rättigheterna, kommer att föra långt när det gäller att göra Internet säkrare. Vi talade under förra sammanträdesperioden om behovet av att ta itu med barnpornografi. Genom att balansera frihet och säkerhet, kommer de förslag om vi har röstat om i dag att bilda ytterligare ett viktigt verktyg i kampen mot detta hot.

I betänkandet tas även upp farhågor om e-analfabetism. Vi kan inte utvecklas tillsammans som ett samhälle om vi genom att främja nya friheter för somliga begränsar rättigheterna för dem som är mindre vana vid Internet. Vi har gladeligen tagit till oss de djupgående förändringar som Internet har medfört. För att komma ännu längre framåt bör vi förskjuta vårt intresse till att lika villigt hantera de negativa sidorna av denna revolution.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Det är välkänt att Internet blir allt svårare att kontrollera, men att skydda den grundläggande rätten till privatliv på Internet och se till att Internet blir säkrare måste ingå bland prioriteringarna för medlemsstaternas regeringar.

Internetanvändningen erbjuder oräkneliga fördelar, men vi får inte glömma risken för missbruk som en del Internetanvändare är utsatta för.

För att begränsa detta missbruk är det därför vår plikt att fastställa standarder för uppgiftsskydd, säkerhet och yttrandefrihet på både europeisk och medlemsstatlig nivå.

Å andra sidan måste skyndsamma åtgärder vidtas för att bekämpa it-brottslighet och i fråga om detta ämne vill jag framhålla vikten av att utforma en global strategi.

Jag insisterar på att när det gäller kampen mot it-brottslighet måste det finnas aktiv samverkan mellan polismyndigheter, Internetleverantörer, användare och andra berörda aktörer.

Avslutningsvis vill jag säga att rätten till utbildning och Internettillgång, samt säkerheten och skyddet av rättigheterna för dem som använder Internettjänster måste garanteras.

12. Uppföljning av EU:s idrottsministrars förklaring från deras sammanträde i Biarritz i november 2008 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om den muntliga frågan till kommissionen om uppföljningen av EU:s idrottsministrars förklaring från deras sammanträde i Biarritz i november 2008 från Katerina Batzeli och Doris Pack, för utskottet för kultur och utbildning (O-0049/2009 – B6-0223/2009).

Katerina Batzeli, frågeställare. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det informella rådsmötet med idrottsministrarna i Biarritz i november 2008 var det första verkliga europeiska idrottsforumet på transnationell samarbetsnivå.

Det var ett första väsentligt och viktigt steg. Principer som subsidiaritet, autonomi och självreglering inom idrotten tillämpas allmänt på både nationell och regional nivå. De kan dock inte svara på den grundläggande

frågan om idrott i sista hand har en social uppgift eller en rent kommersiell dimension som oundvikligen förvandlar idrottsverksamhet till en produkt på den inre marknaden.

I dag har den starka kommersialiseringen av idrott och det faktum att den har öppnats för rent kommersiella sektorer, så som reklam via massmedier, har gett den rent ekonomiska kännetecknen. Europeiska gemenskaperna domstol har redan flera gånger ombetts att i enskilda fall avgöra om en idrottsverksamhet är en tjänst av rent social nytta eller om den tvärtom också inbegriper ekonomiska aspekter som innebär att det är en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

Även om idrottens särskilda sociala roll inte föranleder att den generellt undantas från gemenskapsrättens räckvidd, tillåts fortfarande inskränkningar, förutsatt att dessa undantag berättigas av idrottens sociala uppgift i sig.

Herr kommissionsledamot! Det finns vissa frågor som också ställs i frågan från vårt utskott:

– För det första samma omsorg om organisationernas självständighet. Idrottsföreningars och idrottsförbunds självständighet måste garanteras. Det finns dock klara fall då självregleringen inte garanterar lika behandling för alla intressenter.

– För det andra behöver kommissionen snarast ge oss de nödvändiga riktlinjerna om definitionen av begreppet tjänst av allmänt ekonomiskt intresse inom idrott och de kriterier varigenom den inre marknads friheter och konkurrensregler föreskrivs.

– För det tredje en fråga, som kanske inte nämdes i den muntliga frågan men som är av stor betydelse, är den som har uppkommit på nationell nivå, nämligen hur man kan hantera statliga eller privata radio- och tv-stationers rätt att bevaka idrottstävlingar. Framväxten på marknaden av en mängd nya privata tjänsteleverantörer som använder nya tekniker och telekommunikation var det som lockade många idrottsförbund att sälja dessa rättigheter med förmånsrätt.

På denna punkt bör det dock betonas att det just på grund av idrottens sociala uppgift skulle vara ett misstag att främja ett system där solidaritet mellan klubbarna saknas och där den ekonomiska konkurrensen förstärks. Kollektivavtal, en fråga som Manolis Mavrommatis också tog upp i sitt betänkande, bör främjas som den mest lämpliga och passande lösningen inom idrottssektorn.

Herr kommissionsledamot! Vilken lösningen än blir måste den respektera inte bara marknads rättsliga förfarande utan även idrottens offentliga roll och det faktum att det är en social vara som måste vara tillgänglig för alla delar av samhället. Idrottsklubbarnas uppgift och det sätt på vilket de är organiserade är viktiga faktorer för hur de förhandlar med Europeiska kommissionen och med utskottet för kultur och utbildning och med Europaparlamentet.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar uttalandet av EU:s idrottsministrar vid deras sammanträde i november i Biarritz. De är viktiga för att driva den politiska diskussionen om idrott framåt steg för steg och också för att förstärka dialogstrukturerna om idrott, så som vi rekommenderade i vår vitbok 2007. Goda framsteg har gjorts i genomförandet av denna vitbok om idrott.

Europeiska rådet senaste förklaring om idrott i december är också ett mycket viktigt steg framåt och där uppmanar man till förstärkt dialog med IOC och idrottsrörelsen som en prioriterad fråga.

Kommissionen har agerat snabbt för att följa upp de båda uppmaningarna från den politiska sidan. Dialogen inom idrotten förblir dock en svår uppgift på grund av idrottens mångsidighet och de komplexa idrottsstrukturerna.

I januari sammanträffade jag i Lausanne med IOC:s ordförande Jacques Rogge och företrädare för internationella idrottsförbund. Mötet bekräftade att idrottsorganisationerna verkligen håller på att gå ifrån att kräva allmänna undantag – gruppundantag – från gemenskapsrätten för idrott och är redo att ta itu med idrottsrelaterade ämnen med rättsliga implikationer från tema till tema. Jag anser att detta är det lämpliga sättet att uppnå större klarhet om tillämpningen av EU-rätten på idrott, förutom den vägledning som ges i vitboken.

Vi utväxlar även synpunkter om lagidrott. Mina avdelningar träffade i förra veckan de viktigaste internationella och europeiska idrottsförbunden för att diskutera fri rörlighet för idrottare och aspekter som rör icke-diskriminering inom idrotten. Jag ämnar följa upp dessa diskussioner genom att sammankalla ett ytterligare möte på samma höga nivå i juni.

Slutligen har goda framsteg gjorts när det gäller inrättandet av EU-strukturer för social dialog inom idrott. Det inleddes med fotboll och jag tror att det kommer att fortsätta inom andra sektorer.

När det gäller utformningen av dialogramen kan det helt enkelt inte finnas en enda formell ram för samråd med idrottsrörelsen. Med hänsyn till den särskilda organisationen inom idrott, måste dialogen beakta de olika idrottsnivåerna.

Jag är för ett konstruktivt partnerskap med alla aktörer inom idrotten, med respekt för idrottens självständighet, subsidiaritetsprinciperna och regelverken på nationell nivå och på EU-nivå. Jag anser att det är viktigt att forma den framtida politiska EU-ramen för idrott som – utan att inverka på utvecklingen i fråga om Lissabonfördraget – vi kanske måste genomföra så tidigt som nästa år.

Här vill jag också tacka Europaparlamentet och särskilt utskottet för kultur och utbildning för dess stöd. Framför allt godkände ni också den särskilda posten eller budgeten för förberedande åtgärder som vi snart ska börja genomföra. Det är en viktig möjlighet och kommer att bidra till att forma våra idéer om vägen framåt.

Manolis Mavrommatis, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I egenskap av föredragande av vitboken om idrott fick jag möjlighet att lägga fram Europaparlamentets ståndpunkt vid sammanträdet mellan idrottsministrarna i EU:s medlemsstater i Biarritz.

I vitboken betonas att idrottens självständighet och särart ska respekteras. I den politiska debatten om idrott i Europa läggs ofta stor vikt vid den s.k. europeiska idrottsmodellen. Under diskussionerna med europeiska idrottsintressenter om vitboken om idrott var kommissionen och Europaparlamentet överens om att man, vad som än händer, måste skydda idrottens särart. Det finns två aspekter av den europeiska idrottens särart:

– För det första, idrottsaktiviteternas och idrottsreglernas särart.

– För det andra, särarten hos idrottens struktur.

När det gäller den andra aspekten erkänner EU idrottsorganisationernas och de representativa strukturernas (exempelvis ligornas) självständighet.

För att få till stånd en bättre och effektivare samordning måste det emellertid finnas en minimireglering på europeisk nivå. Både kommissionen och de europeiska idrottsintressenterna anser att de flesta av problemen kan lösas genom självreglering med beaktande av principerna för god förvaltning och gemenskapens lagstiftning.

EU brukar vara synnerligen försiktig med att gå in och reglera idrottsfrågor, förutsatt att EU:s lagstiftning följs.

Emine Bozkurt, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Parlamentet har arbetat hårt med vitboken om idrott och helhjärtat ställt sig bakom kravet att Europeiska kommissionen ska ta fram tydliga riktlinjer om EU-lagstiftningens tillämpning på idrottens område. Tydlighet har efterlysts inte bara av parlamentet utan av idrottsorganisationer över hela Europa. Det är omänskligt att låta dem famla i mörkret, för som det är nu tvingas domstolarna besluta från gång till gång hur EU-lagstiftningen ska tillämpas. De europeiska idrottsministrarna upprepade detta krav till kommissionen i Biarritz.

Det är dags att vi får höra direkt från kommissionen om man har börjat utforma dessa riktlinjer. Kan man säga när de kommer att vara klara? Är man beredd att anordna en intressentkonferens med t.ex. företrädare för idrottsvärlden och Europaparlamentet för att sätta igång eller påskynda denna process och öka tydligheten för europeiska idrottsorganisationer så snabbt som möjligt?

Detta leder in mig på en annan, närliggande fråga. Erfarenheterna har visat att det i dagsläget finns få eller inga tillfredsställande mekanismer för dialog inom idrotten. Det tydligaste exemplet är diskussionerna om det internationella antidopningsorganets (WADA) ändrade antidopningsregler. De klamrar sig desperat fast vid ogenomförbara regler och det finns inget som helst utrymme för en verklig dialog med de europeiska institutionerna eller idrottsutövarna själva om lösningar så att man kan komma fram till en antidopningspolicy som är effektiv och verkligen respekterar idrottsutövarnas medborgerliga rättigheter och integritet. Jag har talat med många idrottsutövare och intressentorganisationer som klagat över att de inte rådfrågas och att WADA och Internationella olympiska kommittén slår fast krav men själva inte är öppna för synpunkter. Bara WADA:s svar på gårdagens förslag från UEFA och FIFA visar hur långt man är från att ha en öppen inställning.

Beträffande antidopningspolicyn, i vilken utsträckning har Europeiska kommissionen tagit på sig att hålla samråd om skyddet av europeiska idrottsutövaras medborgerliga rättigheter och hur anser man att en samrådsstruktur för idrotten bör etableras – både i allmänhet och för just den här typen av frågor? Håller även kommissionen med om att samråd per definition måste vara ömsesidigt?

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Den muntliga frågan om uppföljningen av EU:s idrottsministrars förklaring från sammanträdet i Biarritz i november 2008 är motiverad. I takt med de snabba omvälvningarna i samhället sker även förändringar på idrottens område. Allt fler problem inom dagens idrott är fortfarande olösta och arbetsgivarna reagerar inte. Vi upplever en särskild kris inom idrotten. Bl.a. ökar dopning och handel med unga.

Om man behandlar idrottsutövare, inte minst unga, som varor fråntar man dem möjligheten att skaffa sig en karriär utanför idrotten som vuxna. Ministrarna kräver med rätta att unga manliga och kvinnliga idrottsutövare ska få möjlighet att följa en läroplan som omfattar både undervisning och träning, samt att det ska göras ökade ansträngningar att ge tillgång till relevanta anläggningar och strukturer. De föreslagna förbättringarna när det gäller tävlingar för unga idrottsutövare är bra, men de får inte utesluta andra idrottsutövare vars prestationer är bättre.

Det finns alltså ett betydande antal risker och tveksamheter. Riskerna är av övergripande karaktär och att gemenskapen sörjer för en rimlig samordning genom samrådsstrukturer är därför acceptabelt, förutsatt att det sker utan tvång. Frågan om detaljerna kvarstår dock alltid. För att direkt knyta an till den muntliga frågans andra del kan man säga att all institutionell samordning ovanifrån verkar tränga undan nationella regeringar. Det är en frestelse som vi får inte falla för.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Herr talman! UEFA:s ordförande Michel Platini lade nyligen fram förträffliga förslag inför Europaparlamentet om hur man kan få bukt med handeln med unga fotbollsspelare. Detta har en tydlig koppling till Katerina Batzelis fråga. UEFA:s förslag är tydligt: sätt stopp för internationella överföringar av unga spelare, av barn under 18 år. Det här är förstås känsligt, eftersom många anser att det bryter mot den fria rörligheten i EU.

Frågan är vilket intresse och vilken princip som ska ha företräde. Svaret, det är vi alla eniga om, är att barn och ungdomar ska få en god fostran i både skolan och idrottsklubbarna. Handel med unga barn, som med eller utan sina familjer ibland flyttas från ena sidan av Europa till den andra, är inte något som bidrar till en balanserad uppfostran. Jag vill därför fråga kommissionsledamoten: tänker ni gå vidare med UEFA:s förslag och tänker ni också inleda diskussioner om denna fråga med intressenterna – spelare, klubbar, ligor och förbund – inom den närmaste framtiden?

Jag har även en annan fråga: den gäller "sex plus fem"-regeln, som också är avsedd att skydda unga spelare och få klubbarna att satsa mer på att träna sina egna ungdomar. Det tyska forskningsinstitutet för Europafrågor (INEA) genomförde nyligen på uppdrag av FIFA en undersökning om sex plus fem-regeln och fann att den är acceptabel och förenlig med EU:s lagstiftning. Kommissionsledamot Figel! Vad är er åsikt om detta? Vi skulle också vilja att ni för EU:s räkning började föra diskussioner om detta med de organisationer som styr idrotten, med tanke på att vi alla är överens om att fotbollen har en särställning och naturligtvis även med sikte på Lissabonfördraget.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten så mycket för hans inledande anförande. Det vi alla vill ha är rättssäkerhet.

Jag har ett par frågor med anledning av detta och även en om Lissabonfördraget, för det fall att det skulle ratificeras. Som god konservativ euroskeptiker måste jag förstås säga att jag hoppas att det inte sker.

Jag undrar dock bara vad det kommer att betyda – om fördraget ratificeras – för idrottsorganisationer och organisationer som styr idrotten? Många av dessa organisationer tror att deras särart, idrottens särart, uttryckligen kommer att erkännas i fördraget. Kan ni därför upplysa oss om hur detta erkännande i det nya fördraget kommer att hjälpa idrotten? Kommer idrotten att undantas från olika delar som arbetsrätten och andra lagar såsom de faktiskt vill?

När det gäller rättssäkerhet finns det i dagsläget så många frågor som kommissionen bör och kan hjälpa idrottsorganisationer med. Bör utomeuropeiska företag investera enorma summor i europeiska idrottsklubbar? För mig är detta inget problem. Jag betraktar det som direkta utländska investeringar i landet och därför som något mycket positivt. Men idrottsorganisationer och många organisationer som styr idrotten anser att detta är dåligt. Så hur ser ni på idrottsorganisationer som förbjuder detta?

Som min kollega Ivo Belet sa har UEFA föreslagit ett förbud mot överföringar mellan länder av spelare under 18 år. Enligt EU:s lagstiftning är en arbetstagare i huvudsak en person som är minst 16 år gammal, så vad händer – i det läge vi befinner oss i nu – när en 17-åring undrar varför han inte får flytta till en stor klubb ett annat land?

Inhemska spelare och FIFA:s "sex plus fem"-regel: hur klargör man dessa två punkter? Fotbollsvärlden är alltid väldigt intresserad av dessa frågor och verkar driva agendan, men allt detta påverkar faktiskt även polo-, rugby union- och bordtennisspelare – alla sporter påverkas.

Tittar vi på idrotter i ett bredare perspektiv? Kommer kommissionen verkligen att skapa ett forum där idrotten kan tala öppet med kommissionen om några av sina problem och regelbundet få svar på några av sina frågor – med eller utan Lissabonfördraget?

Talmannen. – Herr kommissionsledamot! Ni har ordet – och jag erinrar om att det har ställts många frågor, men att den muntliga frågan faktiskt bara innehöll två.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det är sant. Det brukar vara lättare att ställa frågor än att ge svar och det brukar också finnas fler frågor än svar, men jag tror att vi tillsammans kan komma fram till fler och bättre svar.

Det här handlar helt enkelt om samarbete, inte bara mellan parlamentet och kommissionen, utan framför allt med idrottsföreningar, förbund, medlemsstater och intressenter. Om de är ansvarsfulla och lyhörda går de ihop för att hitta lösningar som är acceptabla och förenliga med lagstiftningen. Annars får vi anpassa och ändra lagstiftningen, på nationell eller europeisk nivå. Det är så vi bör gå till väga. Jag ser fram emot att gå vidare med denna strategi.

Jag anser att mycket har förändrats sedan 2007. Jag vill inte upprepa mig eller än en gång rekommendera er att läsa vitboken. Det finns en kortare version och även en version med bilagor. Första gången vi försökte samlade vi beskrivningar av alla idrottsrelaterade mål och beslut så att vi fick ett slags karta över hur idrotten förhåller sig till Europeiska gemenskapens lagstiftning och politik. Vi föreslår naturligtvis fler riktlinjer. Vi har ett förslag – som jag presenterade i Biarritz – till riktlinjer för fysisk aktivitet som kan främja idrottsutbildningens omfattning, intensitet och kvalitet i våra samhällen och inte minst i våra skolor. De kommer förmodligen antas av hälsoministrarna i rådet. Vi har inget råd för idrottsministrar, men huvudsåket till detta är faktiskt att det är en folkhälsofråga.

Vi kan inte ha ett stort antal specifika riktlinjer för allt. Jag har sagt att vi kan ta itu med konkreta frågor tema för tema i stället för från fall till fall. Närmast hoppas jag att vi kan ta itu med licenseringsfrågan – för att se hur systemet kan bli mer öppet och hållbart och fastställa ett antal principer för licensieringen. Det konkreta ansvaret för detta bör förstås vila på UEFA eller dess partner, men vi kan hjälpa till. Det ligger i vårt eget intresse att främja sådant som självreglering, öppenhet och hållbarhet och vi kan bidra avsevärt på många andra sätt för att förbättra licensieringen.

Vi kommer att stödja antidopningskonferensen. Den blir ett ypperligt tillfälle att tala mer om detta, men jag är emot att det inrättas ännu ett organ eller ett europeiskt WADA. Jag har också sagt offentligt att vi har NADAS, det europeiska nätverket för samarbete mellan nationella antidopningsorgan i våra länder, vare sig de är statliga eller privata. Europa behöver bli mer aktivt och mer enat. Det finns lärdomar att dra av WADA och det bör vi göra snabbt. Det finns konflikter. Vi har talat med Emine Bozkurt om denna uppförandekod. Idag såg jag Sepp Blatter och WADA:s ordförande John Fahey på tv diskutera hur antidopning och fotbollsmästerskap kan gå hand i hand när uppförandekoden har antagits, och här finns ett problem.

Så på antidopningsområdet tror jag att vi behöver mer internt samarbete för att stärka Europas trovärdighet. Vi har Europarådet, vi har en konvention om detta. Det finns många anledningar för oss att vara mer samstämmiga i vårt deltagande i antidopningsvärlden eller en värld som bekämpar dopning mer effektivt. Ni har sagt att det inte är lätt att föra en dialog på detta område – jag menar inte bara när det gäller antidopning utan idrottsfrågor i allmänhet. Det är sant att det ibland är svårt, till och med på internationell och europeisk nivå och mellan olika discipliner och segment, men jag kan försäkra er om att en kultur av dialog och öppenhet och en vilja att föra en dialog håller på att växa fram.

Jag deltog i invigningen av EOC:s kontor i Bryssel som ligger mycket nära Rond Point Schuman och kommissionen, rådet och parlamentet. Det innebär att de europeiska olympiska kommittéerna och IOC får en permanent närvaro i EU:s institutioner för att föra en dialog och samarbeta. Det säger något om hur viktigt det är och om den ömsesidiga viljan att föra en dialog för att hitta lösningar.

När det gäller internationella spelaröverföringar är även jag för att man ska skydda ungdomar och främja träning och utbildning. År 2001 antog vi beslut eller överenskommelser om internationella spelaröverföringar. Generellt är åldersgränsen ungefär 18 år, men i Europa finns det ett särskilt arrangemang för perioden mellan 16 och 18 år. Om det inte uppstår allvarliga eller mycket kritiska problem behöver vi inte göra några förändringar utan i stället verka för bättre och mer träning och arbeta med talangerna i Europa.

Det var bl.a. därför vi stödde regeln om inhemska spelare, eftersom den i första hand främjar en sådan hantering. Det är förstås inte någon absolut regel, men den gäller särskilda arrangemang. Vi ger företräde åt, eller verkar för, särart enligt vissa regler. Vi har sagt att vi ska återkomma till detta beslut om fem år för att se vilka effekter denna nya regel har haft – inte bara i teorin – utan rent konkret. "Sex plus fem"-regeln är i sin nuvarande utformning helt enkelt inte förenlig med EU:s lagstiftning, vilket en studie har visat. Vi har talat med dem och läst tidningarna, men det finns inget nytt där. Vi kan inte säga att vi instämmer med studien på alla väsentliga punkter.

Men jag måste säga att det finns en verklig och mycket konkret dialog mellan Europeiska kommissionen och dess partner, däribland FIFA – inte minst efter de senaste begivenheterna i Biarritz och Lausanne. När det gäller just "sex plus fem"-regeln kommer vi att gå vidare. Även FIFA säger att det inte finns någon anledning att stressa utan att det som behövs är konkreta och trovärdiga svar. De vill inte bli indragna i formella tvister. Vi enades om att skapa utrymme för fler experter och fler diskussioner. Jag anser att detta är mycket positivt.

När det gäller Lissabonfördraget och erkännandet av särarten finns det särskilt två bestämmelser i artikel 149 i fördraget om Europeiska unionen som gäller utbildning, ungdomar och idrott. Artikel 149 handlar också om behörighetsnivån. Det handlar bara om stödåtgärder och EU har ingen befogenhet att besluta utan kan bara stödja medlemsstaterna i främjandet av idrottsmäns och idrottskvinnors integritet. Det kanske vore bra att organisera ett råd för idrottsfrågor av samma slag som det vi har för utbildnings- och ungdomsfrågor, eventuellt genom att utvidga detta. Det kunde hjälpa till att utforma EU:s första idrottspolitik och idrottsprogram, men utan att arkitekturen skulle ändras eller ett allmänt undantag införas. Särart tema för tema, på riktigt så att inte allt fortsätter i gamla hjulspår, måste kunna försvaras inför systemet eller EG-domstolen.

Min uppfattning speglar bara kommissionens uppfattning och vår uppfattning är inte den slutliga när det gäller att tolka EU:s lagstiftning. Inte minst på dessa områden hänger många frågor ihop. Vi vill ha ökad rättssäkerhet, vilket är anledningen till att vi satte igång processen. Vitboken finns där och handlingsplanen "Pierre de Coubertin" bidrar till att göra den mer läslig och konkret, men det handlar om en process. Med fördraget kan vi hjälpa till ännu mer, men utan det blir vi tvungna att stanna på samma nivå som idag.

Jag talade om överföringar av spelare under 18 år. FIFA fattade i detta sammanhang ett mycket bra beslut, som inte bara handlade om överföringar utan om att gynna och skydda minderåriga inom idrotten – inom fotbollen – och jag tror att det är rätt väg att gå. På vissa områden föregår alltså UEFA med gott exempel, t.ex. när det gäller inhemska spelare, och på andra områden föregår FIFA med gott exempel, t.ex. när det gäller skyddet av minderåriga. Jag tror att vi kan hjälpa båda och det är viktigt att detta även är förenligt inom fotbollsvärlden.

Sist men inte minst – och jag ber om ursäkt för att mitt svar blev så långt – när det gäller ett forum för idrott, som Christopher Heaton-Harris tog upp, så har vi faktiskt inrättat ett sådant. I Biarritz höll vi en ministerkonferens med viktiga samarbetspartner, men dessförinnan hölls ett forum med mer än 200 intressenter från många olika idrotter. Det var ett mycket positivt, kommunikativt och öppet forum och vi vill fortsätta med detta. Jag tror att vi under det svenska, eller kanske framför allt under det spanska, ordförandeskapet kan arrangera ett nytt forum för att se vilka framsteg som vi har lyckats uppnå och göra åtaganden om att gå ännu längre.

Det var där jag började mitt svar på frågorna – att samarbeta öppet, regelbundet och trovärdigt. Då blir Europa ledande när det gäller att skydda och främja idrotten och bekämpa negativa fenomen som dopning, korruption, våld och rasism inom idrotten. Jag uppmanar er att ställa er bakom denna strategi för det är den bästa vi har. Än en gång – vi vill inte påtvinga något, utan i stället föreslå, skydda och stödja. Det är mitt svar.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

13. Trygg och miljöriktig fartygsåtervinning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntliga fråga till kommissionen om förhandlingarna i maj 2009 inom Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) om villkoren för ikraftträdandet av konventionen om säker och miljövänlig fartygsåtervinning från Johannes Blokland för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet (O-0028/2009 – B6-0224/2009).

Johannes Blokland, frågeställare. – (NL) Herr talman! Under plenarsammanträdet i maj förra året tog Europaparlamentet tydligt ställning mot de människoförnedrande och miljöskadliga förhållandena vid nedmontering av fartyg. Ändå nedmonteras fortfarande enorma fartyg för skrotdelarna längs många stränder i södra Asien under förhållanden som är både miljöfarliga och människoförnedrande. I t.ex. Bangladesh uppfyller inte en enda av de 36 nedmonteringsplatserna minimikrav på miljöskydd och säkerhet.

En positiv sak är att en högre domstol för en vecka sedan därför beordrade Bangladeshs regering att inom två veckor stänga dessa "nedmonteringsvarv". Samma domstol förbjöd samtidigt alla fartyg som innehåller farliga ämnen att komma in på Bangladeshs territorium. Dessutom har Bangladeshs miljöminister fått tre månader på sig att fastställa regler för skrotning av fartyg som uppfyller Baselkonventionens krav.

Det är precis de viktiga åtgärder som Europaparlamentet förordade i förra årets resolution. Man kan nästan tro att Bangladeshs högre domstol har läst vår resolution. Jag ser detta beslut som en viktig seger i kampen mot de oacceptabla metoder som jag nämnde tidigare. Det är mycket viktigt att Bangladeshs regering följer upp domstolens beslut på rätt sätt. Och det gäller inte bara Bangladesh utan även andra asiatiska länder.

Som jag redan har påpekat räcker det inte att enskilda stater agerar. Det finns fortfarande ett akut behov av en global lösning på fartygsnedmonteringsproblemet. I maj i år håller Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) en global konferens i Hongkong i syfte att uppnå ett globalt avtal om skrotning av fartyg. Med resolutionen från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet måste man skicka en tydlig signal till rådet och kommissionen inför förhandlingarna så att resultatet blir det bästa möjliga.

När det gäller förra årets resolution är det viktigt att lägga till följande fem punkter. För det första måste det göras klart att skrotade fartyg som innehåller farliga ämnen måste betraktas som farligt avfall och därmed omfattas av Baselkonventionen. Att fortsätta att debattera definitionerna ligger inte i miljöskyddets intresse. Denna ståndpunkt försvagas något genom ändringsförslag 1 från Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och jag kan därför inte stödja det. För det andra måste det anses som oacceptabelt att fartyg körs på grund för att nedmonteras på platsen. För det tredje måste det vidtas åtgärder – framför allt en utfasning av tankfartyg med enkelskrov – innan den långa ratificeringsperioden löper ut. För det fjärde bör certifiering av nedmonteringsvarv välkomnas. För det femte bör åtgärderna även i fortsättningen omfatta en obligatorisk fond inom ramen för producentansvaret – vilket Europaparlamentet slog fast förra året. Europeiska kommissionen verkar dock fortfarande ompröva denna ståndpunkt. Jag vill därför höra kommissionsledamot Ján Figel' säga att kommissionen fortfarande är beredd att inrätta en skrotningsfond.

Tillsammans med förra årets resolution stakar Europaparlamentet i och med denna resolution ut en tydlig kurs mot en lösning av de problem som jag har nämnt. Jag välkomnar den breda enighet som råder i denna fråga i miljöutskottet och transport- och turismutskottet. Jag hoppas att rådet och kommissionen gör en liknande gemensam ansträngning att ingå ett bra avtal i Hongkong om två månader, ett avtal som väl värnar säkerheten, folkhälsan och miljön. Jag vill att kommissionsledamot Ján Figel' upplyser oss om Europeiska kommissionen kommer att använda denna tydliga kurs som en viktig tillgång i förhandlingarna under IMO-konferensen, och om vilka åtgärder kommissionen tänker ta för att se till att den konvention som ingås genomförs snabbt.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig först tacka parlamentet för dess mycket starka intresse och fortsatta engagemang i frågan om fartygsnedmontering. Jag vill rikta ett särskilt tack till Johannes Blokland.

Det här är en mycket bra utgångspunkt för vidare åtgärder på EU-nivå, så att EU gör sitt för att lösa detta internationella problem. Dessa frågor kommer även lägligt med tanke på det beslut som Bangladeshs högre domstol nyligen fattade, och som ni just nämnde, och situationen i detta land. Enligt beslutet måste alla nedmonteringsvarv stängas inom två veckor eftersom de inte har fått tillstånd av miljöministern. Importen av farliga fartyg som står på en lista kommer att förbjudas och alla importerade fartyg måste först rengöras.

Bangladesh ska slutligen utforma en nationell lag om fartygsnedmontering som uppfyller kraven i Baselkonventionen.

Låt mig nu ta upp situationen på närmare håll genom att besvara era frågor.

Er första fråga gäller utfasningen av strandningsmetoden – dvs. när uttjänta fartyg nedmonteras direkt på stränderna.

Jag delar er oro över de allvarliga risker som detta innebär för människors hälsa och miljön. Vi övervägde att införa ett EU-förbud mot strandning i konsekvensanalysen av vår strategi. Det fanns vissa farhågor kring om ett sådant förbud inte skulle vara effektivt eftersom det bara skulle gälla EU-flaggade fartyg och vara enkelt att kringgå på laglig väg genom att byta flagg.

Vi tror att det är effektivare att satsa på att se till att de tekniska riktlinjer som håller på att utformas inför den kommande IMO-konventionen verkligen leder till en säker och miljövänlig återvinning av fartyg. Framstegen i utformningen av dessa riktlinjer har hittills varit mycket uppmuntrande. Det är hur som helst mycket tveksamt om den traditionella strandningsmetoden skulle uppfylla kraven i de kommande riktlinjerna.

Och när det gäller er andra fråga är jag glad över att kunna bekräfta att kommissionen är fast besluten att arbeta för att konventionen om återvinning av fartyg ska införlivas snabbt och effektivt med EU:s lagstiftning. Generaldirektoratet för miljö har redan satt igång flera undersökningar och arbetar med att analysera effekterna av centrala delar av konventionen. Jag anser att det är oerhört viktigt att EU visar ledarskap och hur högt vi prioriterar denna fråga. Då uppmuntras tredjeländer att ratificera konventionen så att den snabbare kan träda i kraft.

Men jag delar den oro som ni tar upp i er tredje fråga om vikten av att inte undergräva gemenskapens nuvarande regelverk. Vi måste värna de befintliga kraven om arbetstagares rättigheter och miljöskydd när IMO-konventionen införlivas. I vår undersökning kommer vi därför att noggrant jämföra kraven i IMO-konventionen med vårt regelverk. Och jag vill understryka att vi framför allt kommer att se till att förordningen om avfallstransporter från 2006 inte undergrävs.

Pilar Ayuso, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Denna fråga är, som Johannes Blokland slår fast, mycket läglig med tanke på den diplomatiska konferens om konventionen om återvinning av fartyg som ska hållas i maj. Jag vill därför gratulera Johannes Blokland inte bara till denna fråga utan också till den resolution som han har utformat.

Vi inom *Partido Popular* vill bekämpa de dåliga metoder som används i samband med skrotningen av fartyg och vi ställer oss därför bakom Johannes Bloklands förslag till en resolution. Vi är dock bekymrade över ett par punkter.

Den första är punkt 3 – som Johannes Blokland redan själv har nämnt – där det sägs att uttjänta fartyg bör betraktas som farligt avfall i sin helhet och därför omfattas av Baselkonventionen. Vi har lagt fram ett ändringsförslag när det gäller denna punkt. Det finns nämligen olika tolkningar både i och utanför EU och vi anser att Baselkonventionen bör beaktas och att det inte ska finnas någon konflikt med den. Det bör emellertid vara i det kommande internationella avtalet om fartygsskrotning som man fastställer närmare tillämpningsföreskrifter.

I punkt 14 i förslaget till en resolution efterlyser man vidare en finansieringsmekanism som bygger på obligatoriska bidrag från sjöfartssektorn. För oss verkar det faktiskt en smula förhastat att i nuläget tala om obligatoriska bidrag när det ännu inte finns något beslut inom Internationella sjöfartsorganisationen om hur det system som ska införas med hjälp av dessa pengar ska se ut, och Europeiska kommissionen verkar inte heller ha något tydligt svar på denna fråga.

I punkt 15 uppmanas slutligen kommissionen att klart och tydligt fastställa att det är den stat som har jurisdiktion över avfallsägarna som är den ansvariga staten. Vi anser inte att detta är något som kommissionen ska bestämma. Vi anser att även detta bör fastställas i ett internationellt avtal.

Det viktiga är att se till att det kommande avtalet om återvinning av fartyg överensstämmer med Baselkonventionen om kontroll av gränsöverskridande transporter och slutligt omhändertagande av farligt avfall, och att inte bara beakta Baselkonventionen utan all befintlig lagstiftning.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tackar både Pilar Ayuso och Johannes Blokland för deras synpunkter och särskilt för den sistnämndes engagerade insats. Som jag sa tidigare måste vi särskilt

när det gäller avfall, eller farligt avfall, se till att tillämpningen av konventionen ligger helt i linje med förordning (EG) nr 1013/2006 om avfallstransporter som vi antog ganska nyligen.

När det gäller finansieringen finns det i dagsläget ingen fond eller mekanism. Vi har inlett en undersökning för att ta fram möjliga alternativ eller en lösning och vi kommer snart att inleda offentliga samråd om denna fråga. Så era synpunkter kommer då liksom nu att vara mycket välkomna, särskilt beträffande inrättandet av en nedmonteringsfond.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 mars 2009.

14. Vitbok om skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Klaus-Heiner Lehne för utskottet för ekonomi och valutafrågor om vitboken om skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler (2008/2154(INI)) – (A6-0123/2009).

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig först tacka skuggföredragandena, särskilt Antolín Sánchez Presedo för socialdemokraterna och Sharon Bowles för liberalerna, med vilka jag har haft ett mycket lyckat samarbete om den kompromisstext som läggs fram idag i form av ett betänkande om kommissionens vitbok. Den här gången har vi lyckats få till stånd en mycket stor majoritet tvärsöver grupperna och en verkligt genomförbar kompromiss som även kan vägleda Europeiska kommissionens, och senare under lagstiftningsprocessen, Europaparlamentets framtida arbete.

Vi har i detta betänkande gjort klart – och detta med rätta – att när det gäller överträdelser av konkurrensreglerna så står parlamentet fast vid sin ståndpunkt att detta enligt europeisk tradition i första hand är en sak för myndigheterna – såväl nationella konkurrensmyndigheter som den europeiska konkurrensmyndigheten – och att det inte handlar om att skapa en andra arm som så att säga står på jämlik fot med myndighetsåtgärder i kampen mot karteller. I Europa har vi medvetet valt en annan väg än i USA, som man ofta gör jämförelser med.

Det finns en politisk enighet i parlamentet om att vi behöver ett tvistlösningsförfarande för s.k. masskadeståndsanspråk. Om enskilda personers olagliga beteende skadar ett mycket stort antal människor som har lidit jämförelsevis små förluster behövs en separat lösning för sådana processer eftersom den normala processrätten helt enkelt inte är tillräckligt effektiv. Inrättandet av ett sådant instrument är också ett led i att göra det möjligt att väcka talan och vidareutveckla den inre marknaden. Om detta är vi överens.

Det rådde också enighet om att vi inte vill att det ska växa fram en stämningsindustri i Europa liknande den i USA som omsätter 240 miljarder dollar och i slutändan inte gynnar konsumenterna, utan – som var och en vet som har läst de relevanta böckerna – i första hand gynnar de amerikanska advokatbyråerna. Inget av detta har särskilt mycket att göra med rättssäkerhet och det vill vi inte heller. Vi enades om att det amerikanska systemets processrättsliga tortyrinstrument inte bör införas i Europa. Detta gäller i synnerhet bevisupptagning och kostnader. Det är en mycket viktig punkt.

Vi enades också om att vi i huvudsak anser att lagstiftningen på EU-nivå rent principiellt bara kan vara en lösning baserad på en möjlighet att delta i ett senare skede (opt-in) och att en lösning baserad på en möjlighet att avstå (opt-out) bara kan tillåtas om medlemsstaterna redan har en liknande lösning och detta är tillåtet enligt den nationella konstitutionen. En möjlighet att delta i ett senare skede är inte tillåten enligt alla länders nationella konstitution och strider också mot principen om den vuxne konsumenten.

Som vi enträget klagat över har Europeiska kommissionen helt glömt bort att behandla frågan om tvistlösning utanför domstolarna i sin vitbok. Generaldirektoratet för konkurrens och kommissionen går rakt på processandet. Som vi sedan flera år tillbaka vet till följd av debatterna i detta parlament om politiken i rättsliga frågor är detta emellertid inte alltid det bästa sättet utan tvistlösningsmekanismer utanför domstolarna är ofta mycket lämpligare för att lösa problem. Det arbete som generaldirektoratet för konsumentskydd har genomfört parallellt om samma fråga har dessutom kommit mycket längre. Detta generaldirektorat använde en bred marginal för dessa alternativa tvistlösningsinstrument i sin grönbok, som befinner sig i samrådsstadiet före det här. Vi menar att Europeiska kommissionen omgående måste se över denna fråga.

En sista poäng, som också är avgörande: vi vill inte ha någon fragmentering av lagstiftningen. Nu rusar konkurrenslagstiftningen iväg och skapar ett sådant instrument. Konsumentskyddet rullar på beträffande samma fråga. Vi vet att något liknande förr eller senare kommer att övervägas när det gäller

kapitalmarknadslagstiftningen, miljölagstiftningen och sociallagstiftningen. Vi anser att det är absolut nödvändigt att man även överväger en horisontell strategi och att vi åtminstone stöder de förfarandemässiga instrument som är mer eller mindre identiska inom alla områden med ett horisontellt instrument. Även detta är av avgörande betydelse.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar på kommissionens vägnar det betänkande av Klaus-Heiner Lehne som har antagits av utskottet för ekonomi och valutafrågor (ECON) – antagits som en symbol för en stark enighet mellan de politiska grupperna. Det gläder oss också att vitboken får starkt stöd i detta betänkande.

Kommissionen noterar att man i betänkandet instämmer med vitbokens slutsatser om att offer för överträdelser av EG:s konkurrenslagstiftning i dagsläget har stora svårigheter att få skadestånd för de förluster som de har lidit. Vi instämmer i att åtgärder måste vidtas så att dessa offer kan få full ersättning.

Vi delar också uppfattningen att kollektiva prövningsmöjligheter är avgörande för att konsumenter och småföretag ska ha en realistisk och effektiv möjlighet att få ersättning i fall av spridda skador. Kommissionen instämmer också till fullo med ECON-utskottets betänkande om att ett överutnyttjande eller missbruk av möjligheten till domstolsprövning måste undvikas. Det måste därför finnas lämpliga garantier i mekanismerna för kollektiv prövning.

Vi instämmer slutligen till fullo med att man måste vara konsekvent när det gäller kollektiva prövningsmöjligheter och att man därför måste se till att initiativ inriktade på olika områden, t.ex. konkurrenslagstiftningen och eller lagar om konsumentskydd, är förenliga med varandra. Kommissionen välkomnar samtidigt erkännandet att en enhetlig strategi när det gäller kollektiv prövning inte nödvändigtvis innebär att alla områden måste hanteras genom ett enda horisontellt instrument. Kravet på enhetlighet får inte leda till att utformningen av de åtgärder som bedöms vara nödvändiga för att EG:s konkurrenslagstiftning ska kunna genomföras fullt ut i onödan skjuts upp.

Gabriela Crețu, föredragande av yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (RO) Utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har formulerat sin ståndpunkt utifrån en viss omständighet: nämligen att de negativa effekterna av överträdelser av antitrustlagstiftningen mycket ofta blir ekonomiskt kännbara i slutet av den kommersiella kedjan genom att drabba slutkonsumenter och småföretag.

I det här fallet är det viktigt men samtidigt svårt att få skadestånd för förluster eftersom det finns många drabbade och det rör sig om små summor. Vi har därför krävt ett paket bestående av lagstiftning och andra åtgärder som kan bli det verktyg som alla EU-medborgare som hamnar i en sådan situation kan använda för att hävda sin rätt till fullständig och lämplig ersättning.

Vi ställer oss bakom alla åtgärder för att undanröja svårigheterna att nå detta mål: enklare tillgång till handlingar, lägre rättegångskostnader och omvänd bevisbörda.

Vi välkomnar kommissionens förslag att kombinera grupptalan som väcks av behöriga parter och kollektiv talan med uttryckligt medgivande. Vi anser dock att kollektiv prövning med möjlighet att avstå måste diskuteras ytterligare med tanke på de fördelar som detta medför: en "en gång för alla"-lösning och mindre osäkerhet.

Ioan Lucian Hămbășan, för PPE-DE-gruppen. – (RO) Trots att det finns ett tydligt förbud mot karteller och andra brott mot konkurrenslagstiftningen i EU-fördraget är det fortfarande svårt för drabbade konsumenter i Europeiska gemenskapen att hävda sin rätt till ersättning.

I Rumänien fick exempelvis en kartell som bildats inom cementindustrin nyligen böta flera miljoner euro. Men enligt den nuvarande lagstiftningen har de myndigheter som har till uppgift att övervaka konkurrensen ingen skyldighet att hantera frågan om ersättning till drabbade.

Jag vill understryka att dessa myndigheter måste ta hänsyn till den ersättning som betalas eller borde betalas när de bestämmer böter för företag som befins vara skyldiga till oegentligheter, så att det inte råder en bristande överensstämmelse mellan den skada som åsamkas och det straff som utdöms, och att framför allt se till att skadestånd betalas ut till dem som drabbas av ett sådant agerande.

Jag välkomnar därför kommissionens plan att förbättra metoderna att garantera rättigheterna för konsumenter som drabbas av överträdelser av lagstiftningen över hela Europa.

Parlamentet slog mycket tydligt fast att Europa inte ska ha något system med möjlighet att avstå. Offren måste därför identifieras så snabbt som möjligt i samband med att det inkommer ett klagomål.

Genom systemet med möjlighet till deltagande i ett senare skede ser man till att de som drabbas av överträdelser av konkurrenslagstiftningen verkligen får ersättning. Parlamentet vill inte att någon annan, exempelvis advokater, branschorganisationer eller konsumentverket, ska gynnas av en enskild talan.

Jag anser också att parlamentet tillför ett nytt och viktigt inslag som inte fanns med i kommissionens förslag. Alternativa tvistlösningsmekanismer är i många fall mycket effektivare än rättegångar för offer som har rätt till ersättning. Jag menar att när ersättning krävs måste man i första hand försöka nå en uppgörelse utanför domstol. Detta medför betydligt lägre kostnader än en enskild talan eftersom konsumenterna får snabbare ersättning för sina förluster.

Antolín Sánchez Presedo, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta betänkande har godkänts enhälligt i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Det är inte bara ett fantastiskt resultat utan också, med tanke på hur svåra, komplicerade och kontroversiella dessa frågor är, ett exceptionellt resultat, som bör driva på och fast förankra den nya pelaren för enskild talan, som är absolut nödvändig för att göra principen om gemenskapens behörighet effektiv. Detta är ett nytt steg i riktning mot en mer avancerad och effektiv ansvarspolitik som i högre grad respekterar offrens rättigheter och på ett effektivare sätt ställer den som gör sig skyldig till överträdelser till svars.

Jag vill därför börja med att gratulera föredraganden Klaus-Heiner Lehne, som har haft det övergripande ansvaret för att ro detta arbete i hamn. Hans idéers kvalitet, hans öppna sinne och vilja att föra en dialog och hans intelligens när det gäller att finna de bästa kompromisserna har spelat en avgörande roll för detta. Jag vill gratulera föredragandena av yttrandena, skuggföredragandena och de som har lagt fram ändringsförslag, vars positiva bidrag har förbättrat betänkandet ytterligare.

Kommissionens vitbok om "skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler" är ett svar på Europaparlamentets begäran i resolutionen om grönboken, vars innehåll parlamentet i stora drag godkände. Så var t.ex. fallet när man uttalade sig gillande om komplementariteten mellan offentlig och enskild talan och var positiv till kollektiv prövning, men ville undvika de överdrifter som gruppstämningar har lett till i USA, och därmed göra det lättare att få skadestånd, och när man föreslog tillgång till relevant information under domstolarnas kontroll, men inte eftersökningar utan skälig misstanke, och när man erkände och krävde en möjlighet att väcka självständig talan, uppföljande talan eller ett frivilligt ersättningssystem.

Man tar i betänkandet ställning för Europaparlamentets medbeslutande i fastställandet av ett regelverk för skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler. Detta ska inte tolkas som att man förnekar policyn om gemenskapens behörighet som rättslig grund för lagstiftning, utan som en uppgradering av kraven i det vanliga förfarandet på detta område för att nå upp till de högre värden som erkänns i fördraget.

När en förordning får en betydande inverkan på en grundläggande rättighet, t.ex. medborgarnas rätt till ett effektivt rättsskydd – som ingår i EU:s och medlemsstaternas system – kräver den demokratiska principen och respekten för nationella rättsliga traditioner – enligt vilka dessa frågor bara får regleras genom bestämmelser på rättslig nivå eller, med andra ord, genom att direkta företrädare för allmänheten väcker talan – att Europaparlamentet deltar i lagstiftningsprocessen.

Det fastställs också ett horisontellt och integrerat tillvägagångssätt att hantera gemensamma problem som möjligheten att väcka enskild talan med stöd av konkurrenslagstiftningen kan ge upphov till på andra områden, varigenom man undviker ett splittrat och inkonsekvent angreppssätt.

En privat talan får väckas av ett offentligt organ samt genom en enskild talan eller gruppstämning. Den sistnämnda kan väckas direkt av de drabbade eller indirekt genom behöriga parter utsedda i förväg eller *ad hoc*, t.ex. konsument- eller branschorganisationer. Om en talan väcks av en behörig part ska gruppen av offer beskrivas i stämningsansökan, men deras identitet kan anges senare, även om det ska ske så snabbt som möjligt för att undvika onödiga dröjsmål och uppfylla kraven i den befintliga lagstiftningen. Denna lösning är mycket viktig för fall som rör mindre och spridda skador.

I betänkandet tas frågan om tillgång till information som är nödvändig för att väcka en uppföljande talan upp på ett balanserat sätt. Skyddet av affärshemligheter måste säkerställas, liksom effektiviteten i programmet för förmånlig behandling, för vilket man vill ha riktlinjer.

Villkor fastställs för att beslut som fattas av en myndighet som ingår i gemenskapens nätverk av konkurrensmyndigheter ska kunna bli bindande i andra medlemsstater och för att man med full respekt för

principen om skadeståndsansvar ska kunna tillämpa omvänd bevisbörda, dvs. att man antar att det föreligger en förseelse eller skuld om ett brott har påvisats.

Det är också värt att ta upp godkännandet av försvarsargument om "övervältrade kostnader" för indirekta offer och ett system som förenklar och minskar rättegångskostnaderna. Jag vill också betona det positiva samspelet mellan offentlig och privat talan för att både skapa incitament för ersättning till drabbade och när det gäller fastställandet av en femårsperiod för väckande av talan.

Låt mig till sist tacka kommissionen för den dialog som har förts under hela detta förfarande och be kommissionsledamoten att utan dröjsmål lägga fram de initiativ som krävs för att den ska kunna fortsätta.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Klaus-Heiner Lehne för hans betänkande och bekräfta att min grupp kommer att ge det sitt stöd.

Jag vill också säga att jag tycker att det är lite märkligt att vi har den här debatten sent på kvällen när vi kommer att behandla en fråga om samma ämne i morgon bitti. Det hade varit en mycket god idé att behandla båda på samma gång.

Låt mig i mitt beröm av betänkandet säga att utgångspunkten för min grupp har varit att "skipa rättvisa" – att skipa rättvisa för små och medelstora företag och konsumenterna över hela EU som ställs inför ett oegentligt och konkurrensbegränsande agerande. För ett par veckor sedan organiserade min grupp ett seminarium på parlamentet i Bryssel och några av våra besökare som fått känna av de negativa effekterna av ett sådant konkurrensbegränsande beteende, ironiskt nog inom cementindustrin, gjorde ett mycket starkt intryck på mig. Vad sa de? Snälla, snälla, se till att driva igenom det här: vi behöver något så att vi kan vidta åtgärder mot dessa oegentliga aktörer på den europeiska marknaden.

Vi vill ha en europeisk lösning och vi vill ha den snabbt, för om vi inte får den är min prognos och varning följande: några av våra medlemsstater kommer att utveckla system som leder till "forum shopping" till följd av den fria rörligheten för domstolsbeslut. Så, snälla – ett europeiskt system så snart som möjligt.

Talmannen. – Jag ska se till att er synpunkt beträffande föredragningslistan vidarebefordras till talmanskonferensen som fastställer föredragningslistan – ibland gör de misstag.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! Den inre marknaden är EU:s absolut förnämsta bidrag till frihet och välbefinnande i Europa. Den förutsätter bland annat en effektiv antitrustlagstiftning. Det vi nu begrundar är frågan om skadeståndstalan vid brott mot antitrustlagstiftningen.

Det finns goda principiella skäl för att medborgare och företag ska kunna kräva skadestånd. Klaus-Heiner Lehenes betänkande visar, delvis oavsiktligt, på problemen och riskerna. Vitboken talar om en europeisk rättskultur, men någon sådan finns inte. Vi ska inte skapa regelverk byggda på önsketänkande. Föredraganden menar att vi undviker en amerikanisering av skadeståndskulturen. Det är också ett önsketänkande. Riskerna för en sådan är tvärtom stora.

Ansvarsfördelningen mellan EU:s institutioner och medlemsländernas förbigås. Det finns ingen objektiv och förutsättningsanalys av vad subsidiaritetsprincipen säger. Principen tas helt enkelt inte på allvar.

Det finns också många andra oklarheter och risker för godtycke. Punkterna 7 och 11 inger tillsammans farhågor. En självklar utgångspunkt måste vara en skadeståndstalan på grund av brott mot antitrustlagstiftning. Den kräver att brottet har fastställts i domstol. Därefter måste rimligen res judicata gälla även inom ramen för enskild talan så att domen inte kan omprövas om det gäller samma fall.

Punkterna 15 och 18 tillsammans öppnar för käranden att välja den rättsordning som är mest förmånlig. Det skapar rättsosäkerhet och det leder till sådan här "form shopping" som blir ett rejält hot.

Informationsasymmetrin ska minskas genom att företagen tvingas lämna ut information till käranden. Det medför en subjektiv hantering av viktig affärsinformation som kan missbrukas.

Det finns alldeles för många oklarheter och risker på detta stadium. Kammaren bör därför säga nej till detta betänkande och begära en grundligare genomlysning av frågan innan vi går till beslut.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Först ett mycket stort tack till föredraganden Klaus-Heiner Lehne, som har gjort en storartad insats och tillsammans med ledamöterna från de andra grupperna har hittat bra lösningar på en mycket svår fråga.

Det framgår av debatten att vi alla är överens om att vi behöver en horisontell strategi för alla kollektiva skadeståndsanspråk och jag ber därför kommissionen att inte lägga fram separata förslag från olika generaldirektorat för varje enskilt område, utan i stället ge oss en verkligt kollektiv prövningsmekanism som omfattar alla områden för den europeiska inre marknaden och för EU:s medborgare och naturligtvis – som Diana Wallis påpekade – för europeiska små och medelstora företag. Vi är överens om att man effektivt måste försvara rättigheterna för dem som skadas av karteller och att vi måste införa kartellkontroll i den europeiska ekonomin i enlighet med den sociala marknadsekonomins princip. Vi vill inte heller att olika nationella bestämmelser missbrukas genom "forum shopping".

Kvällens debatt har emellertid inte gett mig särskilt mycket information om hur detta bäst kan uppnås, för jag anser att potentialen hos kollektiva prövningsmöjligheter ofta överskattas. Det är därför viktigt att än en gång slå fast vissa riktmärken mot vilka vi kan mäta alla kollektiva skadeståndsanspråk. Vi måste besvara frågan om det behövs ett ökat rättsskydd för konsumenter eller offer i massanspråk, gränsöverskridande rättsprocesser och rättsprocesser som berör mer än en medlemsstat. Vi måste ta hänsyn till medlemsstaternas processrättsliga begränsningar – möjligheten att avstå, frivillig anslutning och flera andra punkter – i det europeiska förfarandet. Om detta helt enkelt inte går, som kommissionen själv redan delvis har medgett, så måste vi få med oss medlemsstaternas rättsakter och få till stånd ett gemensamt förfarande med medlemsstaternas parlament för att värna de europeiska konsumenternas intressen.

Vi vill absolut undvika kollektiva skadeståndsanspråk i Europa av amerikansk modell. Vi vill se till att ersättning betalas ut, men bara till dem som verkligen har drabbats av förluster. Vi vill å det starkaste avråda från ogrundade anspråk och vi vill främja alternativa tvistlösningsförfaranden.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Jag vill också rikta ett tack till Klaus-Heiner Lehne för ett bra och genomarbetat betänkande som tar upp viktiga frågor inom konkurrensrätten och ger stärkt konsumentskydd.

EG-domstolen ger personer och företag rätt till skadestånd vid brott mot konkurrensreglerna, men trots detta har det i praktiken varit så att de personer som lidit skada beroende på brott mot EG:s antitrustregler sällan fått ersättning. Vi måste därför få till mekanismer som ökar förtroendet och underlättar för personer att kunna hävda sin rätt över gränserna.

Vi vet att konsumenter och småföretag skräms av att inleda processer på grund av oro för långdragna processer och framför allt höga kostnader. Förändringar i denna riktning kommer att främja handel över gränserna.

Ska vi få en fungerande inre marknad inom hela EU, där personer kan lita på att få sin sak prövad på ett rättssäkert sätt och få full ersättning för den uppkomna skadan, förlusten, då måste vi också hitta nya mekanismer som underlättar grupptalan.

När vi talar om grupptalan kommer alltid USA upp och de amerikanska erfarenheterna och överdrifterna. Vi måste givetvis dra lärdom av detta, men inte låta oss skrämmas. Europa ska ha ett europeiskt system, inte ett amerikanskt. Om vi inte gör någonting kommer situationen bara att bli sämre.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Tack allihop för mycket intressanta inlägg, i synnerhet Klaus-Heiner Lehnés inledande redogörelse. Detta var mycket intressant och jag förstår nu varför ni är så eniga och samarbetar om dessa frågor, inte bara i utskottet utan även i parlamentet.

Det finns inte mycket som jag kan tillägga, förutom måhända när det gäller de rättsliga grunderna. Det beror naturligtvis på målen och innehållet i den föreslagna åtgärden, och jag vill som kommissionsledamot försäkra er – kanske rör det ett annat politikområde, men jag talar på kommissionens vägnar – om att vi principiellt strävar efter ett mycket nära samarbete med parlamentet. Hur detta ska ske i en praktisk konkret fråga återstår att se, men vi kommer att sträva efter ett nära samarbete eller ett så nära samarbete som möjligt med parlamentet enligt den tillämpliga rättsliga grunden.

När det gäller vad ni sa om fragmentering och en horisontell strategi anser jag att kommissionens svar – och det framgår mycket tydligt i vitboken – är en enhetlig, samstämmig strategi, och jag menar att den europeiska rättstraditionen och vår rättskulturs rötter skiljer sig från det flitigt omnämnda amerikanska systemet. Jag tror dock att vi kan lära av andra och förbättra vårt system.

När det gäller offentliga myndigheters upprätthållande av lag och rättvisa anser jag naturligtvis att det är mycket viktigt att vi inte går mot en försämring av detta upprätthållande och artiklarna 81 och 82 är förstås mycket viktiga pelare för EU:s inre marknad och inre marknadspolitik. De handlar om rättsliga frågor och skadeståndstalan är ett komplement till detta upprätthållande.

Sist – men kanske inte minst – det som sas om tvistlösning utanför domstol. Kommissionen är för detta, men en förutsättning för en sådan strategi, som skulle vara välkommen, är att det finns ett fungerande och effektivt processrättsligt system för skadeståndsanspråk i medlemsstaterna. Jag tror därför att vi inte bara måste uppmuntra utan även hjälpa våra medlemsstater så att sådana frågor och system finns i EU-27. Då tror jag att vi även kan ta itu med dessa punkter.

Men låt mig principiellt tacka er så mycket för vad som även för mig har varit en mycket intressant debatt och lycka till!

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Låt mig först tacka mina ärade kolleger för deras mycket bra inlägg. Jag tycker att vi med gemensamma krafter uppnådde ett bra resultat.

Jag vill emellertid också tydligt poängtera för kommissionen, så att det inte råder några missförstånd: ur parlamentets synvinkel är det inte tal om att ni ska anta ett lagförslag som förmodligen redan är helt odugligt. Absolut inte. Vi förväntar oss att kommissionen tar hänsyn till det som vi har beslutat idag och integrerar det i det faktiska lagförslaget.

Den horisontella strategin är inte bara en viktig aspekt av de skäl som jag tidigare beskrev närmare. Kommissionsledamoten tog dessutom själv upp frågan om rättslig grund. Med ett sådant viktigt projekt måste man välja en strategi som i slutändan ser till att parlamentet deltar som lagstiftare på jämlik fot. Väljer man en strategi som enbart baseras på konkurrensrätten så blir detta inte fallet enligt det nu gällande Nicefördraget. Detta är också ett mycket grundläggande politiskt argument för varför vi anser att en horisontell strategi är den rätta. Jag tycker att kommissionen mycket allvarligt ska överväga detta.

En annan avgörande punkt enligt min uppfattning är att vi fortfarande behöver något när det gäller frågan om tvistlösning utanför domstol. Ni talade tidigare om konvergens med det arbete som har utförts av generaldirektoratet för konkurrens. Men om man jämför grönboken om konsumentskydd med vitboken om konkurrens får man inte direkt intrycket att det finns någon sådan konvergens. Det mest påfallande exemplet är skillnaden i behandling – eller närmare bestämt bristen på behandling – av mekanismer för tvistlösning utanför domstol i vitboken.

Det finns fortfarande en rad andra problem som vi förväntar oss ska lösas. Låt mig bara helt kort ta upp frågan om tillgång till Europeiska kommissionens handlingar. Det är i alla rättegångsförfaranden som gäller skadeståndsanspråk möjligt att granska den offentliga åklagarmyndighetens ärenden. Varför gäller inte detta Europeiska kommissionen? Det övergår mitt förstånd.

Detsamma gäller frågan om fastställande av böter: även detta måste beaktas utifrån synvinkeln att det måste vara möjligt att kräva ersättning i framtiden. Även här måste kommissionen omgående skriva om texten och lägga fram mer konkreta texter och förslag än de som nu ingår i vitboken. Låt mig för att undvika missförstånd göra klart att ur parlamentets synvinkel förväntar vi oss mer än vad som ingår i vitboken och vi förväntar oss också att generaldirektoratet för konkurrens som helhet följer våra förslag. Annars kommer det att finnas ett motstånd här i parlamentet.

Talmannen. – Jag tackar för era inlägg i denna viktiga fråga och riktar också ett tack till kommissionsledamoten, personalen och tolkarna.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) I parlamentets betänkande betonas att sprogram för förmånlig behandling kan vara användbara för att upptäcka karteller och det gläder mig att kunna meddela att det estniska parlamentet just nu diskuterar ett förslag till program för förmånlig program. Detta bör bli ett viktigt inslag i kampen mot karteller, som är viktig både för att den gemensamma marknaden ska fungera bättre och för att skydda konsumenternas rättigheter, eftersom konsumentpriserna kan stiga med så mycket som 25 procent till följd av karteller.

Jag tror dock att företrädetalen också kan spela en viktig roll för ett effektivt genomförande av konkurrenslagstiftningen och ett bättre konsumentskydd och därför måste vi även uppmärksamma detta, både i Estland och inom EU. Forskning har visat att företrädetalen skulle öka konsumenternas vilja att hävda

sina rättigheter avsevärt och i länder där konsumenterna inte är aktiva på grund av att detta är komplicerat och medför höga kostnader är åtgärder som företräddartalan av avgörande betydelse.

15. Inkomna dokument: se protokollet

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.15)